

SANDRA BROWN

Numărul **1** în topurile americane

SITUAȚIE LIMITĂ

I.S.B.N. 973-8117-10-0

STANDOFF

Copyright © 2000 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestei ediții sînt
rezervate Editurii **LIDER - București**

Printed in Romania

grupul drago print
fed print sa

O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA

Telefon: 335.93.18; 335.97.47

Fax: 337.33.77

SANDRA BROWN

SITUAȚIE LIMITĂ

Tocmai am auzit știrile la radioul din mașină, rosti Tiel McCoy în clipa în care Gully spusese alo. Nu avea nevoie de nici o altă introducere. Deși aștepta telefonul ei, Gully se prefăcu mirat:

— Tu ești, Tiel? Cum e în concediu?

Concediul ei începuse de fapt în acea dimineață, după ce părăsise Dallas-ul și se îndreptase spre vest pe autostradă. Ajunsese la Abilene, unde se oprise ca să-și vadă unchiul, care locuia de cinci ani într-un cămin de bătrâni. Tiel îl știa pe unchiul Pete ca pe un bărbat înalt și bine făcut, cu un ascuțit simț al umorului, capabil să meargă la un picnic și să se mulțumească doar cu niște costiță, sau să joace base-ball într-un parc.

Astăzi mîncaseră împreună niște pește marinat, mazăre din conservă și se uitaseră la un episod din „Guiding Light“. Îl întrebase dacă îl mai putea ajuta cu ceva cît mai era acolo cu el — să-i scrie vreo scrisoare sau să-i cumpere vreo revistă. El îi

zîmbise cu tristețe și îi mulțumise că a venit să-l vadă, după care se lăsă pe mîna unui infirmier care-l duse la culcare ca pe un copil.

O dată ieșită din azil, Tiel inspirase aerul aspru și înăbușitor din vestul Texas-ului, dornică să se elibereze de senzația de bătrînețe și resemnare, care domina acea instituție. Se simțea ușurată că își îndeplinise acea obligație de familie, deși își reproșa acest sentiment. Se strădui să-și alunge remușcărilor și să se gîndească la concediu.

Afară era cumplit de cald pentru luna mai. Nu găsise nici un loc la umbră unde să parcheze și în mașină era atît de cald încît putea să coacă prăjituri pe bord. Deschise radioul și căută un post care să nu difuzeze doar muzică cu Garth, George și Willie.

– O să mă distrez de minune. O să-mi priască concediul, o dată ce mi-am făcut datoria. Își tot repeta în gînd aceste idei, ca pe un catehism, încercînd să se convingă pe sine că așa stau lucrurile. Înainte de concediu, se gîndea la această vizită ca la un laxativ amar.

Din cauza căldurii avea impresia că autostrada se ondula în fața ei. Conducea în mod automat. Gîndurile îi zburau. Tiel nu era atentă la ceea ce se transmitea la radio. Doar cînd auzi știrile intră în priză. Ca după un impuls, totul luă viteză – mașina, pulsul lui Tiel și mintea ei.

Scormoni prin geanta de piele, scoase grăbită telefonul mobil și îl sună pe Gully pe linia directă. Intră direct în subiect, fără vorbe de prisos:

– Dă-mi niște detalii.

– Ce a spus la radio?

– Că fiica lui Russell Dendy a fost răpită la Fort Worth, de un student, cu puțin timp în urmă.

– Păi, asta-i povestea, îi confirmă Gully.

– Povestea, povestea, dar eu am nevoie de amănunte.

– Dar ești în concediu, Tiel.

– Renunț la concediu. Întorc imediat ce mi se ivește ocazia.

Tiel se uită la ceasul de pe bord. O să ajung acolo la

– Stai un pic. Unde te afli acum?

– Cam la cincizeci de kilometri vest de Abilene.

– Hmmm.

– Ce e, Gully?

Palmele i se umeziseră. Simțea cum i se strînge stomacul, senzație pe care o avea ori de cîte ori se afla în fața unei povești de senzație. Acea invazie de adrenalină era de neconfundat.

– Te îndrepți spre Angel Fire, nu?

– Da.

– La nord-est de New Mexico... Da, asta-i.

Probabil că Gully se uita pe o hartă în timp ce vorbea.

– Nu, las-o baltă. Nu e cazul să preiei tu reportajul ăsta, Tiel. O să te încurce.

Gully o provoca și ea era pe deplin conștientă de intenția lui, însă în clipa aceea nu-i păsa că era momită. Voia reportajul ăsta. Răpirea fiicei lui Russell Dendy era o știre trăsnet și avea să devină de-a dreptul senzațională.

– Nu-mi pasă dacă fac un ocol. Spune-mi pe unde să o apuc.

– Bine, zise el pe un ton nevinovat, dacă așa vrei tu.
– Vreau.
– O.K. La mică distanță în fața ta este un loc de întoarcere pe autostrada 208. Ia-o spre sud, spre San Angelo. La sud de San Angelo o să te intersecțezi....

– Gully, cam câți kilometri o să ocolesc?
– Am înțeles că nu-ți pasă.
– Nu-mi pasă, dar aș vrea să știu. Cam cât, aproximativ?
– Păi, să vedem. O să faci cam... trei sute de kilometri.
– De la Angel Fire? Întreabă ea amărîtă.
– De unde te afli acum. Nu mai contează cât timp îți ia ca să ajungi la San Angelo.

– Trei sute de kilometri?
– Dintr-o bucată.
Tiel oftă, dar avu grijă ca el să nu audă.
– Deci, merg pe autostrada 208 la sud de San Angelo și pe urmă?

Proptise volanul cu genunchiul, ținea telefonul cu mîna stîngă și nota cu dreapta. Mașina avea o viteză de croazieră, dar mintea ei zbura. Plăcerea de a fi ziaristă era mai puternică decît nevoia de odihnă. Gîndul la serile plăcute petrecute într-un balansoar, pe o verandă, fu alungat de plăcerea noutăților și a interviurilor.

Dar se pripea. Îi lipseau datele precise. Cînd îi ceru aceste date, Gully o refuză:

– Nu acum, Tiel. Eu sînt ocupat pînă peste urechi, iar tu ai de parcurs sute de kilometri. Cînd o să ajungi acolo, o să-ți dau mai multe amănunte.

Frustrată și profund supărată pe Gully, care se dovedea atît de zgîrcit cu amănuntele, ea îl întrebă:

– Mai spune-mi o dată numele orașului.
– Hera.

Autostrada era străjuită pe ambele părți de o preerie fără sfîrșit, pe care din cînd în cînd se vedeau pascînd cirezi de vite. Sondele petroliere se conturau la orizont. Adesea trecea prin fața mașinii cîte un ghem de iarbă uscată purtat de vînt. O dată trecută de San Angelo, traficul scăzuse în intensitate.

Ciudată mai este și viața asta, gîndi ea.

În mod normal ar fi luat un avion spre New Mexico, dar, cu cîteva zile în urmă, se hotărîse să meargă cu mașina la Angel Fire, nu numai ca să-l vadă pe unchiul Pete, ci și ca să intre în atmosfera de concediu. Lunga călătorie cu mașina i-ar fi dat posibilitatea să se relaxeze, să se dezmoștească, astfel încît înainte de a sosi în stațiunea montană să se afle într-o stare psihică proprie vacanței.

Acasă, în Dallas, se mișca cu viteza luminii, mereu pe fugă, mereu sub presiunea timpului. În această dimineață, cînd ajunsese la marginea vestică a orașului Fort Worth, după ce lăsase în urmă atmosfera citadină și concediul devenise o realitate, începuse să se gîndească la zilele idilice ce o așteptau. Visase cu ochii deschiși la pîrîiașe limpezi și vesele, la plimbări pe poteci străjuite de plopi, la aerul rece și proaspăt, la diminețile tihnite pe care urma să le petreacă cu o ceașcă de cafea și cu un roman.

Nu va mai fi sclava vreunui program, ci își va permite ore întregi de lincezeală, ceea ce era nemaipomenit. Tiel McCoy fugea de plictiseală. Amînase deja de trei ori acest concediu.

– Dacă nu-ți iei zilele astea, le pierzi, îi amintise Gully. Și se strînseseră destule.

Gully îi făcuse capul calendar explicîndu-i cît de bine se va simți și cum își va împropăta forțele, dacă își va lua o vacanță. Și toate astea i le spunea un om care nu-și luase decît cîteva zile de concediu în ultimii patruzeci și ceva de ani – punînd la socoteală și săptămîna în care își scosese vezica biliară.

Iar cînd ea îi amintise de acest lucru, Gully o certase:

– Chiar asta doresc să înțelegi. Vrei să ajungi o fosilă jalnică, urîță și zbîrcită ca mine? Apoi atinse punctul sensibil: Dacă îți iei un concediu, nu înseamnă că o să-ți ratezi cariera. O să ai destule ocazii să faci reportaje atunci cînd te vei întoarce.

Tiel înțelese sensul ascuns al vorbelor lui, îmbufnată că el își dăduse prea bine seama de adevăratul motiv care o făcea să nu-și ia concediul, fie și cîteva zile. Cu greu se hotărî să plece pentru o săptămînă. Și-a făcut toate rezervările și planul de călătorie. Dar orice plan suportă modificări. Și dacă se putea spune așa, aceste modificări au fost determinate de vestea răpirii fiicei lui Dendy.

Tiel ținea receptorul telefonului public între degetul mare și arătător, scîrbită de jegul care-l acoperea.

– Ei, Gully. Am ajuns. De fapt, nu prea. M-am rătăcit. Gully chicoti.

– Ești așa de nerăbdătoare încît nu mai poți fi atentă pe unde o iei?

– Vorbești de parcă am trecut pe lîngă o mare metropolă fără s-o observ. Chiar tu ai spus-o, locul ăsta nici măcar nu apare pe hartă.

Îi dispăruse simțul umorului de cînd îi înțepenisise fundul pe scaun. O dureau spatele de la atîtea ore de condus mașina. De cînd vorbise cu el, oprise o singură dată, și atunci doar pentru că era imperios necesar. Era flămîndă, însetată, obosită, nervoasă, o dureau tot corpul și era moleșită pentru că mersese multă vreme cu soarele în față. Aerul condiționat din mașină devenise umed. I-ar fi prins bine un duș.

Întrebarea lui Gully nu o binedispuse.

– Și cum ai izbutit să te rătăcești?

– M-am rătăcit după ce a apus soarele. Peisajul este identic din orice parte l-ai privi. Iar după ce a apus soarele, a fost și mai rău. Te sun de la un magazin dintr-un oraș cu o populație de opt sute douăzeci și trei de suflete, după cum scrie pe indicatorul de la intrare, dar părerea mea este că faimoasa Cameră de Comerț a umflat cifra. Magazinul ăsta este singurul loc luminat pe o rază de cîțiva kilometri. Se numește Rojo, și nu mai știu cum.

– Flats. Rojo Flats.

Bineînțeles că Gully știa denumirea completă a acelui cătun necunoscut. Probabil că știa și numele primarului. Gully știa tot. Era o enciclopedie ambulantă. Colecționa informațiile așa cum colecționează fustangii numerele de telefon ale fetelor.

Postul de televiziune unde lucra Tiel avea un director de știri, dar cel investit cu această funcție o exercita dintr-un birou mochetat și era mai degrabă administrator și contabil, decît un adevărat coordonator.

Omul din tranșee, cel care lucra direct cu reporterii, ziariștii, fotografii și editorii, cel care aranja programele, care asculta reportaje lacrimogene și care mînca și pietre, dacă era nevoie, cel care conducea de fapt toată activitatea de știri era Gully, redactorul însărcinat cu distribuirea reportajelor.

El lucra la postul de televiziune încă de la înființarea acestuia, la începutul anilor '50, și se hotărîse că va pleca de acolo doar cu picioarele înainte. Mai degrabă ar fi murit decît să se pensioneze. Lucra cîte șaisprezece ore pe zi și îi părea rău că pierde restul timpului. Avea un vocabular colorat, făcea nenumărate comparații, deținea un întreg arsenal de povești din trecutul activității prestate și se părea că nu mai avea o altă viață în afara știrilor. Prenumele lui era Yarborough, dar puțini își mai aminteau de asta. Toți îl știau drept Gully.

– Îmi dai sau nu reportajul ăsta?

Lui Gully nu-i plăcea să-i forțeze cineva mîna.

– Și planurile tale de vacanță?

– Sînt în vacanță.

– Aha.

– Sînt în vacanță! Nu renunț la săptămîna de concediu.

Doar că o să-i mai amîn puțin debutul, asta-i.

– Și ce-o să spună noul tău iubit?

– Ți-am mai spus de o mie de ori că nu există nici un iubit.

El rîse răgușit, un rîs de fumător care aprinde țigară de la țigară; știa prea bine că ea minte și că e conștientă de faptul că n-o crede.

– Ai blocnotesul?

– Ăăă, da.

Dacă receptorul acela avea microbi, probabil că ea îi adunase pe toți. Resemnată, și-l puse pe umăr și îl ținu cu obrazul, pentru a scoate din geantă un blocnotes și un pix, pe care le așeză pe mica teijgheta metalică de sub telefonul atîrnat pe perete.

– Spune!

– Numele tînărului este Ronald Davison, începutu Gully.

– Am auzit asta la radio.

– I se spune Ronnie. Este la colegiu într-un an terminal, ca și fiica lui Dendy. Nu va lua un premiu, dar se pare că e un student bunicel. N-a mai avut probleme pînă acum. A ieșit din cămin de dimineață, apoi a zbughit-o ca din pușcă cu Toyota lui, împreună cu Sabra Dendy.

– Copilul lui Russ Dendy.

– Singurul lui copil.

– Se ocupă și FBI de caz?

– FBI, jandarmeria, tot ce poartă insignă se ocupă de cazul ăsta. Toți cer jurisdicție și vor să le aparțină cazul.

Tiel avu nevoie de cîteva clipe ca să analizeze amplitudinea acestui reportaj. Micul hol în care era amplasat

telefonul ducea la toaletele publice. Pe o ușă era desenată o fată într-o fustă cu franjuri. Și, previzibil, pe cealaltă, silueta unui tânăr în pantaloni de piele, cu o pălărie cu boruri largi care învîrtea un lasou deasupra capului.

Uitîndu-se pe hol, Tiel îl observă pe bărbatul arătos care tocmai intra în magazin. Era înalt, suplu și avea o pălărie pe ochi. Acesta îi făcu semn casierei, al cărei păr încrețit era vopsit într-o nefericită nuanță de ocră.

În apropierea lui Tiel se afla un cuplu de bătrînei care scotoceau printre suveniruri, fără a da semne că s-ar grăbi să se întoarcă la automobilul lor. Tiel presupunea că automobilul de la stația de benzină le aparținea acestora. Femeia citea, prin niște lentile bifocale, ingredientele conținutului unui borcan aflat pe raft. Tiel o auzi exprimîndu-și uimirea:

– Ardei iuți în aspic. Dumnezeu!

Pe urmă, cei doi se apropiară de Tiel, îndreptîndu-se fiecare către toaleta corespunzătoare.

– Să nu stai mult, Gladys, spuse bărbatul. Avea niște picioare albe, subțiri, fără pic de păr pe ele și arăta caraghios în șortul kaki și în încălțările cu tălpi groase.

– Tu vezi-ți de treaba ta, iar eu o să-mi văd de a mea, replică bătrînica și cînd trecu pe lângă Tiel îi făcu acesteia cu ochiul în sensul că „sîntem noi mai deștepte decît bărbații ăștia“. Într-o altă situație, lui Tiel i-ar fi plăcut să-i urmărească pe bătrînei, dar acum citea cu atenție ce notase, aproape cuvînt cu cuvînt, din ceea ce-i spusese Gully.

– Ai spus „ca din pușcă“. Ciudată combinație de cuvinte, Gully.

– Poți să păstrezi un secret? Gully coborî vocea mult. Voi fi terminat dacă se află ceva înainte de următorul nostru buletin de știri. Sîntem înaintea tuturor celorlalte canale de televiziune și ziare din stat.

Tiel simți furnicături în pielea capului, așa cum i se întîmpla ori de cîte ori afla ceva ce nu știau alți reporteri, sau cînd descoperea acel element care o plasa în fruntea celorlalți, cînd știrea ei exclusivă îi putea aduce vreun premiu în jurnalistică sau prețuirea colegilor, ori rîvnitul post din *Nine Live*.

– Cui aș putea să-i spun, Gully? Lîngă mine se află un tânăr cow-boy care-și cumpără niște bere, o bătrînică cu bărbatu-său, din alt stat, presupun asta după accent, și doi mexicani care nu vorbesc engleza. Cei doi mexicani intraseră între timp în magazin și discutau în spaniolă, în timp ce-și încălzeau niște burrito într-un cuptor cu microunde.

Gully spuse:

– Linda...

– Linda? Ea a primit reportajul?

– Tu ești în concediu, ai uitat?

– Într-un concediu pe care m-ai forțat să-l iau! exclamă

Tiel.

Linda Harper era o altă reporteră al dracului de bună, rivala ei. Pe Tiel o deranja faptul că Gully îi dăduse Lindei minunăția de reportaj care, de fapt, ar trebui să-i aparțină ei. Cel puțin așa vedea ea lucrurile.

– Vrei să ascuți sau nu? o întrebă Gully arțăgos.

– Spune.

Bătrînelul ieși de la toaletă, merse pînă la capătul holului și se opri ca să o aștepte pe nevastă-sa. Ca să-și mai omoare timpul, scoase o cameră video dintr-o pungă de plastic și începu să meșterească.

– Linda i-a luat un interviu celei mai bune prietene a Sabrei Dendy în după-amiaza asta. Ține-te bine. Fata este gravidă cu copilul lui Ronnie Davison. În opt luni și ceva. Au ținut secret asta.

– Glumești! Și familia Dendy nu a aflat?

– După cum spune prietena Sabrei, nimeni nu a știut. Pînă aseară. Cei doi le-au dat vestea părinților lor, iar Russ Dendy a explodat.

Mintea lui Tiel o luase înainte, completînd necunoscutele.

– Așadar, nu este o răpire. Este o poveste gen Romeo și Julieta actuală.

– N-am spus asta.

– Dar...?

– Dar la asta m-am gîndit și eu. O părere a prietenei și confidentei Sabrei Dendy. Ea pretinde că Ronnie Davison este înnebunit după Sabra și nu i-ar face nici un rău. Spunea că Russell Dendy luptă de un an împotriva acestei legături: nimeni nu e suficient de bun pentru fiica lui, sînt prea tineri să știe ce vor, trebuie să-și termine colegiul; astea sînt argumentele. Cred că înțelegi cum stau lucrurile.

– Da.

În situația dată lucrul deranjant era că nu Tiel McCoy se afla în mijlocul ei, ci Linda Harper. La dracu'! Tocmai acum și-a găsit momentul să plece în concediu.

– Mă întorc diseară, Gully.

– Nu.

– Încep să cred că m-ai trimis în călătoria asta nebunească pentru a mă împiedica să mă întorc.

– Nu e adevărat.

– La ce distanță sînt de El Paso?

– El Paso? Ce treabă ai tu cu El Paso?

– Sau San Antonio. Care dintre ele este mai aproape. Aș putea să ajung acolo diseară și să iau un avion de dimineață. Ai vreun orar de curse la îndemînă? Cînd este primul zbor spre Dallas?

– Ascultă-mă, Tiel. Reportajul este deja repartizat. Bob se ocupă de partea juridică, iar Linda de prieteni, profesori și familii. Steve s-a mutat practic în casa familiei Dendy, astfel încît va fi prezent, în caz că apare vreun mesaj cu cerere de răscumpărare, lucru de care mă îndoiesc. Mai mult, probabil că acești tineri își vor face apariția înainte de a ajunge tu la Dallas.

– Atunci ce caut eu aici în pustietatea asta?

Bătrînelul o privi curios peste umăr.

– Ascultă, șuierea Gully. Prietena? Sabra i-a spus acum cîteva săptămîni că cei doi s-ar putea să plece în Mexic.

Îmbunată de faptul că se afla mai aproape de frontiera cu Mexicul decît de Dallas, Tiel îl întrebă:

– Unde anume în Mexic?

– Nu știe. Sau n-a vrut să spună. Linda abia a reușit să smulgă informația asta de la ea. Fata nu voia să-și trădeze

prietena. Singurul lucru pe care i l-a mai spus a fost că tatăl lui Ronnie – tatăl lui adevărat (maică-sa s-a recăsătorit) este de partea lor. Cîndva s-a oferit să-i ajute dacă vor avea nevoie.

– O să-ți pară rău că ai urlat la mine cînd o să-ți spun unde trăiește el. Ia ghici?

– Hera.

– Ești mulțumită?

Tiel ar fi trebuit să-și ceară scuze, dar n-o făcu. Și Gully o înțelese.

– Cine mai știe de asta?

– Nimeni. Dar se va afla. Avantajul nostru constă în faptul că Hera este un orașel mic și puțin vizitat.

– Mie-mi spui? mormăi ea.

– Cînd vor afla, le va lua mult timp să ajungă acolo, chiar și cu elicopterul. Tu ești avantajată.

– Gully, te iubesc! spuse ea plină de exuberanță. Spune-mi pe unde s-o iau.

Bătrînica ieși de la toaletă și se apropie de soțul ei. Îl certă pentru faptul că umbla la camera video și îi ceru să o bage înapoi în pungă, înainte de a o strica.

– De parcă tu ai fi expertă în camere video, replică bătrînelul.

– Eu mi-am făcut timp să citesc instrucțiunile, spre deosebire de tine.

Tiel își vârî degetul în ureche ca să-l audă mai bine pe Gully.

– Cum se numește tatăl? Presupun că Davison.

– Am adresa și numărul de telefon.

Tiel își notă grăbită datele care îi erau furnizate.

– Și am programată o întîlnire cu el?

– Mă ocup acum de asta. S-ar putea să nu vrea să apară la televiziune.

– Îl fac eu să fie de acord, spuse ea sigură de sine.

– Trimit un elicopter cu un fotograf.

– Kip, dacă se poate.

– Vă puteți întîlni la Hera. Voi face interviul mîine, imediat ce aranjăm cu Davison. Pe urmă poți să-ți continui călătoria.

– Dacă nu apare și altceva.

– Nu, am să-ți pun o condiție. Tiel și-l imaginează dînd încăpățînat din cap. Tu te ocupi doar de partea asta; pe urmă pleci la Angel Fire. Și cu asta, basta. Am terminat.

– Bine. De ce să nu fie de acord acum? Pe urmă, putea să se certe cu el, în caz că mai apărea ceva.

– Bine, să vedem. Cum să ieși din Rojo Flats... Probabil că harta se afla chiar în fața lui, pe birou, pentru că după doar cîteva secunde începu să-i dea instrucțiuni. Nu-ți ia mult pînă acolo. Ți-e somn?

Niciodată nu era mai trează ca atunci cînd făcea un reportaj. Problema consta în faptul că nu reușea să doarmă.

– O să cumpăr ceva cu cofeină.

– Să mă suni cînd ajungi acolo. Ți-am rezervat o cameră la singurul motel care există în localitate. Îl găsești ușor. Mi s-a spus că se află lîngă un semafor – singurul de fapt. Te vor aștepta ca să-ți dea cheia de la cameră. Apoi el o întrebă pe un ton ironic: O să se supere noul tău iubit?

– Gully, îți spun pentru ultima oară că nu există nici un iubit.

Tiel închise telefonul și formă numărul noului ei iubit.

Joseph Marcus muncea la fel de mult ca și ea. Pentru că urma să plece a doua zi dis-de-diminează, Tiel își zise că el se afla încă la birou, ca să-și pună lucrurile în ordine, deoarece lipsea câteva zile. Nu se înșelase. Joseph răspunse la telefon la al doilea apel.

– Ești plătit pentru ore suplimentare? îl tachină ea.

– Tiel? Bună. Mă bucur că m-ai sunat.

– După mult timp. Mă temeam că n-o să te mai prind.

– Unde ești?

– Undeva în necunoscut.

– Te-ai descurcat? Ai avut vreun necaz cu mașina?

– Nu, totul e grozav. Te-am sunat din două motive. Mai întâi, pentru că mi-e dor de tine.

Așa trebuia să-l ia. Ca să știe că această călătorie mai era valabilă, era doar amînată nu anulată. Trebuia să-l asigure că totul era perfect și abia pe urmă să-i aducă la cunoștință că intervenise ceva în vacanța lor.

– Dar m-ai văzut aseară.

– Da, dar pentru scurtă vreme, și ziua este lungă. Pe urmă, te-am sunat ca să-ți amintesc să-ți pui un costum de baie în bagaje. Piscina de la complex este publică.

După o pauză, el spuse:

– Da, e bine că m-ai sunat. Trebuia să vorbesc cu tine.

Ceva în vocea lui o făcu să nu se aștepte la o bucurie. Amuți, lăsîndu-l pe el să rupă tăcerea.

– Te-aș fi putut suna pe celular azi, dar nu prea aveam curaj să-ți spun... De fapt... Îmi pare atît de rău. Nici nu-ți poți închipui cît de rău îmi pare.

Tiel se concentră asupra nenumăratelor găurele făcute în pereții care înconjurau telefonul. Privi atît de intens, fără să clipească, încît acele găurele începură să se suprapună. Se întrebă fără să vrea la ce oare serveau acele găurele.

– Din păcate nu pot să plec mîine.

Tiel își ținuse răsufierea. Acum expiră adînc, ușurată. Schimbarea lui de plan era în favoarea ei și îi atenua sentimentul de vinovăție.

Înainte ca ea să spună ceva, Joseph continuă:

– Știu cît de mult ai așteptat această călătorie. La fel ca și mine, se grăbi el să adauge.

– Hai, nu mai fi așa de supărat, Joseph. Apoi continuă pe un ton vinovat: Adevărul este că te-am sunat ca să-ți spun că și eu mai am nevoie de încă vreo două zile ca să ajung la Angel Fire. Așa că nu mă deranjează o scurtă amîinare. Am putea să ne întîlnim, să zicem, marți în loc de mîine?

– Nu înțelegi ce vreau să spun, Tiel. Nu ne mai putem întîlni deloc.

Găurelele se suprapuseră din nou.

– Aha, înțeleg. Ce păcat. Ei...

– Am avut probleme aici. Nevastă-mea a găsit biletul de avion și....

– N-am înțeles.

– Am spus că nevasta mea a găsit...

– Ești însurat?

– ... Da. Credeam că știi.

– N-am știut. Mușchii feței i se crispară. Nu te-ai gândit să-mi vorbești vreodată de o doamnă Marcus.

– Pentru că nevasta mea nu are nici o legătură cu tine, cu noi. De fapt, nu mai am o căsnicie adevărată de multă vreme. Când o să-ți explic cum stă situația, o să înțelegi.

– Ești însurat. De data asta era o afirmație, nu mai era o întrebare.

– Tiel, ascultă-mă...

– Nu, nu. N-o să te ascult, Joseph. O să închid telefonul, nenorocitul.

Tiel mai ținu o vreme receptorul în mână pînă să-l atîrne din nou în furcă, acel receptor de care îi fusese scîrbă să se atingă cu zece minute în urmă. Se sprijini de telefon, apăsînd cu fruntea metalul perforat, în timp ce continua să țină strîns în mână receptorul.

Însurat. Ar fi fost prea frumos ca să fi fost adevărat, iar el era într-adevăr frumos.

Joseph Marcus cel arătos, fermecător, prietenos, inteligent, plin de succes și cu bani mulți, era însurat. Dacă n-ar fi existat biletul de avion, ar fi avut o aventură cu un bărbat însurat.

Se strădui să nu vomite și avu nevoie de ceva timp ca să se controleze. O să-și lingă rănila mai tîrziu, o să se certe pentru faptul că a fost așa de fraieră și o să-l blesteme. Acum însă avea treabă.

Spusele lui Joseph o lăsaseră perplexă. Apoi o cuprinse

furia. Se simțea cumplit de rănită, dar, mai mult decît orice, era necăjită că fusese atît de credulă. Și cu atît mai mult, nu avea să-i permită ticălosului să-i reducă pofta de lucru.

Munca era universul în care se refugia, unde găsea alinare. Cînd era fericită, lucra. Cînd era tristă, lucra. Cînd era bolnavă, lucra. Munca era leacul tuturor relelor, remediul ei pentru orice... chiar și pentru profunda dezamăgire sentimentală prin care trecea.

Simțea asta.

Își regăsi mîndria, împreună cu însemnările legate de reportajul despre familia Dendy și cu instrucțiunile lui Gully. Gata! Trebuia să se mobilizeze.

În comparație cu întunericul din hol, lumina fluorescentă din magazin părea anormal de puternică. Cow-boy-ul plecase. Bătrîneii se uitau prin niște reviste, cei doi vorbitori de spaniolă își mînceau porția de burrito și discutau liniștit.

Tiel simți privirile lor pătrunzătoare, cînd trecu pe lîngă ei în drum spre frigider. Unul îi spuse ceva celuiilalt, și izbucniră în rîs. Era ușor de ghicit ce comentariu făcuse. Din fericire, spaniola ei era sub orice critică.

Tiel deschise ușa frigiderului și alese un pachet cu șase cutii de cola. De pe un raft cu mîncare luă o pungă de semințe. În timpul colegiului descoperise că spartul semințelor sărate între dinți, ca să ajungă la miez, era un bun exercițiu deoarece te ținea treaz atunci cînd studiai. Spera să meargă și la condus.

Se gîndi îndelung dacă să ia și o cutie cu caramele de ciocolată. Faptul că bărbatul cu care se întîlnea de săptămîni întregi se dovedise a fi căsătorit nu însemna că trebuia să exagereze. Și totuși, dacă ar fi fost să se bucure de ceva...

Camera de luat vederi din colțul tavanului explodează, bucățile de sticlă și metal se împrăștiară peste tot.

Instinctiv, Tiel se ghemuise din cauza zgomotului asurzitor. Camera de luat vederi nu explodase din senin. Un tânăr intrase în magazin și trăsesese în ea cu un pistol pe care apoi îl îndreptă spre casieră. Acesteia îi îngheță în gâtlej țipătul ascuțit.

— Este un jaf, spuse tânărul pe un ton melodramatic, anunț care era inutil deoarece lucrurile vorbeau de la sine.

Tânărul i se adresa fetei care intrase o dată cu el în magazin:

— Sabra, fii atentă la ceilalți. Dacă mișcă cineva, avertizează-mă.

— Bine, Ronnie.

Măi să fie, se miră Tiel. Acum chiar că am pus mîna pe reportaj.

Nu mai era nevoie să meargă pînă la Hera. Reportajul venise singur la ea.

2

Hei, tu! Ronnie Davison îndreptă pistolul spre Tiel. Vino aici. Culcă-te pe podea. Tiel reacționează cu întârziere din cauza uimirii. Apoi dădu drumul la punga de semințe și la baxul de Cola, după care se întinse cu fața la pămînt. Acum, după ce-și mai revenise după primul șoc, îi stătea pe limbă să-l întrebe pe agresor de ce amesteca o răpire cu un jaf armat. Se îndoia însă că tânărul i-ar fi răspuns cu plăcere la întrebare. Mai mult, pînă nu afla ce anume avea de gînd cu ea și cu ceilalți, poate că era mai bine să nu se dea de gol că este reporter și că știe cine sînt.

— Veniți aici și așezați-vă, le strigă el bătrînilor. Hei, voi doi. Îndreptă arma spre cei doi mexicanii. Acum! Mișcați-vă!

Cei doi bătrîni se conformară imediat, dar mexicanii rămaseră la locurile lor.

— Vă împușc dacă nu veniți aici! strigă Ronnie.

Fără să ridice capul sau să-l întoarcă, Tiel spuse:

— Ei nu știu englezește.

– Taci din gură!

Ronnie Davison sparse bariera de limbaj și se făcu înțeleș cu ajutorul pistolului. Mișcându-se încet, fără nici un chef, cei doi se alăturară celor doi bătrâni.

– Mîinile la ceafă!

Toți se conformară, grăbiți, ordinului.

De-a lungul anilor, Tiel se ocupase de zeci de reportaje în care oameni nevinovați, care ajunseseră să fie martori la o crimă, erau adeseori găsiți la locul cu pricina, cu fața în jos, morți, împușcați în ceafă, din simplul motiv că fuseseră întîmplător în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Oare așa va lua sfîrșit și viața ei?

În mod ciudat, nu era așa speriată pe cît era de furioasă. Nu reușise să facă în viață tot ce și-ar fi dorit! Snowboarding-ul părea un lucru extraordinar, dar nu apucase pînă acum să încerce așa ceva. Greșit: nu-și făcuse timp pentru așa ceva. Nu fusese niciodată la Napa Valley. Și-ar fi dorit să mai vadă Parisul o dată, nu ca o simplă liceeană supravegheată strict, ci de una singură, liberă să se plimbe pe marile bulevarde.

Mai existau și alte lucruri pe care nu apucase să le facă. Fie și numai reportajele pe care le-ar fi ratat dacă ar fi murit acum. Linda Harper ar fi primit *Nine Live*, în locul ei, și nu era cîstit.

Cariera o obseda. Împreună cu prietenele ei, care nu erau căsătorite, glumeau în legătură cu vîrsta lor, deși în sinea ei era chinuită de ticăitul ceasului biologic. Dacă ar fi murit în seara aceea, faptul de a avea un copil ar fi fost unul din visele ei rămase neîmplinite.

Și mai era încă ceva. Lucrul acela mare. Vina apăsătoare care îi alimenta ambiția. Nu încercase încă să facă pasul cel mare. Încă nu se căise pentru cuvintele grele, usturătoare, care, în mod tragic, se dovediseră profetice. Trebuia să trăiască pentru a repara greșeala.

Tiel își ținu respirația, așteptînd glonțul.

Dar pe Davison, momentan, îl preocupa altceva.

– Tu, ăla din colț, strigă el. Vino aici imediat! Altfel îi omor pe bătrîni. Viața lor depinde de tine.

Tiel ridică fruntea doar atît cît să privească prin oglinda în formă de ochi de pește, ce se afla în colțul tavanului. Presupunerea ei fusese greșită. Cow-boy-ul nu plecase. Îl văzu în oglindă cum pune la loc, calm, o carte în raft. Îndreptîndu-se spre locul indicat, bărbatul își scoase pălăria și o așeză pe un raft. Tiel avu o clipă impresia că-l cunoștea de undeva, dar își zise că i se părea numai, pentru că-l văzuse atunci cînd intrase în magazin.

În tot acest timp, casiera golea conținutul sertarului de bani într-un sac de plastic. Era clar că acest magazin aflat la capătul lumii nu era prevăzut cu sistem de alarmă. Din cîte își putea da seama Tiel, erau bani mulți în sacul pe care Sabra Dendy îl luase de la casieră.

– Am luat banii, Ronnie, spuse fiica unuia din cei mai bogați oameni din Fort Worth.

– Bine, răspunse tînărul, neștiind cum să acționeze în continuare. Hei, tu, i se adresă casierei speriate: Așază-te lîngă ceilalți.

Femeia, care nu cîntărea mai mult de patruzeci de kilograme, năduşise din greu şi era o apariţie ciudată în peisaj. Pielea care-i atîrna de pe braţele slabe se întinsese pe podea, iar ea sughiţa spasmodic.

Fiecare în parte avea felul lui de a se manifesta în faţa fricii. Bătrîneii nu mai respectară ordinul dat de Ronnie de a ţine mîinile la ceafă. Mîna dreaptă a bărbatului strîngea spasmodic mîna nevastei sale.

Aşa-i situaţia, se resemnă Tiel, acum o să ne omoare.

Închise ochii şi încercă să spună o rugăciune, dar trecuse destulă vreme de cînd nu mai făcuse aşa ceva şi nu-i era la îndemînă. Limbajul poetic al Bibliei Sf. James o depăşea. Ar fi vrut ca rugăciunea ei să fie clară şi emoţionantă, convingătoare şi solemnă, îndeajuns de convingătoare ca să-l distragă pe Dumnezeu de la toate celelalte rugăciuni care îi erau adresate în aceeaşi clipă.

Dar, probabil că Dumnezeu nu era de acord cu motivele ei pur egoiste de a trăi, aşa încît tot ce putu ea rosti în acea clipă fu: „Dumnezeule din ceruri, nu mă lăsa să mor“.

Cînd un ţipăt rupse tăcerea, Tiel se gîndi că acesta venea cu siguranţă din gura casierei. O privi rapid pe femeia de lîngă ea, ca să vadă ce păţise, însă casiera bolborosea, nu striga.

Sabra Dendy era cea care urlase aşa, şi după acel prim sunet sinistru ea continuă:

– Vai, Dumnezeule! Ronnie!

Băiatul se grăbi spre ea.

– Sabra? Ce s-a întîmplat? Ce este?

– Cred că ... Vai, Dumnezeule!

Tiel nu se mai putu abţine şi ridică fruntea ca să vadă ce se întîmplă. Fata tremura toată şi privea la lichidul care i se scurgea pe picioare.

– Mi s-a rupt apa.

Ronnie îşi întoarse capul şi o privi pe Tiel.

– Ce spune?

– I s-a rupt punga cu lichid. Tiel pronunţase cuvintele rar, afişînd mai multă siguranţă decît avea în realitate. De fapt, inima îi bătea nebuneşte. Incidentul îl putea determina să termine mai repede treaba, adică să-i împuşte şi pe urmă să se ocupe de problema iubitei sale.

– Da, tinere. Deloc înfricoşată, bătrînica se ridică şi i se adresa cu un curaj pe care îl demonstrase şi atunci cînd îi făcuse capul calendar soţului ei pentru că umbla la camera video. O să vină copilul.

– Ronnie? Ronnie? Sabra îşi strînse fusta între coapse, de parcă ar fi vrut să se împotrivescă naturii. Îndoi genunchii, apoi se ghemui pe podea, sprijinindu-se pe călcîie. Ce ne facem acum?

Fata era într-adevăr speriată. Nici ea şi nici Ronnie nu păreau familiarizaţi cu un jaf armat. Şi nici cu o naştere. Prinţînd puţin curaj, Tiel se ridică.

– Vă propun...

– Tu să taci din gură, strigă Ronnie. Tăceţi cu toţii din gură!

Îndreptă pistolul spre ei şi ingenunche lîngă Sabra.

– Au dreptate? Asta înseamnă că se naşte copilul?

– Cred că da, zise Sabra cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Cît durează ... pînă naști?
 – Nu știu. Depinde, cred.
 – Te doare?
 Lacrimile inundară iar fața fetei.
 – Mă doare de vreo două ore.
 – De două ore! strigă el speriat.
 – Dar m-a durut puțin. Nu foarte rău.
 – De ce nu mi-ai spus nimic?
 – Dacă este pe cale să nască... interveni Tiel.
 – Ți-am spus să taci! strigă el.
 – Dacă stă să nască de mai multă vreme, continuă ea, ținându-l cu privirea, ar trebui să apelezi la un doctor. Imediat.
 – Nu, spuse Sabra repede. N-o lua în seamă, Ronnie. I se agăță de mîneacă. Mă simt bine. Mă...
 Durerea îi schimonosi fața. Respira greu.
 – Vai, Dumnezeu! Vai, Iisuse.
 Ronnie se uită lung la Sabra, mușcîndu-și buza. Mîna în care ținea pistolul începu să-i tremure.
 Unul din mexicani – cel mai scund – sări în picioare și se repezi la cei doi tineri.
 – Nu! strigă Tiel.
 Cow-boy-ul încercă să-l prindă pe mexican de un picior, dar nu reuși.
 Ronnie trase.
 Glonțul sparse ușa de sticlă a frigiderului și intră într-un borcan.
 Mexicanul se opri. Pînă să se oprească de tot, inerția îi făcu trupul să se balanseze ușor înainte și înapoi, de parcă ar fi avut cizmele lipite de podea.

– Stai acolo că te împușc! Fața lui Ronnie, congestionată, îl făcu pe mexican să priceapă. Cel mai înalt îi vorbi prietenului său în spaniolă, încet și imperativ. Acesta se retrase de unde pornise și se culcă din nou la pămînt.

Tiel îl urmărea cu privirea.

– Ai fi putut să o iei în țeastă, zise Tiel. Păstrează-ți curajul pentru altă dată, da? N-am de gînd să fiu omorîtă din pricina ta.

Deși nu înțelegea limba, acesta își dădu seama de sensul cuvintelor. Ochii lui se umplură de ură pentru că fusese pus la punct de o femeie, dar lui Tiel puțin îi păsa. Ea își întoarse privirea către cei doi tineri. Acum, Sabra stătea pe o parte, cu genunchii îndoiți. Pentru moment părea liniștită.

În schimb, Ronnie părea pe punctul de a-și pierde cumpătul. Lui Tiel nu-i venea să creadă: într-o singură după-amiază, băiatul putea să se transforme dintr-un student liniștit într-un criminal cu sînge rece. Tiel era sigură că nu-i stătea în fire să omoare pe cineva, chiar și în legitimă apărare. Dacă ar fi vrut să-l împuște pe mexicanul care-l iritase, ar fi putut s-o facă cu ușurință. Acum era la fel de speriat ca toți ceilalți de faptul că apăsase pe trăgaci. Tiel bănuia că băiatul greșise ținta intenționat și că trăsese cu pistolul doar ca să-și susțină amenințarea.

Sau se înșela?

După spusele lui Gully, Ronnie Davison provenea dintr-o familie destrămată. Tatăl său locuia undeva departe, așa că nu-l putuse vizita des. Ronnie locuia cu mama sa și cu tatăl său vitreg. Nu cumva Ronnie avea vreo problemă din cauza asta? Nu cumva avea tulburări de personalitate din cauza

separării forțate de tatăl său și era stăpînit de ură și neîncredere? Nu cumva își ascunsese impulsurile criminale, așa cum, împreună cu Sabra, ascunseseră și sarcina? Nu cumva fusese scos din sărite de reacția lui Russell Dendy la auzirea veștii? Băiatul era disperat, iar disperarea îl putea împinge la acte necugetate.

Dacă Tiel și-ar da cu părerea, probabil că ar fi prima împușcată. Dar ea nu putea să stea pur și simplu acolo și să aștepte să moară fără măcar să încerce să se opună.

– Dacă îți pasă măcar puțin de fata asta ...

– Ți-am mai spus să taci din gură.

– Încerc doar să împiedic o nenorocire, Ronnie. De vreme ce amîndoi tinerii se adresaseră deja unul celuilalt pe nume, n-ar fi trebuit să-l mire că ea știa cum îl cheamă. Dacă nu încerci să o ajuți pe Sabra, o să regreți toată viața. Băiatul asculta, așa că Tiel profită de evidenta lui șovăială. Presupun că bebelușul este al tău.

– Bineînțeles că este al meu.

– Atunci sînt sigură că ești interesat de sănătatea lui și de cea a Sabrei. Are nevoie de un medic.

– Nu o asculta, Ronnie, spuse Sabra cu un glas stins. Mă doare mai puțin acum. Poate că este o alarmă falsă. O să mă simt mai bine dacă mă odihnesc puțin.

– Am putea merge la un spital. Trebuie să fie vreunul pe aici.

– Nu! Sabra se ridică în picioare și îl scutură de umeri. O să afle. O să vină după noi. Nu! Plecăm cu mașina în Mexic în seara asta. Acum, că avem și bani, o să reușim.

– Aș putea să-l sun pe tata ...

Sabra scutură din cap.

– Probabil că tatăl meu a ajuns deja la el. L-o fi și mituit. Ne descurcăm noi, Ronnie, și vreau să o facem singuri. Ajută-mă. Să plecăm de aici. În timp ce încerca să se îndrepte pe picioare, o trecu altă durere și se apucă de pîntecele ei mare. Vai, Dumnezeuule, vai, Dumnezeuule!

– Sînteți nebuni. Înainte chiar de a-și da seama ce face, Tiel era deja în picioare.

– Hei! strigă Ronnie. Jos.

Tiel nu-l mai luă în seamă, trecu pe lîngă el și îngenunche lîngă fata aflată în suferință.

– Sabra? O luă de mîină. Strînge-mă tare pînă trece durerea. O să fie mai bine așa.

Sabra o strînse de mîină așa de tare încît lui Tiel îi fu teamă că-i va sfărîma oasele. Reuși să suporte durerea și, împreună, depășiră momentele contracției. Cînd trăsăturile feței se relaxară, Tiel șopti:

– Te simți mai bine acum ?

– Hmm. Apoi întrebă îngrijorată: Unde este Ronnie?

– Este aici.

– Nu te las, Sabra.

– Cred că ar trebui să-i spui să sune la 911, i se adresă Tiel fetei.

– Nu.

– Dar ești în pericol, atît tu cît și copilul.

– O să ne găsească. O să ne prindă.

– Cine? întrebă Tiel, deși știa răspunsul. Russell Dendy

avea reputația unui om de afaceri dur. Din câte știa ea, nu și-l putea imagina mai blînd în relațiile personale.

Brusc, Ronnie spuse:

– Du-te lîngă ceilalți, cucoană. Nu e treaba ta.

– Ba este și treaba mea din clipa în care mi-ai fluturat un pistol prin față și mi-ai amenințat viața.

– Du-te la locul tău.

– Nu.

– Uite ce e, cucoană ...

Băiatul tresări în clipa în care o mașină opri în parcare. Farurile aprinse erau îndreptate spre magazin.

– La dracu'! Hei, cucoană! Se apropie de casieră și o împinse cu vîrfurile pantofului. Ridică-te. Stinge luminile și încuie ușa.

Femeia scutură din cap, incapabilă să-și dea seama de situația în care se afla.

– Fă ce-ți spune, o îndemnă și bătrînica. O să fie bine atîta vreme cît facem ce spune el.

– Grăbește-te! Mașina se opri în fața unei pompe de benzină. Stinge luminile și încuie ușa.

Femeia se ridică nesigură în picioare.

– N-ar trebui să închid decît la ora unsprezece. Mai sînt zece minute.

Dacă n-ar fi fost acea situație încordată, Tiel ar fi rîs de conștiinciozitatea femeii.

Ronnie spuse:

– Hai, acum. Înainte să coboare ceva din mașină.

Femeia intră după teighele și stinse luminile de afară.

– Acum încuie ușa.

Casiera folosi un alt comutator și ușa se închise cu un țacnit metalic.

– Cum o deschizi? o întrebă Ronnie.

E isteț, își zise Tiel. Nu voia să fie sechestrați înăuntru.

– E comutatorul ăsta, îi răspunse casiera, arătîndu-i-l.

Cow-boy-ul și cei doi mexicani mai stăteau încă cu fața în jos și cu mîinile la ceafă, astfel încît nu puteau fi văzuți de bărbatul care se apropia de ușa.

Tiel și Sabra erau și ele ascunse de rafturi.

– Nu mișcă nimeni!

Ronnie porni spre bătrînică și, luînd-o de un braț, o ridică în picioare.

– Nu, protestă soțul ei. Las-o în pace.

– Taci din gură! îi strigă Ronnie. Dacă mișcă cineva, o împușc.

– N-o să mă împuște, Vern, i se adresă bătrînica soțului ei. O să fie bine, dacă ne păstrăm toți calmul.

Bătrîna urmă instrucțiunile lui Ronnie și se ghemui împreună cu el în spatele unui frigider pentru băuturi răcoritoare.

Pe deasupra acestuia, Ronnie ținea în vizor ușa.

Clientul, constatînd că ușa este închisă, strigă:

– Donna! Ești aici? De ce ai stins lumina?

Donna, ținîndu-se de teighele, rămase mută.

Clientul se străduia să privească prin geam.

– Acolo ești, spuse el, văzînd-o. Ce s-a întîmplat?

– Răspunde-i, o îndemnă Ronnie șoptit.

– Mi-e rău, spuse ea destul de tare ca să se audă prin ușa.

– La dracu', nu ești atît de bolnavă. Deschide. N-am nevoie decît de puțină benzină și de niște bere.

– Nu pot, strigă ea plîngînd.

– Haide, Donna. Nu durează mult și pe urmă plec. Nu-i încă unsprezece. Deschide ușa.

– Nu pot.

Brusc, vocea ei deveni un țipăt ascuțit:

– Are o armă și ne omoară pe toți.

Donna se lăsă în jos după teighea.

– La dracu'!

Tiel nu știa cine pronunțase cuvintele, dar în mod cert asta gîndea și ea. Și mai gîndea că, dacă Ronnie n-a împușcat-o pe casieră, ar fi fost în stare s-o împuște ea însăși.

Bărbatul de la ușă se dădu înapoi, se împiedică cînd se întoarse și o rupse la fugă spre mașină. Anvelopele scrișniră, în timp ce mașina făcu un ocol pentru a intra pe autostradă.

Bătrînelul aproape că plîngea:

– Nu-i face rău soției mele. Te implor, te rog, nu-i face rău lui Gladys. Nu-i face rău lui Gladys a mea.

– Taci, Vern. Sînt bine.

Ronnie o admonestă pe Donna:

– De ce ai făcut asta? De ce? Tipul ăla o să anunțe poliția. Sîntem cu toții prinși aici. La naiba, de ce ai făcut asta?

Vocea lui exprima neputință și teamă. Tiel își zise că el era la fel de speriat ca și ceilalți. Poate chiar mai speriat. Pentru că, indiferent cum s-ar fi rezolvat situația, el urma să se confrunte nu numai cu justiția, ci și cu mînia lui Russell Dendy. Să-l ajute Dumnezeu.

Tînărul îi ceru casierei să iasă de după teighea ca s-o poată vedea.

Tiel habar n-avea dacă femeia l-a ascultat sau nu. Era atentă la fată, care avea acum altă contracție.

– Strînge-mă de mînă, Sabra. Respiră.

Nu asta trebuia să facă femeile care nașteau? Să respire? Așa văzuse în filme. Pufăiau și răsufiau și ... urlau.

– Respiră, Sabra.

– Hei, hei! strigă brusc Ronnie. Unde pleci? Întoarce-te aici și întinde-te. Hei, ascultă ce-ți spun.

Nu era momentul să-l iriți pe tînăr, iar Tiel tocmai voia să-i spună celui ce făcea asta să termine cu prostiile. Ridică privirea, dar reproșul îi rămase pe buze, cînd cow-boy-ul ingenunchease lîngă Sabra.

– Pleacă de lîngă ea! Ronnie lipi pistolul de tîmpla cow-boy-ului, dar acest nu-i dădu nici o atenție.

Mîinile, care păreau obișnuite cu munca grea, atinseră pîntecele fetei și-l palpară ușor.

– Pot s-o ajut eu. Bărbatul avea o voce răgușită, de parcă n-ar mai fi vorbit de mult, de parcă tot praful din Texas-ul de Vest i se adunase pe corzile vocale. Îl privi pe Ronnie. Oamenii îmi spun Doctorul.

– Ești doctor? întreabă Tiel.

El o privi calm și repetă:

– Pot să o ajut eu!

Să n-o atingi, răcni Ronnie. Ia-ți labele de pe ea. Bărbatul căruia i se spunea Doctorul continuă să palpeze abdomenul fetei.

– Este în prima sau în a doua fază a travaliului. Fără să știu ce dilatație are, e greu să spun când o să nască. Dar contracțiile sînt dese, așa că bănuiesc că ...

– Bănuiești?

Fără să-i dea atenție lui Ronnie, Doctorul o băt看 pe umăr pe Sabra încercînd să o liniștească.

– Este prima ta naștere?

– Da, domnule.

– Poți să-mi spui Doctore.

– Bine.

– Cît a trecut de cînd au început durerile?

– Întîi m-am simțit puțin ciudat, știi? A, cred că nu știi. Doctorul zîmbi.

– Nu am o experiență personală. Spune-mi ce ai simțit.

– Ceva ca înaintea unei menstruații.

– Te durea jos, aici? Ca niște crampe puternice?

– Da. Și mă durea și spatele. Am crezut că e din cauza oboselii, deoarece am mers mult cu mașina, dar era din ce în ce mai rău. N-am vrut să spun nimic.

Fata îl privi pe Ronnie, care se uita la ea peste umerii lați ai Doctorului. Era atent la fiecare cuvînt, dar ținea în continuare pistolul îndreptat spre cei aliniați pe podea ca niște bețe de chibrit.

– Cînd au început să apară semnele astea? o întrebă Doctorul.

– Cam pe la trei după-amiază.

– Dumnezeule, Sabra, gemu Ronnie. De opt ore? De ce nu mi-ai spus?

Ochii fetei se umplură iar de lacrimi.

– Pentru că aș fi stricat toate planurile noastre. Îmi doream să fiu cu tine, indiferent ce s-ar fi întîmplat.

– Șșș. Tiel o băt看 pe mîină. Dacă plîngi o să te simți și mai rău. Gîndește-te că vine copilul. Nu se poate să mai dureze mult. Se uită la Doctor. E adevărat?

– Greu de spus cînd e vorba de prima naștere.

– Dumneata ce crezi? întrebă Ronnie

– Cam două, trei ore. Se ridică și-l înfruntă pe Ronnie. O să nască la noapte. Depinde de tine cît de grele sau de ușoare vor fi travaliul și nașterea. Trebuie dusă la spital, unde sînt condiții corespunzătoare și personal de specialitate. Și copilul va avea

nevoie de îngrijire după ce se va naște. Asta-i treaba. Ce-ai hotărât?

Sabra scoase un nou tipăt de durere. Doctorul se aplecă și dirijă contractia, punînd mîinile pe abdomenul fetei. Era încruntat și asta o îngrijoră pe Tiel.

– Ce e? îl întrebă ea.

– Nu e bine.

– Ce e?

El scutură din cap, dîndu-i a înțelege că nu dorea să discute despre asta în fața fetei. Dar Sabra Dendy nu era proastă. Remarcă și ea îngrijorarea.

– A intervenit ceva, nu?

– Da, dar nimic rău. Doar o complicație.

– Ce anume?

– Copilul este întors cu spatele.

Lui Tiel i se opri respirația. O auzi pe Gladys țîțîind cu regret.

– Asta înseamnă că bebelușul ... Sabra făcu o pauză ca să înghită. Este așezat invers.

Doctorul confirmă privind-o cu seriozitate.

– Cred că bebelușul tău este așezat invers. Nu are capul în jos.

Sabra începu să tremure.

– Ce se poate face?

– Uneori nu este nevoie să intervii. Copilul revine în poziția normală.

– Ce se poate întîmpla în cel mai rău caz?

Doctorul îl privi pe Ronnie, care pusese această întrebare.

– Se face o cezariană, ca să nu supui mama și copilul unei nașteri foarte chinuitoare. Nașterea pe cale naturală poate să pună în pericol viața copilului. Acum că ai aflat toate astea, ai să lași pe cineva să sune la 911 pentru ca Sabra să poată fi ajutată?

– Nu! strigă fata. Nu vreau să merg la spital. Nu vreau!

Doctorul o luă de mînă.

– Sabra, s-ar putea să moară copilul ...

– Tu mă poți ajuta.

– Nu am instrumentarul necesar.

– Poți. Știu că poți.

– Sabra, te rog, ascultă-l, o imploră Tiel. Știe el ce spune. O astfel de naștere poate periclita viața ta și a copilului tău. Te rog, spune-i lui Ronnie să asculte de sfatul Doctorului. Lasă-ne să sunăm la 911.

– Nu, spuse ea, scuturînd din cap cu încăpăținare, voi nu înțelegeți. Tata s-a jurat că nici eu și nici Ronnie n-o să vedem copilul după naștere. Vrea să-l dea.

– Mă îndoiesc că ...

Sabra nu-i permise lui Tiel să termine ce voia să spună.

– A zis că acest copil nu înseamnă mai mult decît un cățeluș nedorit, pe care l-ar închide într-un țarc. Și cînd spune el ceva, vorbește serios. O să ne ia copilul și n-o să-l mai vedem niciodată. Și o să ne și despartă. Așa a spus și o va face.

Sabra începu să hohotească.

– Ah, sărăcuții, șopti Gladys.

Tiel se uită peste umăr la ceilalți. Vern și Gladys se ridicaseră în șezut și stăteau unul rezemat de celălalt. Amândoi priveau scena cu adâncă tristețe.

Cei doi mexicani discutau în șoaptă între ei, aruncând în jur priviri dușmănoase. Tiel spera ca cei doi să nu pună ceva la cale împotriva lui Ronnie. Donna, casiera, încă mai stătea întinsă cu fața la podea și murmură:

– Pe dracu', sărăcuții. Erau să mă omoare.

După ce luă hotărîrea, Ronnie îl privi pe Doctor și spuse:

– Sabra dorește să o ajuți tu.

Doctorul părea gata să izbucnească. Apoi se calmă și se răzgîndi:

– Bine. Pentru moment, o să fac tot ce pot. Voi începe cu un examen intern.

– Vrei să spui ...

– Da. Asta vreau să spun. Trebuie să știu cum stă cu dilatația. Îmi trebuie ceva cu care să mă dezinfectez.

– Am eu ceva de spălat fără apă, îi spuse Tiel. Este antibacterian.

– Bine. Mulțumesc.

Tiel dădu să se ridice, dar Ronnie o opri.

– Ia chestia aia și vino înapoi. Nu uita, te urmăresc.

Tiel se duse unde-și lăsase geanta, băutura răcoritoare și semințele de floarea-soarelui. Scoase din geantă plicul de plastic cu substanța dezinfectantă, apoi, atrăgîndu-i atenția lui Vern, mimă că ține o cameră video la ochi. La început, acesta rămase uimit, apoi Gladys îl împunse între coaste și îi șopti ceva la

ureche. Dînd din cap, el arătă spre raftul cu reviste. Tiel își aminti că ei le răsfoiau cînd începuse jaful.

Tiel se întoarse cu plicul de dezinfectant și i-l dădu Doctorului.

– N-ar trebui să punem ceva sub ea?

– Avem noi niște pampersși. Știi, cînd dormim ...

– Gladys! exclamă Vern, șocat evident de mărturisirea ei.

– Sînt foarte buni, spuse Tiel, amintindu-și de pampersșii de somn pe care îi văzuse la unchiul Pete, la căminul de bătrîni. Aceștia îi ajutau pe infirmieri să nu schimbe așternuturile de fiecare dată cînd se întîmpla vreun accident de acest fel, frecvent la bătrîni. Mă duc să îi aduc.

– Pe dracu', spuse Ronnie, nefiind de acord cu această idee. Nu te duci tu. Se va duce bătrînul. Ea, arătă el cu pistolul spre Gladys, rămîne pe loc.

Gladys îl bătu pe Vern pe genunchiul descărnat.

– Nu fi îngrijorat, iubittle.

– Sigur? Dacă se întîmplă ceva cu tine ...

– Nu mi se întîmplă nimic. Băiatul ăsta are altele pe cap.

Vern își ridică trupul scheletic de pe podea, se scutură pe fundul pantalonilor scurți și se îndreptă spre ușă.

– Da, dar nu pot să trec prin geam.

Ronnie o împunse pe Donna cu pistolul. Aceasta începu imediat să-l implore să n-o omoare. El îi spuse să-și țină gura și să deschidă ușa. Donna se execută pe loc.

La ușă, Ronnie schimbă o privire plină de înțelesuri cu bătrînul.

– N-ai grijă, mă întorc, îl liniști bătrînul. N-aș îndrăzni să fac ceva care să pună în pericol viața soției mele. Și, cu toate că Davison avea vreo douăzeci de kilograme în plus și era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decît el, bătrînul îl avertiză: Dacă îi faci vreun rău, te omor.

Ronnie deschise ușa și Vern se strecură afară. Încercarea lui de a fugi era de-a dreptul comică. Tiel îl urmări cu privirea pînă cînd ajunse la stația de benzină și se urcă în mașină.

Doctorul o ajută încă o dată pe Sabra să reziste unei contracții. După ce durerea trecu, fata se liniști și închise ochii. Tiel îl privi pe Doctor.

– Ce ți-ar mai trebui?

– Niște mănuși.

– Să văd ce găsesc.

– Niște oțet.

– Oțet obișnuit?

– Îhî. După o mică pauză, Doctorul spuse: Te porți foarte bine în situații critice.

– Mulțumesc.

Cei doi continuă să aibă grijă de fată, care, pentru moment, părea că adormise. Tiel întreabă încet:

– O să aibă probleme?

El făcu o grimasă.

– N-o să aibă probleme dacă voi putea s-o ajut.

– Hei, ce tot şușotiți voi acolo?

Tiel întoarse capul spre Ronie.

– Doctorul are nevoie de niște mănuși. Voiam s-o întreb pe Donna dacă are în magazin așa ceva.

– Bine. Întreb-o.

Tiel plecă de lîngă Sabra și se duse la teighea. Donna stătea în spatele teighelei și aștepta să-i deschidă ușa lui Vern. Ea o privi bănuitoare pe Tiel.

– Ce vrei?

– Donna, te rog, liniștește-te! Istericalele nu fac decît să agraveze situația. Acum sîntem în siguranță.

– În siguranță? Ha! Este pentru a treia oară ...

– Cînd ești jefuită?

– Se pare că nu am noroc. Prima dată, au fost trei. Au venit bine mersi, au golit casa și m-au încuiat în camera frigorifică. Dacă n-ar fi venit lăptarul, aș fi murit. A doua oară, un tip mascat m-a lovit în cap cu patul pistolului. Am avut o contuzie și n-am mai putut lucra timp de șase săptămîni, așa de tare mă durea capul. Se învîrtea totul cu mine. Pieptul mic i se ridică și ea expiră resemnată. E doar o problemă de timp. Nu am noroc și pînă la urmă unul tot o să mă omoare. Crezi că o să ne lase să fumăm?

– Dacă ți-e așa de frică, de ce nu încerci să-ți iei alt serviciu?

Donna o privi pe Tiel de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile.

– Îmi place ceea ce fac.

Era cît se poate de logic, poate că Tiel nu gîndea corect.

– Ai cumva mănuși de latex? Din cele folosite de medici.

Donna își scutură capul.

– Am doar mănuși de cauciuc pentru gospodărie. Asta-i

situația. Cred că mai sînt vreo două perechi dedesubt, unde ținem substanțele de curățat.

– Mulțumesc. Stai liniștită, Donna.

Cînd trecu pe lângă Gladys, Tiel se aplecă și șopti:

– E bandă în camera video?

Bătrînica încuviință.

– Pentru două ore. De la capăt. Doar dacă nu a zăpăcit-o Vern cînd a umblat la ea.

– Și dacă ți-o aduc ...

– Hei! strigă Ronnie. Ce tot șușotiți acolo?

– Îi e teamă pentru bărbatul ei. Am vrut s-o liniștesc.

– Uite-l că vine, spuse Gladys, arătînd spre ușă.

Donna acționează mecanismul de deschidere și Vern intră tropotînd, acoperit tot, în afară de picioarele lui slăbănoage, de o grămadă de pături.

– Sînt curate toate. Dacă le scap din mîină, se murdăresc. Doamna ar trebui să aibă un loc comod pe care să stea și m-am gîndit că sînt bune; am adus și niște prosoape.

– Ai procedat cît se poate de bine, Ronnie, spuse Tiel. Poți să verifici lucrurile astea, i se adresează ea lui Ronnie.

În afară de pampers, bătrînelul mai adusesese din mașină două perne, două pături, două cearșafuri curate și mai multe prosoape. Ronnie nu găsi nimic ascuns printre ele și îi dădu încuviințarea lui Tiel să încropească un culcuș, în timp ce Sabra se sprijinea de Doctor.

Tiel folosi doar un cearșaf, păstrîndu-le pe celelalte pentru mai tîrziu. După ce termină, Doctorul o așează pe fată. Ea

se culcă recunoscătoare. Tiel puse un pampers sub șoldurile fetei.

– Nu sînt pentru ceea ce credeți voi, spuse Vern.

Tiel și Doctorul se uitară în același timp spre bătrînel, surprinși de faptul că acesta se aplecase spre ei ca să le facă mărturisirea. Nu suferim de incontinență urinară, preciză el.

Tiel de-abia reuși să-și ascundă zîmbetul.

– Dar noi n-am pus întrebări.

– Sîntem în luna de miere, le explică Vern în șoaptă. O facem în fiecare noapte. Și ziua, dacă simțim nevoia. Știți cum sînt înșurăției. Pampersii ăștia nu sînt foarte comozi pentru cel de deasupra, dar nici unul din noi nu vrea să stea pe zona udă și e greu să schimbi așternuturile de fiecare dată.

Bătrînelul le făcu cu ochiul, se întoarse și se conformă ordinelor lui Ronnie de a merge lângă ceilalți. Se așează lângă mireasa lui care îl strînse în brațe și îl sărută apăsător pe obraz, lăudîndu-l pentru curajul său.

Urmărind scena, Tiel rămăsese cu gura căscată, astfel că atunci cînd o închise se auzi un clănțănit de dinți. Se uită la Doctor, care urmărea atent contracțiile Sabrei, și sesiză pe buzele lui subțiri un zîmbet ușor. O privi pe Tiel pe sub sprîncene, o surprinse că se uită la el, și scoase un sunet înfundat ce semăna cu un hohot de rîs.

– Mănuși?

– Ce anume?

– Ai întrebat de mănuși?

– A, da, două perechi de cauciuc.

El scutură din cap.

– Astea sînt la fel cu mănușile din piele. Niște oțet?

– Îl aduc imediat.

– Și tifon.

Tiel îi ceru permisiunea lui Ronnie să caute prin magazin; găsi mai multe sticle din plastic, pline cu oțet, o cutie cu tifon steril și un pachet de pampers pentru copii. Le luă. La înapoiere îi mai atrase ceva atenția. În mod spontan, mai luă și două cutii cu vopsea de păr, care îi întregiră colecția.

Cînd ajunse înapoi, Sabra îl asculta atentă pe Doctor.

– Nu e prea plăcut, dar o să încerc să fac în așa fel încît să nu te doară, bine?

Fata dădu din cap și privi plină de speranță spre Tiel.

– Te-a mai examinat cineva, Sabra? o întrebă ea.

– O dată. Cînd am început să iau anticoncepționale.

Tiel o privi întrebătoare, iar Sabra coborî ochii jenată.

– Nu le-am mai luat pentru că mă îngrășam.

– Așadar, ai mai fost examinată, deci știi ce se va întîmpla.

Probabil că nu va fi mai rău decît prima dată. Nu, Doctore?

– O să fac în așa fel încît să nu-i fie greu.

Tiel o strînse rapid de mînă.

– Sînt aici dacă ai nevoie de ceva.

– Nu pleca, stai cu mine. Te rog. O trase pe Tiel spre ea ca să-i spună ceva.

– Este drăguț Doctorul, zise fata în șoaptă. Se comportă și vorbește ca un doctor, dar nu arată ca un doctor, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, înțeleg.

– Așa că mă simt cam ciudat, că el ... știi tu? Vrei să mă ajuți să-mi scot chiloții?

Tiel se încordă și se uită la Doctor.

– Vrei să ne lași singure o clipă, te rog?

– Bineînțeles.

– Ce se întîmplă, vru să afle Ronnie, cînd Doctorul se ridică.

– Doamna vrea să fie puțin singură. Fără mine. Și fără tine.

– Dar eu sînt prietenul ei.

– Chiar din acest motiv nu dorește să o privești acum.

– Are dreptate, Ronnie, spuse Sabra. Te rog.

Băiatul se îndepărtă o dată cu Doctorul. Tiel îi ridică Sabrei fusta și o ajută pe aceasta să-și tragă chiloții peste coapse.

– Așa, spuse Tiel cu blîndețe, dînd la o parte obiectul umed, de lenjerie, pe care Sabra îl stînsese în pumn și-l făcu cît o minge de ping-pong.

– Iartă-mă, dacă este neplăcut.

– Sabra, începînd chiar din clipa asta să nu-ți mai ceri scuze. Eu nu am născut niciodată, dar sînt sigură că n-aș fi în stare să fiu atît de tare ca tine. Acum e mai bine?

Bineînțeles că nu era. Observase grimasa Sabrei care avea iar o contracție.

– Doctore?

Acesta veni imediat, și-și apăsă mîinile pe pîntecele ei.

– Aș dori nespus de mult să se întoarcă singur.

– Sper să fie fată, spuse Sabra printre gîfiieli.

Doctorul zîmbi.

– Da?

– Și lui Ronnie i-ar plăcea să fie fată.

– Fetele sînt grozave.

Tiel îl privi pe furiș. Avea oare fete? se întrebă ea. Ea îl considerase celibatar, un singuratic. Poate pentru că arăta ca bărbatul de pe reclama de țigări Marlboro. Nu ți-l poți închipui alături de o soție și copii.

Tiel continua să creadă că-l mai văzuse undeva pe Doctor. Probabil că asemănarea lui cu cel din reclama pentru țigări o făcea să i se pară o figură cunoscută.

După ce se sfîrși contracția, Doctorul puse mîinile pe genunchii ridicați ai fetei.

– Încearcă să te relaxezi cît poți de mult. Și să-mi spui dacă te doare, da?

– A, așteaptă. Tiel se întinse după vopseaua de păr și o deschise. Sesizînd privirea întrebătoare a Doctorului, ea îi explică: are și mănuși. Nu sînt extraordinare, poate că nici nu ți se potrivesc, adăugă ea uitîndu-se la mîinile lui puternice, dar mai bine astea decît deloc.

– Te-ai gîndit bine.

Doctorul scoase mănușile de plastic din plicul cerat în care erau și-și introduse mîinile în ele. Deși îl strîngeau, el îi mulțumi lui Tiel; apoi o liniști din nou pe Sabra spunîndu-i că o să-și dea silința să nu o deranjeze prea mult.

– Poate că este nevoie și de asta. Din pudoare, Tiel acoperi genunchii fetei cu celălalt cearșaf.

Doctorul o aprobă din ochi.

– Relaxează-te, Sabra. Nici n-ai să știi cînd am și terminat. Sabra respiră adînc și închise strîns ochii.

– Mai întîi o să te șterg cu pamperșii ăștia. Apoi o să te clătesc cu oțet. S-ar putea să fie rece.

În timp ce turna oțet peste ea, tamponînd cu tifon, el o întrebă cum se simte.

– Bine, răspunse ea timidă.

Tiel se trezi că-și ține răsufarea.

– Respiră adînc, Sabra. Te ajută să te relaxezi. Hai s-o facem împreună. Inspiri adînc. Acum dai aerul afară. La penetrare, Sabra tresări. Tiel încercă să-i distragă atenția. Expiră, îi zise ea. Nu mai e mult. Te descurci de minune.

Dar lucrurile nu mergeau bine. Citi asta pe chipul Doctorului. Acesta își retrase mîna dintre coapsele fetei, mascîndu-și îngrijorarea și lăudînd-o cît de bine s-a descurcat. Își scoase mănușile și luă dezinfectantul, cu care se frecă bine pe mîini și pe antebrațe.

– E bine?

Ronnie fu cel care pusese întrebarea, dar Doctorul i se adresă tot Sabrei:

– Nu te-ai dilatat prea mult.

– Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că ceva nu este în regulă cu travaliul.

– Nu este în regulă?

– Este un cuvînt dur – travaliu nefuncțional – în termeni medicali. După durerile puternice și dese pe care le ai, cervixul

tău ar trebui să fie mai dilatat. Copilul încearcă să-l depășească, dar tu nu ești pregătită total pentru naștere.

– Și ce poți să faci tu?

– Eu nu pot să fac nimic, Ronnie, dar tu poți. Ai putea să încetezi cu toată nebunia asta și s-o duci pe Sabra la un spital unde să primească îngrijiri medicale.

– Ți-am mai spus-o. Nu!

– Nu, repetă și Sabra.

În clipa aceea sună telefonul.

4

Sunetul neașteptat și strident îi făcu pe toți să tresară. Donna se afla cel mai aproape de telefon.

– Ce să fac? întrebă ea.

– Nimic.

– Ronnie, poate ar fi bine s-o lași să răspundă, îi sugeră Tiel.

– Pentru ce? Probabil că n-are nici o legătură cu mine.

– Probabil. Dar dacă are legătură cu tine? Nu vrei să știi în ce situație ești?

Ronnie rumegă ideea câteva secunde, apoi îi permise Donnei să răspundă la telefon.

– Alo? Femeia ascultă câteva clipe, apoi spuse: Bună, șerifule. Nu, nu era beat. După cum ți-a spus și el, băiatul ăsta ne ține închiși și ne amenință cu arma.

Brusc, fața clădirii fu scăldată de o lumină strălucitoare. Toți cei aflați înăuntru fuseseră atât de preocupați de

starea Sabrei, încît nici unul nu sesizase sosirea celor trei mașini de poliție, care-și aprinseseră acum farurile. Tiel presupunea că șeriful suna dintr-una din mașinile parcate în spatele pompelor de benzină.

Ronnie se ascunse după niște rafturi și strigă:

– Spune-le să stingă luminile astea nenorocite, altfel împușc pe cineva.

Donna transmise mesajul. Făcu o pauză și ascultă, după care spuse:

– Cam optsprezece ani, cred. Îl cheamă Ronnie.

– Gura!

Ronnie îndreptă pistolul spre ea. Donna țipă și scăpă receptorul din mînă.

Farurile fură stinse, aproape simultan la două dintre mașini, iar la cîteva secunde și la cea de-a treia.

Sabra gemu.

Doctorul spuse:

– Ronnie, ascultă-mă.

– Nu. Taci din gură și lasă-mă să mă gîndesc.

Tînărul era agitat, în vreme ce Doctorul îi vorbea pe un ton scăzut și grav.

– Tu poți să rămîi aici și să-ți vezi de treabă, dacă vrei. Dar ar fi înțelept s-o lași pe Sabra să plece. Cei de afară o vor duce la spital, unde îi e locul.

– Nu vreau să plec, spuse fata. Nu plec fără Ronnie.

Tiel o rugă:

– Sabra, gîndește-te la copilul vostru.

– Dar mă gîndesc la copilul nostru, hohoti ea. Dacă tata pune mîna pe copil, n-o să-l mai văd niciodată. Nu vreau să renunț la el. Și nici la Ronnie.

Observînd că pacienta sa era mult prea agitată, Doctorul încercă să o liniștească:

– Bine, bine. Dacă nu vrei să pleci, ești de acord să vină aici un doctor?

– Dar tu ești doctor, interveni Ronnie.

– Nu sînt doctorul de care are nevoie Sabra și nu am instrumentar. Nu am nimic să-i dau ca să-i treacă durerea. O să nască greu, Ronnie. Pot interveni complicații, pe care nu sînt pregătit să le rezolv. Vrei să riști viața Sabrei și a copilului? Dacă tu continui în felul ăsta, asta o să faci. Ai putea să-l pierzi pe unul dintre ei, dacă nu chiar pe amîndoi. Și pe urmă, indiferent cum s-ar termina totul, încercarea voastră ar deveni inutilă.

Tiel era mișcată. Nici ea nu ar fi putut formula mai bine această rugămintă.

Tînărul cîntări cuvintele Doctorului cîteva momente, apoi o împinse pe Tiel spre teighea, spre receptorul care se bălăngănea în aer. Puțin după ce Donna scăpase receptorul din mînă, putuse fi auzită o voce de bărbat care întrebuse ce se întîmplă. Acum, nu se mai auzea nimic.

– Tu te pricepi la vorbe, îi spuse Ronnie lui Tiel. Vorbește tu.

Tiel se ridică în picioare și trecu pe lîngă Sabra și pe lîngă Doctor, apoi pe lîngă rafturi și merse spre teighea. Formă rapid 911. Cînd răspunse centralista, Tiel spuse:

– Vreau să mă sune șeriful. Și nu pune întrebări. Șeriful cunoaște urgența în care ne aflăm. Spune-i să sune la telefonul din spatele magazinului. Închise înainte ca centralista să poată turui vorbăria de rigoare, care ar fi făcut să se piardă timp prețios.

Așteptară într-o liniște încordată. Gladys și cu Vern stăteau lipiți unul de celălalt. Când Tiel aruncă o privire în direcția lor, Vern îi arătă discret punga cu aparatul. Reușise într-un fel sau altul să pună mâna pe ea fără să-și dea seama Ronnie. Era un Casanova îndemînatic. Și asta putea fi subiect de reportaj, își zise Tiel. Numai că acum avea altul mult mai bun, în care nu juca doar rolul reporterului, ci era un participant direct. Gully avea să fie încîntat. Dacă nici reportajul ăsta n-o să-i asigure un loc în *Nine Live*...

Deși se aștepta să sune telefonul, Tiel sări în sus ca arsă cînd îl auzi. Răspunse imediat.

– Cine e?

Tiel evită răspunsul printr-o întrebare:

– Ești șeriful?

– Marty Montez.

– Șerif Montez, eu sînt purtătoarea de cuvînt. Sînt unul din ostatici.

– Sînteți în pericol?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

– Sînteți amenințați cu ceva?

– Nu.

– Dă-mi detalii.

Tiel îi povesti pe scurt despre încercarea de jaf care debutase cu distrugerea camerei video de supraveghere.

– Toată acțiunea s-a întrerup atunci cînd complicea lui a intrat în travaliu.

– În travaliu? Te referi la naștere?

– Da. Exact.

După o pauză mai lungă, în care ea auzi respirația greoaie a unui bărbat gras, acesta zise:

– Domnișoară, spuneți-mi, hoții sînt cumva liceeni?

– Da.

– Ce tot întreabă? dori Ronnie să afle.

Tiel acoperi receptorul cu palma.

– M-a întrebat dacă Sabra are dureri și i-am răspuns.

– Dumnezeu, exclamă șeriful șuierînd. Apoi le spuse încet ajutoarelor sale – cel puțin așa presupunea Tiel – că cei care au luat ostateci sînt copiii „de la Fort Worth“. Apoi o întrebă: Este cineva rănit?

– Nu. Sîntem cu toții teferi.

– Cine se află înăuntru? Cîți ostatici?

– Patru bărbați și două femei, în afară de mine.

– Te pricepi să vorbești. Nu cumva ești domnișoara McCoy?

Tiel încercă să-și ascundă uimirea față de Ronnie, care asculta foarte atent și îi urmărea mimica.

– Da. Nu este nimeni rănit.

– Ești domnișoara McCoy și nu vrei ca ei să afle că ești reporter de televiziune? Înțeleg. Șeful dumitale, un tip pe nume Gully, m-a sunat de două ori și m-a rugat să te caut. Mi-a spus că ai plecat din Rojo Flats și că trebuia să-l suni...

– Ce spune? întrebă Ronnie.

Tiel îl întrerupse pe șerif.

– Ar fi bine pentru toți dacă ne-ați trimite un medic. Dacă e posibil un obstetrician.

– Spune-i să aducă cu el tot ce este nevoie pentru o naștere grea.

Tiel transmise mesajul Doctorului.

– Medicul să știe că bebelușul este așezat invers, adăugă Doctorul.

După ce Tiel transmise și această informație, șeriful o întrebă de la cine obținuse detaliile astea.

– Este cineva numit Doctorul.

– Glumești.

– Nu.

– Doctorul este unul dintre ostatici, îl auzi ea spunând mai departe. Și Doctorul spune că fiica lui Dendy are nevoie de un specialist, nu?

– Da, șerifule. Și cât mai repede. Sîntem îngrijorați pentru ea și pentru copil.

– Dacă se predau, o ducem rapid la un spital. Garantez pentru asta.

– Mi-e teamă că nici nu poate fi vorba de așa ceva.

– Nu o lasă Davison?

– Nu, spuse Tiel. Ea nu vrea să plece.

– La dracu', ce porcărie, zise șeriful oftînd adînc. Bine, să văd ce pot face.

– Șerifule, nu pot să-ți spun cît de mult suferă fata. Și...

– Spune, domnișoară McCoy. Ce este?

– Situația se află sub control, spuse ea pe un ton calm. Toți sîntem bine. Te rog să nu iei măsuri drastice.

– Înțeleg ce spui, domnișoară McCoy. Fără tam-tam. Fără focuri de armă. Echipa de intervenție și așa mai departe?

– Exact. Tiel răsuflă ușurată. Pînă acum nu a fost rănit nimeni.

– Și am dori nici să nu fie.

– Mă bucur că gîndești așa. Te rog, te implor, fă rost de un medic cît mai repede.

– Mă ocup imediat de asta. Notează-ți numărul de telefon la care mă poți găsi.

Tiel memoră numărul. Montez îi ură baftă și închise. Tiel puse receptorul în furcă, bucuroasă de faptul că telefonul era un tip vechi și nu avea derivație. Ar fi fost posibil ca Ronnie să vrea să asculte convorbirea.

– Încearcă să aducă un medic.

– Îmi pare bine, spuse Doctorul.

– Cînd o să ajungă aici?

Întorcîndu-se spre Ronnie, Tiel răspunse:

– Cît mai repede posibil. Voi fi sinceră cu tine. Și-a dat seama cine sînteți voi doi.

– La dracu', mugi Ronnie. Ce-o să se întîmple acum?

– Au fost depistați!

Russel Dendy aproape că îl răsturnă pe agentul FBI care întîmplător îi stătea în cale. Nu-și ceru scuze omului care-și

vărsase cafeaua pe mînă și se năpusti în biblioteca devenită, din acea dimineață, postul de comandă.

– Unde sînt? I-a făcut vreun rău fiicei mele? Cum se simte Sabra?

Agentul șef William Calloway conducea acțiunea. Era un bărbat înalt, subțire, cu chelie, care arăta mai degrabă a funcționar de bancă decît a agent federal, dacă nu i s-ar fi văzut pistolul afirmîndu-i pe șold. Nici comportamentul lui nu era diferit. Era calm și vorbea domol. Russell Dendy îi pusese răbdarea la grea încercare.

După ce Dendy intră în încăpere și începu să pună întrebări, Calloway îi făcu semn să se liniștească și continuă să vorbească la telefon.

Dendy apăsă nervos pe un buton al telefonului și în încăpere se auzi o voce feminină.

– Locul se numește Rojo Flats. E la capătul lumii, la sud-vest de San Angelo. Sînt înarmați. Au încercat să jefuiască un magazin, dar s-au împotmolit. Acum țin niște ostatici în magazin.

– Să-l ia dracu'! Dendy lovi cu pumnul în birou. A făcut din fata mea un infractor de drept comun! Și ea nu înțelegea de ce sînt împotriva lui!

Calloway îi făcu semn încă o dată să vorbească mai încet.

– Ai spus că sînt înarmați. Există victime?

– Nu, domnule. Dar fata trebuie să nască.

– În magazin?

– Da.

Dendy înjură grosolan.

– O ține împotriva voinței ei!

Vocea feminină continuă:

– După spusele unui ostatic care a vorbit cu șeriful, fata nu vrea să plece.

– I-a luat mințile, i-a spălat creierul, izbucni Dendy.

Agentul FBI continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

– Se pare că unul dintre ostatici are cunoștințe medicale.

Se ocupă de ea, dar au cerut și un medic.

Dendy izbi biroul cu pumnul.

– Vreau ca Sabra să iasă de acolo, mă înțelegeți?

– Vă înțelegem, domnule Dendy, spuse Calloway pierzîndu-și răbdarea.

– Nu-mi pasă dacă va trebui să puneți dinamită ca s-o puteți scoate de acolo.

– Da, dar mie îmi pasă. După afirmațiile purtătorului de cuvînt, nu a fost nimeni rănit.

– Fiica mea urmează să nască din clipă în clipă!

– Și o vom duce la spital cît putem de repede, însă n-am de gînd să periclitez viața ostaticilor, a fiicei dumneavoastră sau a domnului Davison.

– Ascultă, Calloway, dacă o să stai ca o momîie...

– Eu răspund de această situație, nu dumneavoastră. S-a înțeles?

Russell Dendy avea reputația unui ticălos. Din păcate, după ce-l cunoscuse, Calloway nu-și schimbase părerea despre milionar.

Dendy conducea în mod despotice mai multe corporații.

Nu era obișnuit să cedeze altuia comanda; nu suporta nici măcar ca altcineva să aibă drept de vot asupra modului în care exercita conducerea. Afacerile lui nu erau conduse democratic și nici în familie nu exista democrație. Doamna Dendy nu făcuse altceva toată ziua decît să plîngă și să fie de acord cu răspunsurile soțului ei, la întrebările în legătură cu viața lor de familie și cu relația pe care o aveau cu fiica lor. Ea nu le oferise nici o altă variantă și nici nu făcuse comentarii personale.

De la bun început, Calloway se îndoise de faptul că ar fi vorba de o răpire. Mai degrabă stătea în picioare cealaltă variantă: Sabra Dendy fugise de acasă împreună cu iubitul ei pentru a scăpa de autoritatea unui tată care o tiraniza.

După ce Calloway îl pusese la punct, Russ Dendy spumega de furie.

– Mă duc acolo.

– Nu vă sfătuiesc să faceți asta.

– De parcă aş da vreun ban pe ceea ce mă sfătuiești tu.

– Nu avem loc în elicopterul nostru pentru mai multe persoane, încercă agentul să-l facă pe Dendy să se răzgîndească.

– Atunci o să plec cu avionul meu personal.

Ieși ca o furtună din cameră și începu să răcnească ordine către oamenii lui de încredere, care așteptau tăcuți ca niște piese de mobilier, pînă cînd ordinele urlate ale lui Dendy îi puseră în mișcare. Aceștia îl urmară ca o turmă. Doamna Dendy nu fu băgată în seamă și nici invitată să-i însoțească.

Calloway închise difuzorul și luă receptorul, ca să audă mai bine ce spunea agenta.

– Cred că ai auzit tot, zise el.

– Ai multe pe cap, Calloway.

– Și încă ceva în plus. Ce fac cei de acolo?

– Din cîte am înțeles, Montez este un șerif bun, dar situația îl depășește și pare destul de deștept ca să-și dea seama. A cerut întăriri de la jandarmi și de la patrulele de pe autostradă.

– Crezi că o să-i deranjeze prezența noastră?

– Îi deranjează întotdeauna, răspunse ea sec.

– Ei bine, totul a pornit de la o răpire. Am de gînd să nu schimb lucrurile, pînă nu aflu mai multe.

– Cred că Montez o să se bucure să-ți paseze răspunderea. Îl preocupă doar stăvilirea actelor de eroism. Dorește să evite orice vărsare de sînge.

– Atunci sîntem pe aceeași lungime de undă. Eu cred că avem de-a face cu doi copii speriați ajunși într-o încurcătură din care nu mai știu cum să iasă. Vorbește-mi despre ostatici.

– Unul a fost identificat de șeriful Montez ca fiind un fermier din zonă. Casiera lucrează de multă vreme la magazin. Toată lumea din Rojo Flats o cunoaște. Și mai este și domnișoara McCoy, care a vorbit cu șeriful Montez.

– Ce e cu ea?

– Este reporter la o televiziune din Dallas.

– Tiel McCoy?

– Deci o cunoști?

O cunoștea și și-o aminti: suplă, cu părul blond, tuns scurt, ochi deschiși la culoare. Albaștri sau verzi. Apărea aproape în fiecare seară la televiziune. Calloway o văzuse și în afara

studioului, printre reporterii aflați la locul infracțiunilor investigate de el. Era voluntară, dar obiectivă. Reportajele ei i se păruseră întotdeauna echilibrate. Era frumoasă și foarte feminină, iar felul în care lucra impunea respect.

Calloway nu era prea încântat că o ziaristă de calibrul ei se afla în mijlocul acestei povești. Reprezenta un factor fără de care el s-ar fi descurcat mai bine.

– Grozav. Avem deja un reporter la locul acțiunii, chiar în miezul întâmplărilor.

Calloway își trecu mîna peste ceafă, unde începuse să i se adune toată încordarea. Avea să fie o noapte lungă. Presupunea că acel orășel, de care nu mai auzise, urma să fie împînzit de reporteri, ceea ce va provoca un adevărat scandal.

Agentă întrebă:

– Tu ce crezi, Calloway, băiatul ăla chiar a răpit-o pe fiica lui Dendy?

Calloway șopti:

– Eu mă întreb numai de ce s-a hotărît ea atît de greu să fugă de acasă.

5

În așteptarea medicului cu instrumentarul necesar, Doctorul luă o foarfecă și o pereche de șireturi din magazin și le puse la fiert într-un vas folosit de obicei pentru fierberea apei necesare preparării băuturilor calde. Aduse apoi din rafturi șervețele sanitare, bandă adezivă și niște saci de plastic pentru gunoi.

O întrebă pe Donna dacă aveau aspirator. Dat fiind că aceasta se holba la el ca năucă, Doctorul îi explică :

– Am nevoie de o pompiță din cauciuc, ca să aspir mucozitățile din nasul și din gîtul copilului.

Donna își scărpină umărul scheletic.

– Nu prea avem cerere pentru chestii din astea.

Ronnie se enervă cînd Doctorul puse mîna pe vasul cu apă clocotită și îi ceru s-o lase pe Gladys să toarne apa, lucru pe care bătrînica îl făcu cu plăcere.

Apoi, așteptarea deveni greu de suportat. Cei dinăuntru observară că veneau din ce în ce mai multe mașini. Distanța

dintre pompele de benzină și intrarea în magazin reprezenta o zonă liberă: nu se afla nimeni acolo. În schimb, zona dintre pompe și autostradă se umpluse de vehicule ale autorităților. După ce deveni supraaglomerată, mașinile începură să parcheze pe ambele margini ale autostrăzii. Mașinile nu sosiseră în viteză și cu sirenele în funcțiune, dar tocmai acest lucru făcea ca prezența lor să pară mai amenințătoare.

Tiel se întreba dacă același lucru se întâmpla și în spatele clădirii. Bineînțeles că la asta se gândea și Ronnie, căci o întreabă pe Donna dacă mai exista vreo intrare de serviciu.

– Te referi la holul care duce la toaletă? Vezi ușa aia? Acolo este o magazie.

– Eu te-am întrebat dacă există o ușă în spate.

– Este una din oțel, blocată pe dinăuntru cu o bară metalică. Și balamalele sînt pe dinăuntru. Este atât de grea încît de-abia pot s-o deschid pentru aprovizionare.

În caz că Donna spunea adevărul, nimeni nu putea intra prin spate fără să facă zgomot. Ronnie ar fi fost avertizat din timp dacă ar fi existat vreo tentativă în acest sens.

– Și toaletele? dori el să știe. Au ferestre?

Donna negă scuturînd din cap.

– Spune adevărul, interveni Gladys. Am fost și eu acolo. După părerea mea, n-ar strica puțină aerisire.

După ce se liniști în privința ieșirii de serviciu, Ronnie își împărți atenția între Sabra, ostatici și activitatea crescîndă de afară. Tiel plecă de lângă Sabra și îl întreabă pe Ronnie dacă putea să-și ia geanta.

– Lentilele mele de contact s-au uscat. Am nevoie de soluția care le umezește.

Ronnie aruncă o privire spre geanta care stătea pe tejghea. Tiel o lăsase acolo, după ce scosese dezinfectantul de mîini pentru Doctor. Părea să șovăie dacă să-i dea sau nu voie. Ea spuse:

– Nu durează mult. Și nici nu pot s-o las pe Sabra singură. Are nevoie de o femeie lângă ea.

– Bine. Dar să știi că te urmăresc. Nu uita.

Tînărul brava. În realitate era speriat și istovit, dar stătea încă cu degetul pe trăgaci. Tiel nu intenționa să-l provoace.

Merse pînă la tejghea și Ronnie o urmări cum cotrobăie prin geantă în căutarea sticlutei. După ce o găsi, o deschise și își înclină capul pe spate ca să-și pună picăturile.

– La dracu', înjură ea încet, punînd un deget la ochi. Își scoase lentilele de contact, mai căută prin geantă după altă substanță și începu să-și curețe lentilele în soluția turnată în podul palmei.

Fără să se întoarcă spre Gladys sau Vern, le spuse în șoaptă :

– Aveți bandă în camera video?

Vern – Dumnezeu să-l binecuvînteze – verifică o cutiuță din mîna stîngă și, privind conspirativ împrejur, îi confirmă existența benzii.

– Și baterii noi, adăugă Gladys, în timp ce-și rula ciorapul în jos spre gleznă. Se uită la felul cum arăta, și hotărînd că era mai bine înainte, îl trase la loc. Este gata de înregistrare. Pregătit. Plănuisem să ne distrăm.

– Așteaptă ...

Tiel nu apucă să termine ce avea de spus, căci Vern începu să tușească puternic. Gladys sări în picioare, puse punga pe tejghea la îndemîna lui Tiel, apoi începu să-l bată pe spate pe soțul ei.

– Vai, Dumnezeule, Vern, sper că nu te-a apucat una din crizele tale. Ar fi culmea să te îneci tocmai acum.

Tiel își puse la loc lentilele de contact și clipi ca să le poziționeze bine. Apoi, în timp ce toți, inclusiv Ronnie, îi priveau pe Vern care respira din greu și horcăia, încercînd să-și recapete răsuflarea, și pe Gladys care îl bătea pe spate ca pe un covor, Tiel puse mîna pe camera video din pungă. Era obișnuită cu camerele video pentru amatori, așa că descoperi unde se afla comutatorul pentru punerea în funcțiune. Îl apăsă și apăsă și pe înregistrare. Apoi puse camera video pe un raft, camuflînd-o printre pachetele de țigări, rugîndu-se în același timp la Dumnezeu să nu fie observată. Nu-și făcea iluzii în privința calității imaginii, dar camerele video și aparatele de filmat pentru amatori se dovediseră prețioase, inclusiv pentru filmul făcut de Zapruder cu asasinarea lui J.F. Kennedy.

Vern încetă să mai tușească. Gladys îi ceru voie lui Ronnie să-i aducă bărbatului ei o sticlă cu apă.

Tiel puse la loc în geantă flacoanele pentru lentile; era pe cale să-și scoată mîna, cînd dădu peste reportofonul ei. Folosea uneori acel reportofon micuț la interviuri, chiar și în timpul înregistrării video. Mai tîrziu, cînd scria reportajul, nu trebuia să stea în cabină și să se uite la imagine ca să audă interviul. Sunetul era înregistrat și pe reportofonul ei.

Nu-l luase cu ea în mod deliberat. Era o sculă pe care o folosea atunci cînd lucra, nu un obiect de vacanță. Reportofonul era uitat acolo, pitit pe fundul genții ei, așteptînd să fie scos și pus în funcțiune.

Luă repede reportofonul și-l strecură în buzunarul pantalonilor. În clipa aceea Sabra țipă ascuțit. Înnebunit, Ronnie întoarse capul după Tiel.

– Vin, spuse ea.

Făcîndu-le semn, cu degetul mare îndreptat în sus, celor doi bătrînei cu vocație de tragedieni, se grăbi să ajungă la Sabra.

Doctorul era îngrijorat.

– Se pare că durerile s-au mai rărit, dar cînd apar sînt foarte puternice. Unde este medicul ăla? De ce nu-l aduc mai repede?

Tiel tamponă fruntea umedă de transpirație a Sabrei cu un tifon, umezit în apă rece.

– Cînd o să ajungă aici, oare o să se descurce? Ce-o să poată face în situația dată?

– Să sperăm că se descurcă. Sau poate că o să-l convingă pe Ronnie și pe Sabra că este nevoie de o cezariană.

– Și dacă n-o să reușească?

– Va fi mai rău, spuse el trist. Pentru toți cei implicați.

– Te descurci fără pompiță?

– Să sperăm că aduce medicul una. Normal ar fi să aducă.

– Și dacă dilatația nu va fi suficient de mare?

– Mă bazez pe evoluția normală a lucrurilor. Poate că bebelușul se va întoarce singur. Se mai întîmplă.

Tiel mîngîie fata pe cap. Se părea că Sabra moțăia. Etapele finale ale nașterii nu începuseră încă și ea era deja epuizată.

– E bine că poate să mai ațipească cîte puțin.

– Organismul ei știe că mai tîrziu va avea nevoie de cît mai multă energie.

– Sper să nu sufere.

– Da, durerile sînt groaznice, spuse el, ca pentru sine. Medicul ar putea să-i facă o injecție contra durerii. Ceva care să nu facă rău pruncului. Din păcate, cu cît se apropie mai mult de naștere, cu atît sînt mai periculoase medicamentele.

– Nu poate să-i facă o infiltrație în coloană? Parcă se procedează astfel în etapa finală a travaliului.

– Mă îndoiesc că o să riște în condițiile date.

După cîteva clipe de gîndire, Tiel spuse :

– Eu cred că nașterea pe cale naturală este o prostie. S-ar putea ca eu să fiu o rușine pentru femei, susținînd asta.

– Tu ai copii?

Cînd îi întîlni privirea, Tiel arăta de parcă primise o lovitură sub centură.

– A, nu. Tiel îi evită privirea. Vreau să spun că, dacă aș fi într-o asemenea situație, eu aș cere să mi se administreze calmante.

– Te înțeleg perfect.

Și Tiel avu impresia că el chiar o înțelesese. Cînd îl privi din nou, el era atent la Sabra.

– Tu ai copii, Doctore?

– Nu.

– Mai devreme ai spus ceva despre fete, lucru care m-a făcut să cred că ...

– Nu. Degetele lui încercuiră ușor încheietura mîinii Sabrei, pentru a-i lua pulsul. Ar fi trebuit să am tensiometru. Cu siguranță că doctorul o să aducă un fetoscop.

– Unde ai făcut studii medicale?

– Ceea ce mă îngrijorează, continuă el, ignorînd întrebarea ei, este dacă o să-i poată face o epiziotomie.

Tiel se crispa la gîndul unei operații și la delicatețea subiectului.

– Cum ar putea să-i facă asta?

– Nu e un lucru plăcut, dar dacă nu i-o face, s-ar putea rupe perineul și asta ar fi și mai neplăcut.

– Îmi pui nervii la încercare, Doctore.

– Cred că nervii tuturor sînt la pămînt. Ridică iar capul și o privi. Apropo, mă bucur că ești aici.

Privirea lui era blîndă. De data asta, ea nu întoarse capul în altă parte.

– Nu fac, practic, nimic.

– Este mare lucru că ești lîngă ea. Dacă are dureri spune-i să nu se crispeze. Dacă își încordează mușchii, o să fie și mai rău. Să lase durerea să-și facă treaba ei.

– Este ușor de zis.

– Este ușor de zis pentru mine, recunosc el cu un zîmbet trist. Respiră împreună cu ea. Inspiră adînc pe nas, expiră pe gură.

– Respirația asta o să mă ajute și pe mine.

– Te descurci de minune. Sabra se simte mai bine cu tine. Îi anihilezi timiditatea.

– A recunoscut că îi este rușine de tine.

– Mi se pare de înțeles. Este foarte tânără.

– Mi-a spus că nu arăți a medic.

– Nu, cred că nu arăt.

– Ești medic?

– Sînt fermier.

– Așadar, ești un cow-boy adevărat?

– Cresc cai, am o cireadă de vite și un camion. Cred că toate astea îmi dau dreptul să spun că sînt fermier.

– Atunci de unde știi ...

Țîrîitul telefonului puse capăt conversației lor. Ronnie smulse receptorul din furcă.

– Alo? La telefon Ronnie Davison. Unde este medicul?

Făcu o pauză ca să asculte, iar Tiel își dădu seama după expresia feței lui că îl deranja ceea ce auzea.

– FBI? Pentru ce? Apoi izbucni: Dar n-am răpit-o, domnule Calloway! Am vrut să fugim de acasă. Da, domnule, și pe mine mă preocupă asta. Nu. Nu. Nu vrea să meargă la spital.

Ronnie mai ascultă, apoi privi spre Sabra.

– Bine. Dacă ajunge telefonul pînă la ea.

Ronnie trase telefonul spre Sabra, întinzînd cordonul la maxim.

– Un agent FBI dorește să vorbească cu tine.

Doctorul spuse :

– N-are nimic dacă se ridică. De fapt, s-ar putea chiar să-i facă bine.

El și cu Tiel o sprijiniră pe Sabra și o puseră pe picioare. Sabra merse cu greu și luă receptorul de la Ronnie.

– Alo? Nu, domnule. E adevărat ce v-a spus Ronnie. Nu plec fără el. Nici măcar la spital. Din cauza tatălui meu ! A spus că îmi ia copilul, și el face întotdeauna ce spune. Își rețin cu greu lacrimile. Bineînțeles că am venit cu Ronnie de bunăvoie. Am ...

Își ținu respirația și îl prinse de cămașă pe Doctor.

Acesta o susținu și o duse înapoi la culcușul improvizat, unde o așeză grijuliu. Tiel îngenunche lîngă ea și, după cum o instruisese Doctorul, o convinse pe Sabra să se relaxeze, să nu se opună contracțiilor și să respire.

Ronnie vorbea nervos la telefon.

– Ascultă, domnule Calloway, Sabra nu mai poate vorbi. Are o contracție. Unde este medicul promis? Privi pe geam. Da, îl văd. Bineînțeles că îi dau drumul.

Ronnie trînti receptorul în furcă și puse telefonul pe tejghea. Porni spre ușă, apoi, dîndu-și seama că ar fi foarte expus trăgătorilor de elită, se adăposti iar după rafturi.

– Casiero, așteaptă să ajungă pînă la ușă și numai după aceea o deschizi. Imediat după ce intră, o închizi la loc. Ai înțeles?

– Drept cine mă iei, crezi că sînt tîmpită?

Donna așteaptă pînă ce medicul trase de ușă, după care apăsă pe buton. Medicul intră , apoi se auzi clinchetul metalic al ușii, care se închidea.

Medicul privi nervos ușa din spatele lui, după care se prezentă :

– Mă numesc, ăăă, doctor Cain Scott.

– Vino aici.

Doctorul Scott Cain era un bărbat arătos, de înălțime mijlocie, în vîrstă de vreo treizeci și ceva de ani. Cu o privire pătrunzătoare el se uită la toți cei adunați în fața tejghelei. Gladys îi făcu cu mîna.

Medicul privi din nou spre Ronnie.

– Îmi făceam rondul prin County atunci cînd am fost sunat. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că o să fiu chemat la o asemenea urgență.

– Doctore, cu tot respectul, nu prea avem mult timp la dispoziție.

Tiel împărtășea părerea Doctorului. Evident că timidului Cain Scott nu-i convenea cîtuși de puțin că se afla implicat în povestea aceea. Unde mai pui că nici nu înțelesese încă gravitatea situației.

Doctorul îl întrebă dacă fusese informat despre starea Sabrei.

– Mi s-a spus că este în travaliu și că s-ar putea ivi complicații.

Doctorul îl îndrumă spre fata întinsă pe jos.

– E vreo problemă? îl întrebă Cain pe Ronnie, privind temător spre pistol.

– Deschide geanta.

– Ăăăă? A, sigur.

Medicul desfăcu valijoara neagră și o întinse spre Ronnie, pentru ca acesta să o verifice.

– Bine, gata. Te rog, ajut-o. Se simte rău.

– Așa se pare, zise medicul, observînd că Sabra avea o nouă contracție și gemea.

În mod instinctiv, ea căută mîna lui Tiel. Tiel o strînse tare și o încurajă.

– A sosit medicul, Sabra. Acum totul o să fie bine. Crede-mă.

Doctorul îi oferă medicului informațiile necesare.

– Are șaptesprezece ani. Este primul ei copil. Prima sarcină.

Cei doi se așezară lîngă fată, Doctorul în dreapta ei, iar Cain la picioare; Tiel se afla în stînga fetei.

– De cînd este în travaliu?

– Primele dureri au apărut pe la amiază. Apa i s-a rupt cam acum două ore. Durerile s-au accentuat după asta, iar în ultima jumătate de oră s-au mai domolit.

– Bună, Sabra, i se adresă medicul fetei.

– Bună.

Apoi medicul puse mîinile pe pîntecele ei și o examină palpînd-o ușor.

– Copilul e întors, nu-i așa, întrebă Doctorul, așteptînd confirmarea diagnosticului său.

– Da.

– Crezi că poți să-l rotești?

– Este foarte greu.

– Ai experiență în așa ceva?

– Am mai asistat nașteri asemănătoare.

Nu era răspunsul așteptat. Doctorul îl întreabă :

– Ai adus un tensiometru?

– Este în geantă.

Medicul continua s-o examineze pe Sabra, palpându-i ușor abdomenul. Doctorul îi întinse tensiometrul, dar Cain nu-l luă, căci vorbea cu Sabra.

– Relaxează-te și totul va fi bine.

Ea se uită la Ronnie și zîmbi plină de speranță.

– Cît mai durează pînă vine copilul?

– E greu de spus. Copiii au personalitatea lor. Aș prefera să te duc la spital, cît mai e timp.

– Nu.

– Ar fi mult mai sigur pentru tine și pentru copil.

– Nu pot să plec de aici, din cauza tatălui meu.

– Este foarte îngrijorat pentru tine, Sabra. De altfel, se află afară. Mi-a zis să-ți spun că...

Trupul Sabrei se crispă.

– Tata e aici? Avea un glas strident, ascutit, speriat. Ronnie?

Vestea îl îngrijoră și pe Ronnie.

– Cum a ajuns aici?

Tiel o bătu pe umăr încurajator.

– Stai liniștită. Nu te mai gîndi acum la tatăl tău. Gîndește-te numai la copil. Numai asta trebuie să te intereseze. Restul se va rezolva.

Sabra începu să plîngă.

Doctorul se aplecă spre medic și îi șopti supărat:

– De ce dracu' i-ai spus asta ? Nu puteai să taci din gură? Medicul îl privi dezolat.

– Am crezut că o să se liniștească aflînd că tatăl ei este aici. N-au avut timp să-mi dea detalii. N-am știut că vestea asta o va speria.

Doctorului îi venea să-l strîngă de gît pe Cain, ca de altfel și Tiel. Era așa de supărat încît buzele lui subțiri de-abia se mișcaseră cînd vorbise.

– Nu era dilatăată suficient cînd am examinat-o. Uitîndu-se la ceas, adăugă: A trecut o oră de atunci.

Medicul dădu din cap.

– Ce dilatație avea?

– Cam opt centimetri.

– Hmm.

– Ticălosule!

Urletul prelung al Doctorului o făcu pe Tiel să ridice brusc capul. Oare auzise bine? Se părea că da, deoarece dr. Cain îl privea consternat.

– Ticălosule! repetă Doctorul, de data asta foarte furios.

Ceea ce se petrecu după aceea rămase neclar în memoria lui Tiel. Nu putea să-și amintească precis derularea evenimentelor.

Mașina FBI-ului, parcată pe porțiunea de beton dintre autostradă și stația de benzină avea toate echipamentele necesare desfășurării forțelor, supravegherii și comunicării. Era un post de comandă pe roți, din Midland-Odessa, mobilizat și trimis la Rojo Flats. Ajunsese la câteva minute după sosirea elicopterului de la Fort Worth, în care se afla Calloway.

În apropiere exista o pistă de aterizare, care era folosită doar de avioanele mici care pulverizau insecticidele. Avionul particular îl adusese pe Dendy la Odessa, unde îl aștepta un elicopter închiriat, care să-l ducă pînă în orașel. După ce sosise, Dendy intrase imediat în mașina FBI și ceruse să afle situația exactă și modul în care avea să acționeze Calloway.

Dendy îi sîcîia pe agenți, iar Calloway rezistase și așa cu greu tupeului milionarului, care acum începuse să-l învețe ce să facă.

Toți erau cu ochii pe monitorul care transmitea imagini din afara magazinului, de la o cameră amplasată acolo. L-au urmărit pe Cain cum intră în magazin, cum stă cu spatele la ușă pentru cîteva clipe, înainte de a dispărea în interior.

– Și dacă nu merge? întrebă Dendy. Ce facem?

– Vom vedea atunci ce avem de făcut.

– Vrei să spui că nu ai un plan de rezervă? Ce naiba conduci tu aici, Calloway?

Se priviră furioși în vreme ce agenții din mașină stăteau în expectativă, așteptînd să vadă cine va exploda primul, Dendy sau Calloway. Culmea, afirmația șerifului Montez fu cea care dezamorsă situația. Acesta spuse:

– Pot să vă scutesc eu de emoții spunîndu-vă că planul acesta nu va merge.

În semn de politețe – și ca un demers diplomatic –, agentul Calloway îl invitase și pe șerif în mașină.

– Doctorul nu este deloc prost, continuă Montez. O să aveți necazuri, pentru că l-ați trimis pe agentul ăla acolo.

– Mulțumesc, șerifule, spuse înțepat Calloway.

Apoi, de parcă afirmația lui Montez fusese profetică, auziră împușcături. Două focuri unul după altul și un al treilea ceva mai tîrziu. Primele două îi făcură pe toți să înțepenească. Cel de-al treilea îi puse în mișcare. Începură să se agite și să vorbească toți deodată.

– Dumnezeu! șopti Dendy.

Camera de luat vederi nu prezenta nimic. Calloway înșfăcă niște căști ca să audă ce spuneau cei aflați în fața magazinului.

– Au fost împușcături? întrebă Dendy. Ce se întâmplă, Calloway? Mi-ai spus că fiica mea nu va fi în pericol!

Calloway strigă peste umăr:

– Stați jos și tăceți din gură, domnule Dendy, sau o să vă invit să plecați din mașina asta.

– Dacă o încurci, eu o să te invit să pleci dracului de pe planeta asta!

Fața lui Calloway deveni albă de furie.

– Aveți grijă ce vorbiți, domnule. Tocmai ați amenințat un ofițer federal. Apoi ordonă unui subordonat să-l scoată pe Dendy din mașină.

Trebuia să afle imediat cine trăsese și dacă era cineva rănit sau mort și n-avea chef de țipetele lui Dendy.

Dendy izbucni:

– Nu mă mișc de aici!

Calloway îl lăasă pe tatăl furios pe mîna subordonaților săi și se întoarse spre pupitrul ca să ceară informații de la agenții aflați afară.

Tiel privi cu stupefacție cum medicul Scott Cain scoase un pistol din cizmă și îl îndreptă spre Ronnie.

– FBI! Lasă arma jos!

Sabra țipă.

Doctorul continua să-l înjure din inimă pe Cain.

– Și noi care am așteptat în tot acest timp să vină un medic! strigă el. Și ai venit tu! Ce porcărie mai e și asta?

Tiel se ridică rapid în picioare și îl imploră.

– Nu, te rog. Nu trage.

Îi era teamă că avea să-l vadă pe Ronnie Davison ciuruit chiar în fața ei.

– Nu ești medic! strigase tînărul. Ne-au promis un medic. Sabra are nevoie de un medic.

– Lasă arma jos, Davison! Acum!

– La dracu', am pierdut atîta timp de pomană. Venele de pe gîtul Doctorului se umflaseră de mînie. Dacă agentul n-ar fi avut în mînă un pistol, Tiel era convinsă că Doctorul l-ar fi strîns de gît. Fata asta este în pericol. Își poate pierde viața. Voi, agenții federali, nu puteți înțelege asta?

– Ronnie, fă ce spune el, îl imploră Tiel. Predă-te. Te rog.

– Nu, Ronnie, nu! hohotea Sabra. Tata este afară.

– Ce-ar fi să lăsați amîndoi pistoalele. Deși respira greoi, Doctorul își recăpătase controlul. Să nu fie rănit nimeni. Ne putem înțelege, nu?

– Nu. Ronnie strînse și mai tare pistolul în mînă. Domnul Dendy va cere să fiu arestat. N-o s-o mai văd niciodată pe Sabra.

– Are dreptate, spuse fata.

– Poate că nu, încercă Doctorul. Poate că...

– Număr pînă la trei – ori arunci arma, ori trag, strigă Cain, marcat și el de dramatismul situației.

– De ce a trebuit să faci asta? strigă Ronnie.

– Unu, începu Cain să numere...

– Ați vrut să ne păcăliți! Iubita mea suferă, are nevoie de un medic. De ce ați făcut asta?

– Doi.

– Am spus nu! N-o să i-o las domnului Dendy.

În clipa în care Cain strigă „trei“ și apăsă pe trăgaci, Tiel îl pocni în cap cu o cutie de chili pe care o luase de pe raftul din apropiere.

Cain se prăbuși, iar glonțul trecu departe de țintă, care fusese pieptul lui Ronnie, dar foarte aproape de Doctor, înainte de a se înfige în tejghea.

Ronnie apăsase și el în mod reflex pe trăgaci, dar glonțul sparse o bucată mare de material plastic din perete.

Donna țipă, se aruncă pe podea și-și acoperi capul cu mâinile.

În confuzia creată, cei doi mexicani se repeziră înainte și aproape că-i răsturnară pe Vern și pe Gladys.

Dîndu-și seama că cei doi doreau să pună mîna pe pistolul agentului, Tiel îl trimise cu piciorul sub un frigider, de unde nu mai putea fi recuperat.

– Înapoi! Înapoi! strigă Ronnie și trase un foc, ca să-i atenționeze, țintind mult deasupra capetelor lor. Glonțul se înfipse într-un ventilator de aer condiționat, dar zgomotul făcut de împușcătură reuși să-i oprească din drum.

Rămaseră toți nemișcați, așteptînd să vadă ce se va întîmpla.

Doctorul fu acela care vorbi:

– Faceți ce vă spune, le strigă el mexicanilor. Ridicase mîna stîngă cu palma îndreptată spre ei făcîndu-le semn să se retragă. Mîna dreaptă și-o dusesese la umărul stîng, care sîngera.

– Ești rănit! exclamă Tiel.

Fără să-i răspundă, el se ocupă în continuare de cei doi mexicani, care păreau hotărîți să nu-l asculte.

– Dacă treceți cumva prin ușa aceea, este foarte posibil să vă treziți cu burta plină de gloanțe.

Cei doi nu înțelegeau limba și nici nu erau conștienți de ce li se putea întîmpla. Ei sloboziră un potop de vorbe în spaniolă, din care Tiel înțelese doar cuvîntul „madre“, repetat de mai multe ori. Restul și-l imaginează. Pînă la urmă, cei doi își reluară, totuși, vechile locuri, bodogănind și privind dușmănos în jur. Ronnie ținea pistolul îndreptat spre ei.

În timpul ăsta, Donna făcea mai mult scandal decît Sabra, care se străduia să nu plîngă, în timp ce avea o nouă contracție. Doctorul îi strigă casierei să înceteze să se mai văicărească.

– N-o să mai apuc dimineața, se vaită ea.

– După norocul pe care-l avem, probabil că vei apuca, i-o reteză Gladys. Și acum, taci din gură.

Donna încetă brusc să mai plîngă, de parcă îi pusese cineva un dop în gură.

– Stai liniștită, draga mea. Tiel ajunsese din nou lîngă Sabra și o ținea acum de mîna ca s-o ajute să depășească durerea.

– Știu... Sabra făcu o pauză pentru a respira de cîteva ori cu greu. Știu că tata n-o să ne lase în pace. Eram convinsă că ne va urmări.

– Nu te mai gîndi la el acum.

– Cum se simte? întrebă Doctorul, venind lîngă ele.

Tiel îi privi umărul.

– Ești rănit?

El scutură din cap.

– Glonțul m-a zgâriat doar. Mă înțeapă, atîta tot. Își șterse rana cu un tifon, prin gaura cămășii, apoi o acoperi cu alt tifon și o rugă pe Tiel să taie o bucată de bandă adezivă.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce.

Nimeni nu-i mai dăduse atenție bărbatului care zăcea inconștient. Ronnie se apropie, mutînd pistolul dintr-o mînă în alta ca să-și șteargă de jeansi palmele asudate.

– Ce facem cu el?

Tiel își zise că era o întrebare bună.

– Probabil că o să iau niște ani buni de pușcărie pentru asta.

– Îți propun să mă lași să-l duc afară pentru ca cei din camionul ăla blestemat să știe că este în viață. Dacă-l vor crede mort sau rănit, va fi mult mai rău, Ronnie.

Ronnie privi cu atenție afară și-și mușcă buza de jos, meditănd la propunerea Doctorului.

– Nu, nu sînt de acord, zise el și privirea i se opri asupra lui Vern și Gladys, care păreau a se distra de minune. Căutați niște cordoane. Se găsesc cu siguranță în magazin. Legați-i mîinile și picioarele, le spuse el.

– Dacă faci asta, o încurci și mai rău, băiete, îl avertiză Doctorul cu blîndețe.

– Nu cred că se poate mai rău.

Chipul lui Ronnie exprima tristețe, de parcă abia acum

înțelegea esența afirmației sale. Ceea ce păruse o aventură romantică, cînd el și Sabra fugiseră în lume, se transformase într-un incident care implicase FBI-ul. Comisese cîteva infracțiuni. Se afla la ananghie și era destul de inteligent ca să înțeleagă acest lucru.

Cei doi bătrînei pășiră peste agentul care zăcea inconștient și îl apucară fiecare de cîte o gleznă. Deși era greu, reușiră să-l tragă de lîngă Sabra, făcîndu-le astfel loc de manevră Doctorului și lui Tiel.

– Pe mine mă vor închide pe viață, continuă Ronnie, dar vreau ca măcar Sabra să trăiască în siguranță. Vreau ca tatăl ei să-mi promită că o s-o lase să păstreze copilul.

– Atunci, hai să terminăm cu toată povestea asta.

– Nu pot, Doctore. Nu înainte de a obține promisiunea de la domnul Dendy.

Doctorul se aplecă asupra Sabrei care reîncepuse să gîfîie din cauza unei contracții. Tiel se afla lîngă ea.

– Între timp... încercă din nou Doctorul.

– Rămînem aici, insistă băiatul.

– Dar ea are nevoie...

– Doctore, zise Tiel, dar Doctorul continuă:

–... să mergă la spital. Și asta repede. Dacă ești cu adevărat îngrijorat pentru soarta ei.

– Doctore!

Nervos pentru că fusese întrerupt de două ori, Doctorul se întoarse spre Tiel și o întrebă pe un ton dur:

– Ce este?

– Sabra nu mai poate pleca nicăieri. Se vede copilul.

Doctorul se aplecă între genunchii ridicăți ai Sabrei.

– Slavă ție, Doamne, spuse el oftând ușurat. Copilul s-a întors, Sabra. Îi pot vedea capul. S-a terminat. Peste câteva minute o să ai un copil.

Fata zîmbi, părăind dintr-o dată prea tînăra pentru a trece prin toate necazurile acestea.

– Și o să fie totul bine?

– Cred că da. Doctorul privi spre Tiel. Vrei să mă ajuți?

– Spune-mi ce am de făcut.

– Ia mai mulți pampersși și pune-i în jurul ei. Să ai pregătit un prosop în care să învelim copilul. Doctorul își suflecuse mînele pînă deasupra coatelor și se spăla bine pe mîini și pe brațe, după care se clăti cu oțet. Apoi îi dădu sticlulele și lui Tiel. Folosește din belșug, dar repede.

– Nu vreau să mă vadă Ronnie, spuse Sabra.

– Sabra? De ce?

– Înțelege-mă, Ronnie. Pleacă de aici.

Doctorul îi vorbi peste umăr.

– Poate că e mai bine, Ronnie.

Băiatul se îndepărtă cu greu.

Doctorul găsi în geanta lui Cain o pereche de mănuși, pe care și le puse cu îndemînare, după cum observase Tiel.

– Cel puțin un serviciu ne-a făcut și el. Este o cutie întreagă. Ia și tu o pereche.

Tiel tocmai reușise să și le tragă pe mîini, cînd Sabra avu o nouă contracție.

– Nu împinge, dacă poți, îi spuse Doctorul. Nu vreau să

te rupi. Puse mîna dreaptă pe perineu pentru a o ajuta să nu se rupă, în timp ce cu mîna stîngă ținea cu delicatețe capul copilului. Hai, Sabra. Respiră acum. Foarte bine. Du-te în spatele ei, îi spuse el lui Tiel. Susține-o. Ține-o de șale.

Doctorul o ajută pe Sabra să treacă peste dureri. După ce acestea încetară, Sabra se sprijini de Tiel.

– Ești aproape gata, Sabra, îi spuse Doctorul cu tandrețe. Te descurci minunat. De fapt, ești extraordinară.

Tiel își zise că putea să spună același lucru și despre el. Nu putea să nu admire calmul și competența cu care o ajuta pe fata înspăimîntată.

– Te simți bine?

Tiel îl privise admirativ, dar nu înțelese că Doctorul i se adresa ei, pînă cînd acesta nu ridică privirea.

– Eu? Mă simt foarte bine.

– Nu ai nici o senzație de leșin, nu?

– Nu cred. Apoi, contaminată de calmul lui, spuse: Nu, n-am de gînd să leșin.

Sabra țipă. Sprijinită de spate, făcea eforturi să nască micuțul. Tiel o mîngîia, dorindu-și să poată face mai mult ca să îi aline suferința.

– Cum se simte? întreba Ronnie neliniștit, dar nimeni nu-l băga în seamă.

– Nu împinge, îi reaminti Doctorul. O să iasă afară acum, fără să mai depui tu vreun efort. Lasă durerea să treacă de la sine. E bine așa. Aproape că i-a ieșit capul.

După ce trecu contracția, Sabra se prăbuși istovită.

– Mă doare, spuse ea printre suspine.

– Știi. Doctorul vorbea pe un ton liniștitor, dar, lucru neobservat de Sabra, pe fața lui se citea un regret profund. Sabra sîngera pentru că se rupsese. Te descurci bine, Sabra, minți el. Curînd vine și copilul.

Și veni foarte repede. Cu toată îngrijorarea lor pentru încetineala cu care ieșea, în ultimele secunde pruncul se grăbi să intre în lume.

Pe parcursul următoarei contracții, chiar înainte ca Tiel să poată percepe miracolul la care asista, văzu copilașul care ieșea cu fața în jos. Mîna Doctorului îl conduse puțin, după care copilul se întoarse din instinct pe o parte. Cînd îi văzu fața, cu ochii larg deschiși, Tiel șopti:

– Ah, Dumnezeu! Era impresionată de acel moment care i se părea cu totul deosebit, aproape miraculos.

Brusc, miracolul dispăru, pentru că bebelușul nu putea trece din cauza umerilor.

– Ce se întîmplă? întrebă Ronnie, cînd Sabra țipă.

În clipa aceea sună telefonul. Donna, care era mai aproape de el, răspunse:

– Alo?

– Știi că te doare, Sabra, spuse Doctorul. După următoarele două sau trei contracții totul se va termina. Bine?

– Nu pot, hohotea ea. Nu mai pot.

– Un tip pe nume Calloway vrea să știe cine a fost împușcat, zice Donna. Nimeni nu-i dădu nici o atenție.

– Foarte bine, Sabra, spuse Doctorul. Pregătește-te. Respiră adînc. Se uită la Tiel și îi spuse: Ajut-o tu.

Tiel începu să respire adînc împreună cu Sabra, urmărind

în același timp mîinile Doctorului care se mișcau în jurul gîtului copilului. Observîndu-i îngrijorarea, Doctorul spuse încet:

– Voiam doar să verific dacă nu are cordonul ombilical înfășurat în jurul gîtului.

– Și e bine? întrebă Sabra printre dinții încleștați.

– Pînă acum e ca la carte.

Tiel o auzi pe Donna spunîndu-i lui Calloway:

– Nu, nu este mort, dar ar trebui să fie, ca și cel care l-a trimis aici. Apoi femeia trînti receptorul.

Sabra nu se simțea deloc bine. Sîngele îmbibase rapid scutecele de sub ea. Doctorul încerca să îl oprească cu șervețele.

– Roag-o pe Gladys să îmi mai aducă din astea. Mi-e teamă că o să mai avem nevoie.

Tiel o strigă pe Gladys și îi transmise rugămintea. Aceasta reveni în cîteva clipe cu o altă cutie de șervețele.

– L-ați legat pe bărbatul acela? întrebă Tiel.

– Vern se ocupă încă de el, dar nu o să se poată ridica prea curînd.

În timp ce Doctorul se ocupa de Sabra, Tiel încercă să-i distragă fetei atenția.

– Ce nume vrei să-i pui?

– Noi am hotărît să-i spunem Katherine. Îmi plac numele clasice.

– Și mie. Cred că o să i se potrivească numele de Katherine.

Deodată, fața Sabrei se crispă de durere.

– Ce se întîmplă?

– Iese placenta, îi explică Doctorul. Punga în care a trăit

Katherine în ultimele nouă luni. Ți se contractă uterul ca s-o dea afară, așa cum s-a întâmplat și cu Katherine. O să te doară puțin, dar nimic nu e mai minunat decât să ai un copil. După ce iese placenta, o să te curățăm și pe urmă o să poți să te odihnești. Ce zici?

Apoi, Doctorul i se adresă lui Tiel:

– Pregătește unul din sacii ăia de plastic, te rog. Trebuie să păstrez asta. O să fie examinată mai târziu.

Tiel făcu ceea ce i se spuse, apoi încercă s-o distragă pe Sabra vorbindu-i despre copil. Doctorul înfășură placenta și o puse jos, dar aceasta încă mai era prinsă de copil cu cordonul ombilical. Tiel voia să-l întrebe de ce nu-l tăiasse încă, dar Doctorul era ocupat.

– Haide, haide. Uite copilul, Sabra. Sudoarea curgea pe fruntea Doctorului, dar lui nu-i păsa. Așa. E bine.

Țipătul Sabrei avea s-o urmărească pe Tiel în multe din nopțile următoare. Sabra se rupsese și mai rău atunci când copilul scosese umerii. O mică incizie făcută sub anestezie locală ar fi scutit-o de tot acest chin, dar acum nu mai era nimic de făcut.

Singura consolare era faptul că pruncul nu pățise nimic.

– Ai o frumusețe de fată, Sabra.

Donna, Vern și Gladys aplaudau bucuroși. Tiel își reținea lacrimile, privindu-l pe Doctor care ridicase capul copilului ca să-i ușureze respirația, de vreme ce nu aveau alte mijloace. Din fericire, fetița începuse să plângă imediat. Un zîmbet larg de ușurare îi lumină chipul încordat.

Tiel nu avu prea mult timp să se minuneze, pentru că

Doctorul îi dădu copilul. Bebelușul era așa de alunecos încât îi fu teamă să nu-l scape. Tiel reuși să-l înfășoare într-un prosop.

– Pune-o pe burtica mămicii ei. Tiel se conformă spuselor Doctorului.

Sabra se uită uimită la bebelușul ei și întrebă îngrijorată:

– Este sănătoasă?

– Cu siguranță că plămînii sînt sănătoși, spuse Tiel, rîzînd.

Apoi făcu un scurt inventar: Are toate degetele de la mîini și de la picioare. Se pare că o să fie blondă, ca tine.

– Ronnie, tu o vezi? spuse Sabra.

– Da. Băiatul privea cînd la copil, cînd la cei doi mexicani, care păreau total neinteresați de miracolul nașterii. Este frumoasă. Adică, o să fie frumoasă cînd o să fie spălată. Tu cum te simți?

– Mă simt perfect, îi răspunse Sabra.

Doctorul își scoase mînușile pline de sînge, luă tensiometrul și îl fixă pe brațul Sabrei.

– Cum te simți?

– Bine, spuse ea epuizată și cu cearcane sub ochi. Zîbind anemic, întrebă: Ronnie ce face?

– Ar trebui să-l convingi să pună capăt situației, spuse Tiel.

– Nu pot. Mai ales acum după ce am născut-o pe Katherine. Nu vreau să risc să o ducă la orfelinat, ca să fie adoptată.

– El nu poate să facă asta fără consimțămîntul tău.

– El poate să facă orice.

– Și mama ta? Ea de partea cui este?

– De partea lui tata, bineînțeles.

Doctorul desfăcu tensiometrul și i se adresă Sabrei:

– Încearcă să te odihnești. Eu o să mă străduiesc să reduc cât mai mult sîngerarea. O să te rog ceva, puțin mai tîrziu, deocamdată vreau să te odihnești un pic.

– Mă doare. Jos.

– Știu. Îmi pare rău.

– Nu e vina ta, spuse ea, de-abia vorbind de oboseală.

Ai fost nemaipomenit, Doctore.

Tiel și Docotrul văzură că respirația ei devenise regulată și că mușchii i se relaxaseră. Tiel o luă pe micuța Katherine de la pieptul mamei ei. Sabra încercă să protesteze, dar era prea obosită ca să opună rezistență.

– O s-o spăl puțin. Cînd te trezești, o iei în brațe. Bine?

Tiel reuși s-o convingă pe fată și să îi ia copilul.

– Ce facem cu cordonul ombilical? îl întrebă ea pe Doctor.

– Am așteptat ca să nu existe nici un pericol.

Doctorul îl legă în două locuri, cu două șireturi, la distanță de vreo trei centimetri. Tiel întoarse capul atunci cînd Doctorul îl tăie.

Acum placenta nu mai era legată de copil, iar Doctorul legă bine sacul de plastic și o rugă pe Gladys să îl pună într-un frigider.

Tiel deschise o cutie cu șervețele aseptice.

– Crezi că e bine să curăț copilul cu astea?

– Presupun că da, îi răspunse Doctorul.

Deși Katherine gîngurea puțin în semn de protest, Tiel o

șterse cu șervețele, care miroseau a pudră pentru copii. Deoarece nu avea experiență și nu știa cum să se ocupe de bebeluși, Tiel era puțin emoționată. Concomitent, ea observa și respirația ușoară a Sabrei.

– O felicit pentru curajul ei, spuse ea. Și nu pot să nu fiu de partea lor. Din cîte știu eu despre Russell Dendy, nu mă mir că au fugit de el.

– Îl cunoști?

– Doar din presă. Mă întreb dacă nu cumva el a fost cel care l-a trimis pe Cain aici.

– De ce l-ai lovit în cap?

– Te referi la atacul meu asupra agentului federal? îl întrebă ea, glumind. Voiam să împiedic o nenorocire.

– Sînt de acord cu ceea ce ai făcut tu. Și eu aș fi procedat la fel.

– Am avut avantajul că eram în spatele lui.

Tiel o înfășură pe Katherine într-un prosop curat și o strînse la piept cu tandrețe, înainte de a continua:

– Cred că agentul Cain și-a făcut doar datoria. A avut nevoie și de mult curaj ca să se bage în așa ceva, însă nu puteam să-l las să tragă în Ronnie. Și, să-ți spun cîstit, nu voiam nici ca Ronnie să-l ucidă. Am acționat din instinct.

– Dar nu te-ai enervat puțin cînd ai văzut că acest Cain nu era medic?

Ea îl privi și îi zîmbi conspirativ.

– Să nu spui la nimeni.

– Promit.

– De unde ai știut că nu e medic? Ce l-a dat de gol?
– Nu era preocupat de semnele vitale ale Sabrei. De exemplu, nu i-a luat tensiunea. Părea că nu își dădea seama de gravitatea stării ei, așa că am început să-l bănuiesc și l-am testat. Când cervixul are o dilatație de opt centimetri, intri în alertă. A căzut la testul ăsta.

- Am putea lua ani grei de închisoare.
- Mai bine așa, decît să-l fi lăsat să-l împuște pe Ronnie.
- Amin.

Tiel se uită la fetița care dormea.

– Și fetița? Este sănătoasă?

– Hai să ne uităm.

Tiel o puse pe Katherine în poală. Doctorul desfăcu prosopul și examinează bebelușul. Mîinile lui păreau mari în comparație cu trupușorul copilului, dar atingerea lor era tandră.

– E micuță, spuse el. S-a născut mai devreme cu vreo două săptămîni, cred. Dar pare sănătoasă. Respiră bine. Ar trebui să se afle acum într-o secție pentru nou-născuți. E important să aibă căldură. Ține-o acoperită.

– Bine.

Doctorul se apropiase mult de Tiel și era destul de aproape ca ea să-i vadă fiecare cută de la colțurile ochilor. Avea ochii verzi, iar genele îi erau foarte închise la culoare, mai închise decît părul lui castaniu. Bărbia și maxilarul inferior trădau multă hotărîre. Prin tăietura cămășii, Tiel observă că sîngele îmbibase bandajul improvizat.

– Te doare umărul?

Cînd ridică privirea, cei doi aproape dădură nas în nas. Se priviră intens cîteva secunde, apoi el întoarse capul și se uită la rana de la umăr. O privea de parcă ar fi uitat de ea și de-abia acum conștientiza faptul că era rănit.

– Nu. Nu mă doare. Apoi adăugă: Mai bine pune-i niște scutece din astea și învește-o.

Tiel înfășă copilul cu stîngăcie, în timp ce Doctorul se uita la mamă.

– Tot sîngele ăsta...

Tiel nu duse pînă la capăt întrebarea, ca să nu audă Ronnie. De vreme ce pînă acum nu mai asistase niciodată la o naștere, Tiel nu putea ști dacă sîngerarea Sabrei era normală sau era periculos de abundentă. Ei i se părea neobișnuită și, dacă îl „citea” bine pe Doctor, și acesta era îngrijorat.

– Este mai mult decît normal. Doctorul vorbea încet, din același motiv. Acoperind-o pe Sabra cu cearșaful, începu s-o maseze pe abdomen. Uneori asta ajută la oprirea hemoragiei, spuse el ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Tiel.

– Și dacă nu ajută acum?

– Vom avea curînd probleme mari. Ar fi trebuit cusută ruptura; n-ar mai fi sîngerat atît de mult.

– Nu te învinovăți. În situația dată, te-ai descurcat extraordinar, doctore Stanwick.

Rostise cuvintele fără să se gândească. Nu intenționase ca Doctorul să-și dea seama că ea îl recunoscuse. Cel puțin, nu încă. O luase gura pe dinainte.

Poate că se gândise o clipă să i se adreseze pe nume ca să vadă cum reacționează el. Instinctul reportericesc de a provoca un răspuns la o întrebare sau la o afirmație neașteptată o împinsese în mod automat să-i rostească numele ca să vadă reacția lui spontană și sinceră.

Iar reacția lui spontană și sinceră era evidentă. La început o privi uluit, apoi vizibil deranjat. În cele din urmă, ochii lui se goliră de expresie.

Tiel continua să-l privească direct în ochi, așteptându-se ca el să nege că era doctorul Bradley Stanwick. Sau că fusese doctorul Bradley Stanwick.

Telefonul sună iar.

– La dracu', mormăi Donna. Ce să le spun de data asta?

– Lasă-mă pe mine să răspund, zise Ronnie luînd receptorul. Domnul Calloway? Nu, după cum ți-a spus și doamna, nu e mort.

Sabra fusese trezită de țîrîitul telefonului și imediat ceru să-și ia copilul în brațe. Tiel puse cu grijă fetița în brațele ei.

Tiel se ridică și se întinse. Abia acum își dădea seama cât de obositoare fusese ultima oră de travaliu și nașterea. Bineînțeles că oboseala ei nu se putea compara cu cea a Sabrei. Fizic se simțea epuizată, dar mintea îi era limpede. Analiză situația în care se aflau. Gladys și Vern stăteau liniștiți ținându-se de mînă. Păreau obosiți, dar mulțumiți, de parcă acele evenimente fuseseră o modalitate de a se amuza.

Donna stătea cu brațele ei scheletice încrucișate pe pieptul osos. Mexicanul mai înalt și mai slab era atent la Ronnie și la telefon, în timp ce prietenul lui se uita la agentul FBI care dădea semne că își revine.

Vern îl proptise pe agentul Cain cu spatele de tejghea. Acesta avea gleznele legate cu un cordon sanitar argintiu. La fel și încheieturile mîinilor. Capul îi atîrna în piept și el făcea încercări disperate să și-l ridice, gemînd ușor.

– L-am legat, îi spuse Ronnie lui Calloway la telefon. Am tras aproape în același timp, dar singurul atins este Doctorul. Nu, se simte bine. Ronnie privi spre Doctor, care dădu din cap în semn de încuviințare. Cine este domnișoara McCoy?

– Eu sînt, spuse Tiel, făcînd un pas înainte.

– De unde pînă unde? Ronnie o privi întrebător. Cred că este în ordine. De unde știi cum o cheamă? Bine, așteaptă. Cînd îi dădu receptorul lui Tiel, o întrebă: Ești celebră?

– Nu chiar pînă într-acolo încît să mă știi și tu. Tiel luă receptorul. Alo?

Glasul de la telefon era autoritar:

– Domnișoară McCoy, la telefon agentul special FBI Bill Calloway.

– Vă salut.

– Poți vorbi liber?

– Da.

– Nu ești amenințată?

– Nu.

– Care e situația acolo?

– Exact cum ți-a descris-o Ronnie. Agentul Cain a fost pe punctul de a produce o nenorocire, dar am reușit s-o evităm.

Luat prin surprindere, agentul aflat la celălalt capăt al firului răspunse după o scurtă pauză:

– N-am înțeles.

– Ați greșit că l-ați trimis aici. Domnișoara Dendy avea nevoie de un obstetrician, nu de probleme.

– N-am știut că...

– Acum știi. Aici nu este nici muntele Carmel, nici Ruby Ridge. Nu vreau să vă învăț eu meserie, dar...

– Dar? spuse el sec.

– Dar vă solicit ca de acum încolo să cooperați cu domnul Davison.

– Nu ne permitem să negociem cu cei ce iau ostatici.

– Dar ei nu sînt teroriști, exclamă ea. Sînt doi tineri răvășiți și speriați, care consideră că nu mai au altă opțiune.

Auzi voci ridicate în fundal.

Calloway acoperi receptorul ca să vorbească cu cineva.

Agentul Cain ridică cu greu capul și se uită la Tiel cu o privire tulbure. Oare o recunoștea pe aceea care îl lovise cu o conservă de chili?

– Domnul Dendy este foarte îngrijorat pentru starea fiicei sale, spuse Calloway, cînd reveni pe fir. Casiera mi-a spus că Sabra a născut.

– A născut o fetiță. Amîndouă sînt în stare staționară. Tiel privi spre Doctor, care dădu ușor din cap. Asigurați-l pe domnul Dendy că fiica lui nu se află într-un pericol iminent.

– Șeriful Montez mi-a spus că există acolo un localnic cu cunoștințe medicale.

– Este adevărat. El a asistat-o pe Sabra să nască.

Ochii Doctorului se îngustară pentru o clipă – ca cei ai unui trăgător de elită gata să apese pe trăgaci.

– Șeriful Montez nu-și amintește numele lui de familie. Spune că este cunoscut sub numele de *Doctorul*.

– Da.

– Nu-i știi numele?

Tiel se gîndi o clipă, neștiind ce să facă. Fusese prinsă de evenimentul nașterii, dar rămăsese conștientă de ceea ce se petrecea afară. Auzise păcănitul motoarelor de elicopter. Poate că erau ale poliției sau ale spitalului, dar putea paria că anunțau și sosirea presei de la Dallas – Fort Worth, Austin, Houston, cît și a televiziunii.

Rolul activ pe care îl juca ea în evenimentul acesta aflat

în plină desfășurare stimulase lumea presei. Nu se putea spune că era celebră, cu toată modestia, nici o anonimă. Apărea aproape în fiecare seară la știri, iar emisiunea ei era transmisă și la posturile locale, pe piețe mai mici, în tot Texas-ul, pînă în Oklahoma, ceea ce însemna că avea cîteva milioane de telespectatori. Ea asigura sarea și piperul reportajelor sale. Dacă adăuga în această poveste și implicarea doctorului Bradley Stanwick, care dispăruse în urmă cu trei ani din viața publică, ar fi avut un subiect nemaipomenit, care ar fi produs un adevărat spectacol în lumea presei.

Dar Tiel dorea să fie subiectul atenției generale; ea să fie cea care aruncă bomba.

Dacă ar dezvălui acum identitatea Doctorului, și-ar lua adio de la exclusivitate. Toți ar fi dat publicității vestea. Știrea ar fi fost difuzată, înainte ca ea să-și publice reportajul. Pînă să prezinte ea desfășurarea evenimentelor, descoperirea doctorului Stanwick ar fi fost o știre răsuflată.

Gully n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi luat o astfel de hotărîre, dar, pentru moment, dorea să păstreze numai pentru ea pontul acesta.

În consecință, îi răspunse lui Calloway:

– Doctorul a făcut o treabă nemaipomenită, în condițiile date. Sabra cooperează cu el. Are încredere în el.

– Am înțeles că a fost rănit în schimbul de focuri.

– Doar o zgîrietură, nimic mai mult. Cu toții sîntem teferi, domnule Calloway, spuse ea iritată. Sîntem obosiți, dar întregi și ăsta e lucrul important.

– Te obligă să spui asta?

– Absolut deloc. Ronnie nu vrea să fie rănit nimeni.

– Da, spuse băiatul. Vreau doar să plec de aici împreună cu Sabra și cu bebelușul meu și să ne putem continua viața așa cum dorim.

Tiel îi transmise lui Calloway mesajul, iar acesta replică:

– Domnișoară McCoy, știi foarte bine că nu pot permite așa ceva.

– Am putea să ne înțelegem.

– Eu nu sînt în măsură să...

– Domnule Calloway, sînteți liber să vorbiți deschis?

După o scurtă pauză, acesta spuse:

– Lămurește-mă ce vrei să spui.

– Dacă l-ai cunoscut cumva pe Russell Dendy, atunci poți să înțelegi pentru ce sînt atît de disperați acești copii, pentru ce au ajuns să facă ceea ce au făcut.

– Nu pot să discut despre asta, dar înțeleg ce vrei să spui.

Era clar că Dendy trăgea cu urechea.

– Toată lumea știe că acest om este un tiran, continuă Tiel. Se pare că este hotărît să-i forțeze pe cei doi să se despartă și să dea copilul spre adopție. Ronnie și cu Sabra nu vor decît să poată hotărî singuri și fără constrîngere în legătură cu viitorul lor și al copilului. Este o criză de familie, domnule Calloway, și trebuia tratată ca atare. Poate domnul Dendy se va declara de acord ca un mediator să-i ajute să iasă din acest impas și să ajungă la o înțelegere.

– Dar Ronnie Davison trebuie să răspundă pentru multe, domnișoară McCoy, cel puțin pentru jaf armat.

– Sînt sigură că Ronnie este gata să răspundă pentru asta.

– Lasă-mă să vorbesc cu el, interveni Ronnie și îi luă receptorul. Ascultă, domnule Calloway. Eu nu sînt un infractor. Cel puțin, nu am fost pînă azi. N-am luat nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei. N-am de gînd să-i permit domnului Dendy să hotărască viitorul copilului meu. Din situația în care mă aflu acum, nu văd altă ieșire.

– Spune-i ce hotărîre am luat noi, Ronnie, îi strigă Sabra.

Acesta privi spre locul unde zăcea fata, cu bebelușul în brațe, și pe fața lui se citi durerea.

– Vorbește cu tatăl Sabrei, domnule Calloway. Convinge-l să ne lase în pace și îi voi elibera pe toți.

Ronnie mai ascultă o vreme ce îi spunea celălalt în receptor, apoi replică:

– Eu știu că cei doi ar trebui să fie acum într-un spital. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Așa că ai o oră la dispoziție ca să-mi dai răspunsul.

Intervi o nouă pauză.

– În caz contrar ce se va întîmpla? spuse el, repetînd întrebarea lui Calloway. Ronnie privi din nou spre Sabra. Aceasta strînse fetița la piept și dădu din cap. O să-ți comunic peste o oră, zise el închizînd brusc telefonul.

Ronnie se adresă ostaticilor:

– Ei bine, ați auzit totul. Nu vreau să fac rău nimănui. Vreau să putem pleca cu toții de aici. Așa că liniștiți-vă. Privi către ceasul din perete. S-ar putea termina totul în șaiszeci de minute.

– Și dacă tatăl ei n-o să fie de acord să vă lase în pace? întrebă Donna. Ce-o să ne faci atunci?

– Mai bine stai jos și taci din gură, spuse Vern nervos.

– Mai bine m-ai pupa în fund, moșule, îi răspunse ea. Nu ești tu șeful meu. Vreau să știu dacă o să supraviețuiesc sau o să mor? Peste o oră, o să începă să ne împuște.

O liniște apăsătoare se așternu în încăpere. Toate privirile se îndreptară spre Ronnie, dar acesta refuza cu încăpăținare să răspundă la întrebarea nerostită din ochii oamenilor.

Agentul Cain își pierduse iar cunoștința sau stătea cu capul plecat de rușine că ratase ocazia să pună capăt acestei înțeleștări.

Umerii Donnei începură din nou să tremure.

Vern și Gradys dădeau semne de oboseală. Acum, după ce miracolul nașterii se produsese, nimic nu-i mai mișca. Gladys ținea capul pe umărul lui Vern.

Tiel se așeză turcește lîngă Doctor, care se ocupa de Sabra. Aceasta stătea cu ochii închiși, ținîndu-și în brațe fetița adormită.

– Cum se simte?

– A pierdut foarte mult sînge și îi scade tensiunea.

– Și ce poți să faci tu?

– Am încercat să-i masez uterul, dar acest lucru, în loc să micșoreze sîngerarea, a mărit-o. Ridicase sprîncenele uimit. Probabil că este vorba de altceva.

– Ce anume?

– Alăptarea.

– Și poate să alăpteze așa de repede?

– Nu. Ai auzit cumva de oxitocină?

— Presupun că este o chestie femeiască.

— Este un hormon care ajută la evacuarea laptelui. Și, în plus, mai contractă și uterul, ceea ce reduce sîngerarea. Suptul stimulează eliberarea acestui hormon.

— Atunci de ce nu...

— Pentru că am crezut că o să plece la spital. Mai mult, fata a trecut deja prin destule.

Se mai scurseră cîteva minute, apoi cei doi se uitară la Sabra și fură neplăcut impresionați de paloarea ei.

— Mi-e teamă și de o eventuală infecție, spuse el. La dracu', trebuie spitalizați cît mai repede, amîndoi. Cum e Calloway? Genul de tip dur?

— Sigur. Dar pare inteligent. Pe de altă parte, Dendy este un nebun. L-am auzit prin telefon urlînd tot felul de amenințări și ultimatumuri. Tiel se uită la Ronnie, care privea cînd spre parcare, cînd spre cei doi mexicani, care deveniseră din ce în ce mai nervoși. N-o să ne împuște, nu?

Doctorul întîrzie să-i răspundă, ocupat să schimbe scutecele protectoare de sub Sabra; apoi se sprijini de frigider și se ridică pe un genunchi. Proptindu-se cu un cot în ușa frigiderului, își trecu amărît o mînă prin păr. După standardele citadine, nu i-ar fi stricat o tunsoare. Dar, acum și acolo, îi stătea bine așa cum era.

— Nu știu ce-o să facă el, domnișoară McCoy. Chinurile pe care oamenii sînt în stare să și le provoace unii altora nu încetează să mă uimească și să mă scîrbească. Eu nu cred că băiatul ăsta ar fi în stare să ne pună la zid și să ne împuște, dar

nu avem nici o garanție că n-o va face pînă la urmă. Vorbă multă, sărăcia omului.

— Este un punct de vedere fatalist.

— Tu m-ai întrebat. Ridică din umeri. Nu era nevoie să discutăm despre asta.

— Atunci despre ce ai vrea să vorbim?

— Despre nimic.

— La dracu', spune ea, dorind să-l șocheze. Ai vrea să știi cum de te-am recunoscut.

El n-o privi și nu spuse nimic. Își construisese o armură și treaba ei era să pătrundă dincolo de ea.

— Cînd te-am văzut prima dată, mi-ai părut o figură cunoscută, dar n-am știut de unde să te iau. Pe urmă, în timpul nașterii, chiar înainte de a ieși copilul, mi-am dat seama cine ești. Cred că te-ai dat de gol prin modul în care te-ai purtat cu Sabra.

— Ai o memorie remarcabilă, domnișoară McCoy.

— Tiel. Memoria mea este mai bună decît a unui om oarecare. În plus, eu am făcut reportajul cu tine.

Tiel își aminti scrisorile de invitație de la postul de televiziune pentru care lucra.

Doctorul își murmură:

— Așadar, tu faci parte dintre cei care mi-au transformat viața într-un iad?

— Îmi fac bine meseria.

El rîse disprețuitor.

— Sînt sigur. O privi drept în ochi: Îți place ceea ce faci?

– Foarte mult.

– Îți face plăcere să urmărești oameni care sînt deja la pămînt, să faci publice problemele lor intime și să-i pui în situația de a nu-și mai putea reface niciodată viața?

– Tu acuzi presa pentru problemele tale personale?

– În mare parte, da.

– Ca de exemplu?

– De exemplu, spitalul a avut probleme din pricina reclamei proaste. Reclama proastă făcută și întreținută de oameni asemeni ție.

– Tu singur ți-ai făcut reclama proastă, doctore Stanwick.

FuriOS, el întoarse capul și Tiel înțelese că atinsese o coardă sensibilă.

Bradley Stanwick fusese un oncolog de renume, care lucra într-unul din cele mai importante centre de tratare a cancerului unde veneau pacienți din toată lumea, de obicei apelînd la el ca la ultima speranță de salvare. Clinica nu-i putuse salva pe toți, dar avusese cele mai bune rezultate micșorînd numărul victimelor acestei boli și prelungindu-le viața prin eficiența tratamentelor lor.

O cumplită ironie a sorții făcuse ca tînăra și frumoasa soție a lui Bradley Stanwick să aibă o formă inoperabilă de cancer al pancreasului.

Nici el și nici străluciții lui colegi nu au putut întîrzia efectele devastatoare ale bolii. La cîteva săptămîni după ce aceasta fusese diagnosticată, femeia căzuse la pat. Ea acceptase chimioterapia ca și boala în sine. Sistemul ei imunitar era slăbit

și se îmbolnăvi de pneumonie. Și, unul cîte unul, organele ei începuseră să cedeze.

Nedorind ca medicația contra durerii să o anihileze, să o transforme într-o legumă, ea a refuzat-o. Totuși, în timpul ultimelor zile de viață, durerile deveniră atît de mari încît, pînă la urmă, acceptă tratamentul, pe care și-l putea administra singură.

Tiel aflase toate acestea după cercetări îndelungate. Doctorul Bradley și soția lui ajunseră în centrul atenției numai după moartea acesteia. Pînă să moară ea, făcuse parte doar dintr-o statistică tristă, privind victimele acestei boli. Dar, după funeralii, rudele nemulțumite au început să facă agitație în jurul faptului că ginerele lor ar fi accelerat moartea soției sale și anume că el ar fi ajutat-o să se sinucidă, punînd o doză atît de mare în sistemul ei de medicație încît ea, pînă la urmă, murise din cauza unei doze prea mari de narcotice. Rudele au pretins că moștenirea ei semnificativă a grăbit cursul lucrurilor.

De la bun început, Tiel se gîndise că acele acuzații erau total nefondate. Era o concluzie bine știută că doamna Bradley mai avea de trăit doar cîteva zile. Un bărbat care urma să moștenească o avere mare își putea permite să aștepte desfășurarea naturală a lucrurilor. Mai mult, dr. Stanwick avea propria lui avere, deși dăduse mult și clinicii de oncologie, ca donație pentru cercetări și pentru îngrijirea pacienților.

Chiar dacă el recursese la eutanasiE, în ce o privea pe soția lui, Tiel nu se grăbise să arunce ea prima piatra. Discuțiile controversate în jurul eutanasiei nu o convinseseră în nici un

fel. Legat de acest subiect, ea prefera să discute cu oameni neîmpătimiți.

Dar, pornind strict de la un asemenea punct de vedere, ea se îndoia foarte mult de faptul că Bradley Stanwick și-ar fi riscat reputația, chiar și de dragul iubitei sale soții.

Din păcate pentru el însă, socrii lui insistaseră cu insinuările pînă cînd autoritățile au ordonat o cercetare amănunțită – care s-a dovedit a fi o pierdere de timp și o osteneală inutilă. Nu s-a găsit la anchetă nici o dovadă care să vină în sprijinul afirmațiilor răuvoitoare ale acelor rude, în legătură cu vreo posibilă crimă. Nu exista nici un indiciu cum că dr. Stanwick ar fi făcut ceva ca să grăbească moartea soției sale. Autoritățile au refuzat pînă și să prezinte acest caz marelui juriu, pretinzînd că, din lipsă de probe, nu exista absolut nici o bază legală de pornire.

Și totuși, povestea nu s-a terminat aici. Pe timpul investigațiilor, care au durat săptămîni întregi, au fost interogați dr. Stanwick, colegii lui, subalternii, prietenii, familia și foști pacienți. Au fost examinate și discutate în amănunt toate aspectele vieții lui. El trăia sub un con de suspiciune, care era deosebit de deranjant, de vreme ce majoritatea pacienților lui erau considerați ca fiind pe moarte, suferind de boli incurabile.

Reputația spitalului în care lucra el ajunsese în vizor. Și, în loc să-l susțină, cei ce conduceau spitalul s-au grăbit să voteze în unanimitate pentru revocarea tuturor privilegiilor lui în acea instituție, pînă la eliminarea tuturor suspiciunilor. Bradley Stanwick era suficient de inteligent ca să știe că nu mai scăpa

niciodată de suspiciunile ce planau asupra sa. O dată plantată sămînța bănuielii în mintea oamenilor, aceasta găsea terenul fertil pentru a se dezvolta.

Poate că ultima trădare a fost cea a partenerilor lui de la clinica pe care o înființase. După ce lucraseră împreună ani de zile, adunînd studii de cercetare și de caz, îmbinîndu-și cunoștințele, experiența și teoriile, prietenii și legăturile profesionale, aceștia îi cerură să demisioneze.

Doctorul vînduse partea lui de acțiuni, imensa casă din Highland Park, toate pentru o sumă derizorie și, cu „înjurăturile” de rigoare, plecase din Dallas într-o direcție necunoscută. Dacă Tiel nu s-ar fi rătăcit și n-ar fi ajuns în Rojo Flats, probabil că nu s-ar mai fi gîndit niciodată la el.

Acum ea îl întrebă:

– Sabra este prima pacientă pe care ai tratat-o de cînd ai plecat din Dallas?

– Sabra nu este o pacientă, iar eu nu am tratat-o. Am fost specialist în oncologie, nu în obstetrică. Cazul ăsta este o urgență. Eu i-am dat curs, la fel ca și tine. La fel ca toți ceilalți.

– Dar este o falsă modestie, Doctore. Nimeni dintre noi n-ar fi putut face pentru Sabra ceea ce ai făcut tu.

– Ronnie, te deranjează dacă bem ceva?

– Nu, nu mă deranjează. Și ceilalți pot bea apă.

Aplecîndu-se în față, Doctorul luă un pachet de sticle cu apă de pe un raft. Scoase din el două sticle, una pentru Tiel și una pentru el, și le dădu pe celelalte lui Ronnie, care o rugă pe Donna să le distribuie.

Goli aproape jumătate de sticlă dintr-o singură înghițitură.
Tiel deșurubă capacul și bău și ea, suspinînd de plăcere.

- A fost o idee bună. Încerci să schimbi subiectul?
- Ai ghicit bine.
- Nu practici medicina aici, în Rojo Flats?
- Ți-am spus deja. Sînt fermier.
- Dar lumea de aici te știe drept „Doctorul“.
- Într-un oraș mic, toți știu totul despre toți.
- Probabil că ai vorbit cu cineva. Altfel, de unde...
- Auzi, domnișoară McCoy...
- Tiel.

– Nu știu cum s-a aflat că am practicat cîndva medicina.
Și chiar dacă am spus-o eu, ce-ți pasă ție?

- Eram curioasă.
- Îhî. El privea drept în față, ignorînd-o. Țasta e un interviu.

N-o să obții un interviu de la mine. Așa că mai fă economie de respirație. S-ar putea să ai nevoie mai tîrziu.

– Înainte să... de acel episod, ai avut o viață activă.
Nu-ți pare rău că nu mai ești în miezul evenimentelor? Nu dorești să revii?

- Nu.
 - Nu te plictisești aici?
 - Nu.
 - Nu te simți singur?
 - De ce?
 - Pentru că nu ai pe nimeni alături de tine.
- El se întoarse spre ea și se așeză mai bine.

– Uneori. Privirea i se pierdu în zare. Te oferi cumva să-mi ții companie?

– Hai, te rog.

Cînd ea spuse asta, el începu să rîdă, lăsînd-o să înțeleagă că glumise.

Tiel se simțea jenată că fusese pusă la punct.

– Sper că nu ești misogin.

Vorbind din nou serios, el îi spuse:

– Iar eu sper să nu mai pui atîtea întrebări, mai ales personale, într-un moment ca ăsta. Tocmai începuse să-mi placă de tine.

În mod ciudat, felul în care o privea acum, cu intensitate, avea un efect mai mare decît oferta sexuală. Aceea fusese o păcăleală.

Apoi, un zgomot puternic îi readuse pe amîndoi la realitate.

Tiel îl botezase pe mexicanul mai scund și mai solid Juan. El provocase scandalul. Acum era aplecat peste agentul Cain, înjurându-l din inimă – cel puțin așa presupunea ea –, în spaniola lui răcnită.

– Ce dracu’? striga Cain în timp ce se străduia din răputeri să se dezlege.

Spre dezaprobarea tuturor, Juan lipi o bucată de bandă adezivă peste gura agentului FBI, ca să-l facă să tacă. Într-un timp, colegul lui Juan începu să turuie într-o spaniolă care avea un ton de reproș la adresa compatriotului său și de uimire față de neașteptatul atac al lui Juan asupra agentului.

Ronnie flutură pistolul și strigă:

– Ce s-a întâmplat? Ce tot fac acolo? Vern, care-i treaba?

– Să fiu al dracului dacă știu. Am ațipit. M-am trezit când au început ăștia doi să urle ca descreierații.

– S-a năpustit asupra lui, spuse Gladys cu reproș. Fără

nici un motiv aparent. N-am încredere în el. Și nici în prietenul lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Doctorul în spaniolă.

Ceilalți tăcură dintr-o dată, mirați că acesta știa limba. Juan părea cel mai surprins. Întoarse brusc capul și îl privi țintă pe Doctor. Imposibil. Doctorul mai puse o dată întrebarea.

– Nimic, mormăi Juan ca pentru sine.

Doctorul se ridică în picioare și schimbă câteva cuvinte cu mexicanul.

– Ei? întrebă Tiel.

– Ce? Tot ce știu eu în spaniolă este: bună, la revedere, te rog, mulțumesc și la dracu’. Dar nu le pot folosi în situația dată.

– De ce ai sărit la el? îl întrebă Ronnie pe mexican. Ce te-a apucat?

Donna interveni:

– E nebun, asta e. Am știut din clipa-n care l-am văzut.

Juan răspunse în spaniolă, dar Ronnie scutură nervos din cap:

– Nu înțeleg ce spui. Scoate-i banda de pe gură. Scoate-i-o! îi strigă el, deoarece Juan nu-l ascultase imediat. Ronnie se făcu înțeles mimînd scoaterea benzii de pe gura lui Cain, care asculta și urmărea ceea ce se întâmpla, cu niște ochi mari, rotunzi și plini de teamă.

Mexicanul se aplecă, apucă de un capăt banda adezivă și o trase de pe gura agentului. Acesta țipă de durere, apoi strigă:

– Nenorocitul!

Juan părea mulțumit de ceea ce făcuse. Privi spre prietenul

său și rîseră amîndoi, de parcă i-ar fi amuzat durerea și jena agentului federal.

– O să vă bag pe toți în pușcărie. Pînă la ultimul. Cain o privi cu ură pe Tiel. Mai ales pe tine. Tu ești de vină pentru toate astea.

– Eu?

– Ai lovit un agent federal și l-ai împiedicat să-și facă datoria.

– Te-am împiedicat să iei viața unui om, fără nici un sens, doar ca să te umfli tu în pene; pentru ce ai venit aici, ca să complici și mai mult lucrurile, și-așa complicate. Aș face la fel dacă m-aș mai afla în aceeași situație.

Privirea dușmănoasă a agentului se muta de la un ostatic la altul, oprindu-se în final asupra mexicanului care îl atacase.

– Nu înțeleg. Ce e cu voi, oameni buni? El făcu semn spre Ronnie. El este dușmanul, nu eu.

– Noi vrem doar să împiedicăm ca încleștarea asta să se termine cu vreo nenorocire, spuse Doctorul.

– Singurul lucru care trebuie să se întîmple este să vă predați și să eliberați ostaticii.

– Am auzit deja asta de la Calloway, îi spuse Tiel.

– În caz că agentul special Calloway crede că eu sînt mort...

– I-am dat toate asigurările că trăiești.

Agentul i se adresă pe un ton zeflemitor lui Ronnie:

– Ce te face să crezi că te ia în serios?

– Pentru că am confirmat eu că trăiești, interveni Tiel.

Doctorul care se ocupa iar de Sabra, spuse:

– Mai am nevoie de un pachet de scutece.

Nu puteau fi pentru copii, își zise Tiel. Fetița n-avea cum să ude atît de multe. Dintr-o privire înțelese că erau necesare pentru Sabra, care continua să sîngereze.

– Ronnie, pot să mai iau un pachet de scutece?

– Ce s-a întîmplat? I s-a întîmplat ceva copilului?

– Nu copilului, Sabra sîngerează.

– Vai, Dumnezeuule!

– Pot să iau scutecele?

– Sigur, sigur, spuse el pierdut.

– Ce mai erou ești, Davison, zise Cain disprețuitor. Ca să-ți salvezi pielea, îți lași iubita și copilul să moară. Da, e nevoie de mare curaj ca să lași o femeie să sîngereze pînă moare.

– Poate era mai bine dacă mexicanul îți punea o bandă adezivă care să nu mai poată fi scoasă, mormăi Donna. Dar știu că ai gură mare, polițaiule.

– De data asta ai dreptate, Donna, spuse Gladys. Apoi se adresă lui Cain: Ce urît vorbești!

– Toată lumea să tacă din gură! spuse Ronnie. Tăcură toți, cu excepția celor doi mexicani, care discutau în șoaptă.

Tiel se grăbi să-i dea Doctorului cutia cu scutece. Deschise cutia și desfăcu un scutec, pe care Doctorul îl puse sub șoldurile Sabrei.

– De ce ai ales din astea?

– Sîngerează prea mult. Scutecele astea sînt căptușite cu plastic.

Schimbul de cuvinte avu loc în șoaptă. Nici unul nu dorea să o sperie pe fată sau să-l tulbure și mai mult pe Ronnie, care se uita la ceasul de pe peretele din spatele tejghelei. Secundarul lung se mișca cumplit de încet.

Doctorul se apropie de Sabra și o luă de mână.

– Sîngerezi mai mult decît este normal.

Ochii ei se îndreptară spre Tiel, care puse o mână liniștitoare pe umărul ei.

– Nu trebuie să te sperii. Doctorul nu vrea ca lucrurile să devină atît de rele încît să nu mai poată fi îndreptate.

– Așa este. Aplecîndu-se către ea, Doctorul îi vorbi calm: Ce-ar fi să te răzgîndești și să mergi la spital?

– Nu!

Doctorul insistă.

– Înainte de a spune nu, ascultă-mă puțin. Te rog.

– Te rog, Sabra. Lasă-l să-ți explice, interveni Tiel.

Ochii fetei se îndreptară din nou spre Doctor; în ei se citea o tristețe profundă.

– Nu mă gîndesc doar la tine și la copil, spuse el, ci și la Ronnie. Cu cît mai repede se sfîrșesc toate astea, cu atît mai bine o să fie și pentru el.

– Poate că tata o să-l omoare.

– N-o să-l omoare. N-o să-l omoare dacă tu și fetița sînteți tefere.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Nu înțelegi nimic. Este un prefăcut. Aseară, cînd i-am spus de copil, ne-a amenințat că o să-l omoare. A spus că dacă ar fi putut, l-ar fi omorît chiar în acea clipă, în mine, l-ar fi

strangulat cu propriile lui mîini. Îl urăște pe Ronnie și urăște faptul că noi doi sîntem împreună.

Tiel respiră greu. Nu auzise niciodată vreo vorbă bună despre Russel Dendy, dar dovada asta de cruzime era șocantă. Cum putea să fie cineva atît de crud? Buzele Doctorului formară o linie subțire.

– Ăsta e tatăl meu, continuă Sabra. Nu-i place să fie înfruntat. N-o să ne ierte niciodată că l-am sfidat. O să-l bage pe Ronnie la închisoare pe viață și o să facă în așa fel încît eu să nu-mi pot vedea copilul niciodată. Dacă nu pot fi cu Ronnie și cu copilul, atunci nu-mi pasă ce se întîmplă cu mine. Sabra plecă fruntea într-o parte și și-o rézemă de obrazul nou-născutului. Moțul portocaliu de pe creștetul copilului oprea lacrimile Sabrei. Voi v-ați purtat nemaipomenit cu mine. Sincer. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu veți reuși să mă faceți să mă răzgîndesc. Pînă nu ne vor lăsa pe mine și pe Ronnie să plecăm și tata va jura că o să ne lase în pace, eu nu plec de aici. Doctore, am încredere în tine mai mult decît în oricare alt medic din vreun spital la care mă poate trimite tata.

Doctorul își șterse fruntea cu dosul palmei și oftă, apoi o privi Tiel, care ridică din umeri neputincioasă.

– Bine, spuse el pe un ton șovăitor. O să văd ce pot face.

– Sînt sigură că vei reuși, zîmbi Sabra. Este chiar atît de gravă situația?

– Nu pot opri sîngerarea pricinuită de ruptură. În ce privește sîngerarea vaginală... Îți amintești cînd ți-am spus mai devreme să te odihnești, pentru că o să te rog ceva mai tîrziu?

– Îhî.

– Ei bine, aş vrea să-i dai să sugă lui Katherine.

Fata îi aruncă lui Tiel o privire uimită.

– Alăptatul o să producă contracţia uterului şi o să micşoreze sîngerarea, îi explică ea.

Doctorul îi zîmbi Sabrei.

– Eşti gata să încerci?

– Cred că da, îi răspunse ea, deşi părea nesigură şi jenată.

– Te ajut eu.

Tiel puse mîna pe foarfecă.

– O să folosesc asta ca să-ţi tai rochia la umeri. O s-o leg la loc mai tîrziu, dar în felul ăsta nu va trebui să te dezbraci.

– E bine aşa.

Sabra părea mai liniştită, acum că Tiel lua hotărîri în numele ei.

– Doamnelor, vă las singure. Ăăăă, domnişoară, ăăă, Tiel?

Doctorul se apropie de ea şi vorbiră în şoaptă.

– Te pricepi la aşa ceva?

– Nu, deloc. Mama nu m-a mai alăptat de la trei luni.

Nu-mi amintesc.

Doctorul schiţă un zîmbet trist.

– Nu mă refeream la cel ce primeşte hrana.

– Ştiu la ce te-ai referit. Am glumit. Dar răspunsul este acelaşi: nu mă pricep.

– În acest caz, Katherine o să ştie singură ce să facă.

Dacă o așezi într-o poziţie corectă, o să acţioneze din instinct. Cel puţin aşa sper. Cîteva minute de la fiecare sîn.

– Bine, spuse Tiel dînd scurt din cap.

Tiel înghenunche lîngă Sabra şi îi tăie cu foarfeca cusăturile de la umeri ale rochiei.

– De acum înainte te sfătuiesc să îmbraci bluze care se descheie în faţă. Sau ceva uşor pe care poţi să-l ridici şi s-o acoperi pe Katherine. Odată, în timpul unui zbor lung spre Los Angeles, am stat lîngă o mamă cu un bebeluş. Ea l-a alăptat pe tot timpul zborului şi nimeni nu a ştiut nimic, în afară de mine, şi asta numai pentru că stăteam chiar lîngă ea. A fost tot timpul acoperită.

Îi vorbea cu intenţia de a o distra şi de a o face să fie mai puţin ruşinoasă. După ce termină cu tăiatul, Tiel îi dădu jos o parte a corsajului.

– Acum trage în jos breteaua sutienului. Aşa, o țin eu pe Katherine. Sabra privi în jur cu atenţie. Nu te vede nimeni, o linişti Tiel.

– Ştiu. Dar mă simt ciudat.

– Îmi dau seama de asta.

Cînd Sabra fu gata, Tiel i-o dădu înapoi pe Katherine. Fetiţa gîngurea uşor, dar în clipa în care simţi sînul plin al Sabrei, gura ei începu să caute sfîrcul. Îl găsi, încercă să-l ia în guriţă, dar nu reuşi. După cîteva încercări eşuate, fetiţa începu să scîncească şi să dea cu pumnii ei micuţi.

– E în ordine? întrebă Doctorul.

– E bine, minţi Tiel.

Sabra plîngea neputincioasă.

– Nu mă pricep... Cu ce greşesc oare?

– Cu nimic, draga mea, cu nimic, spuse Tiel ca s-o liniștească. Katherine nu știe încă să fie bebeluș, așa cum nici tu nu știi cum să fii mamă. Veți învăța împreună. Asta este minunat. Dar am auzit că bebelușul simte nemulțumirea mamei. Cu cât ești mai relaxată, cu atât va fi mai ușor. Respiră adânc de câteva ori și mai încearcă.

Cea de-a doua încercare eșuă și ea.

– Știi ceva? Cred că poziția nu e bună, zise Tiel. Nu e comod nici pentru tine și nici pentru ea. Poate că ar fi mai bine, să stai în șezut.

– Nu pot. Mă doare rău fundul.

– Ce-ar fi să te sprijine Doctorul? Te-ar mai ușura și așa ai putea să o ții mai bine pe Katherine.

– Dar el o să mă vadă, se împotrivi ea, în șoaptă, gata să plângă.

– O să fac eu ceva ca să nu vadă nimic. Așteaptă. Mă întorc repede.

Observase mai devreme un raft cu tricouri. Înainte ca Ronnie să o poată întreba ce vrea să facă, Tiel se duse acolo și luă un tricou. Era plin de praf, dar n-avea altă soluție. Până să se întoarcă, mai luă încă un tricou de pe raft.

Când ajunse cu tricourile, Katherine plîngea de-a binelea. Toți ceilalți tăceau respectuoși. Tiel le acoperi pe mamă și pe fetiță cu un tricou mare.

– Așa. N-o să vadă nimic. Bine?

– Bine.

– Doctore?

Doctorul veni într-o clipită.

– Da?

– Vrei, te rog, să stai în spatele Sabrei și s-o susții, așa cum am făcut eu când a născut ea?

– Sigur.

El îngenunche în spatele fetei și o ajută să se așeze într-o poziție semi-șezînd.

– Acum, reazămă-te de pieptul meu. Haide, relaxează-te, Sabra. Stai bine așa?

– Da, e bine. Mulțumesc.

Tiel ridică un colț din tricou, doar atîta cît să se poată uita sub el. Katherine nu mai plîngea și era iar în căutarea hranei.

– Ajut-o, Sabra, o îndrumă Tiel cu tandrețe.

Sabra acționa și ea din instinct. Cu o mică mișcare, ea duse sînul spre gurița copilului, iar aceasta începu să sugă frenetic.

Sabra rîse fericită. La fel și Tiel, care lăsă în jos colțul tricoului și se uită spre Doctor.

– Cred că totul este în ordine. Amîndouă se descurcă de minune. Lauda lui Tiel aduse un zîmbet larg pe buzele palide ale Sabrei. Tiel o întrebă:

– Erai hotărîtă dinainte s-o alăptezi?

– Ca să-ți spun drept, nici nu m-am gîndit la asta. Am fost atît de preocupată să nu afle nimeni că sînt însărcinată încît n-am avut timp să mă mai gîndesc la altceva.

– Poți să faci asta și dacă nu reușești, poți să încerci cu biberonul. Nu e nici o rușine să o hrănești cu biberonul.

– Dar am auzit că e mai bine să o alăptezi la sîn.

– Și eu am auzit la fel.

– Tu nu ai copii?

– Nu.

– Ești căsătorită?

Sabra părea că uitase de prezența Doctorului. Stătea cu spatele la el, așa că acesta era ca și inexistent pentru ea. Tiel aflată față în față cu el, era conștientă că acesta auzea fiecare cuvânt.

– Nu. Sînt singură.

– Ai fost vreodată căsătorită?

După o ușoară ezitare, Tiel îi răspunse:

– Cu mulți ani în urmă. Pentru o scurtă perioadă de timp.

– Ce s-a întîmplat?

Ochii verzi priviră direct.

– Am luat-o pe drumuri diferite.

– A! Păcat.

– Da, a fost păcat.

– Cîți ani aveai?

– Eram tînră.

– Și cîți ani ai acum?

Tiel rîse puțin iritată.

– Acum sînt ceva mai bătrînă. Am împlinit treizeci și trei de ani luna trecută.

– Ar trebui să te grăbești și să-ți găsești pe cineva. În caz că vrei copii.

– Vorbești ca mama mea.

– Și tu nu vrei?

– Ce să vreau?

– Nu vrei să te căsătorești și să ai copii?

– Poate, într-o bună zi. Am fost prea ocupată cu munca.

– Ai putea fi mamă și fără să te căsătorești.

– M-am gîndit la asta, dar nu cred că mi-aș dori așa ceva pentru copilul meu. Încă mă mai gîndesc.

– Nu pot să-mi închipui de ce nu vor oamenii să aibă copii, spuse fata. Eu și cu Ronnie numai despre asta vorbim. Am vrea să avem o casă mare la țară. Și mulți copii. Eu sînt singură la părinți. Ronnie are un frate vitreg, dar este o diferență de doisprezece ani între ei. Noi ne dorim o familie mare.

– Este de admirat ambiția voastră.

Delicat, Doctorul îi făcu semn cu bărbia lui Tiel că sosise momentul ca bebelușul să schimbe sînul. Tiel o ajută pe Sabra și, curînd, Katherine suga mulțumită de la celălalt sîn.

Apoi, fata îi surprinse pe amîndoi, cînd întoarse ușor capul și întrebă:

– Și tu, Doctore?

– Și eu ce?

– Ești căsătorit?

– Soția mea a murit acum trei ani.

Sabra se schimbă la față.

– Ah, iartă-mă.

– Nu-i nimic.

– Cum a murit? Dacă nu te deranjează că te întreb asta.

El îi povesti despre boala soției lui, fără a aminti despre conflictul care urmasese dispariției ei premature.

– Copii ai?

– Din păcate, nu. Tocmai hotărâsem să avem copii, dar ea s-a îmbolnăvit. Ca și domnișoara McCoy, era ocupată. A fost microbiolog.

– A, probabil că era deșteaptă.

– Era strălucitoare. El zîmbi, deși Sabra nu putea vedea acest lucru. Era mult mai inteligentă decît mine.

– Probabil că v-ați iubit mult.

Zîmbetul îi pieri treptat. Ceea ce Sabra nu bănuia, dar Tiel știa, era că acel mariaj nu fusese fără probleme. Pe timpul cercetărilor în jurul morții lui Shari Stanwick, se descoperise faptul că ea avusese o legătură extraconjugală. Bradley Stanwick știa că soția lui nu-i era fidelă și încercase să-i găsească scuze. El muncea foarte mult, lucra pînă tîrziu în noapte și, de multe ori, era departe de casă. Așa că...

Totuși cei doi se iubiseră și erau hotărîți să aibă o căsnicie fericită. Apelaseră la consiliere și făcuseră planuri să rămînă împreună, însă la scurtă vreme se declanșase acea boală necruțătoare. De fapt, boala ei îi apropiase și mai mult. Cel puțin, așa declarase el celor care investigaseră cazul.

Tiel observase că, și acum, după atîta vreme, îl mai durea amintirea infidelității ei.

Cînd își dădu seama că Tiel îl privea, Doctorul își alungă tristețea din privire.

– Este suficient pentru moment, spuse el, vorbind mai dur decît și-ar fi dorit.

– Oricum s-a oprit din supt, spuse Sabra. Cred că a adormit.

În timp ce Sabra își aranja ținuta, Tiel luă copilul și îl schimbă. Doctorul o așeză mai bine pe fată, apoi se uită iar la scutecele de sub ea.

– E mai bine. Doamne ajută!

Tiel strînse fetița în brațe și o sărută pe creștetul capului, după care i-o dădu înapoi mamei.

Sună telefonul. Sosise timpul.

Toți deveniră brusc atenți. Așteptat timp de o oră, țîrîitul telefonului îi neliniștea, pentru că ar fi putut determina viitorul lor. Acum, cînd sosise scadența, tuturor părea să nu le placă să audă răspunsul lui Calloway la cererea lui Ronnie. Îi dispăcea profund mai ales lui Ronnie, care părea mai nervos decît oricînd.

El o privi pe Sabra și încercă să-i zîbească, dar zîmbetul i se stinse rapid pe buze.

– Ești sigură, Sabra?

– Da, Ronnie. Sabra vorbea încet, dar cu hotărîre și demnitate. Sînt foarte sigură.

Băiatul își șterse palmele de pantaloni, după care ridică receptorul din furcă.

– Domnul Calloway? Apoi, după o mică pauză, exclamă:
Tata!

Cine mai e și ăsta?

După ce ultimul sosit fusese invitat în duba FBI, Calloway nu dăduse importanță întrebării lipsite de politețe a lui Russell Dendy, ci se ridică în picioare și dădu mîna cu acel bărbat.

– Domnul Davison?

– Vă bateți joc de mine? rînjise Dendy cu dispreț. L-ați chemat și pe el?

Calloway se făcu că nu-l aude pe Dendy.

– Sînt agentul special Bill Calloway.

– Sînt Cole Davison. Din păcate, nu pot să spun că mă bucur să vă întîlnesc, domnule Calloway.

După cum arăta, se putea presupune că Davison era fermier. Purta o pereche de jeanși Levi și cizme de cow-boy. Cămașa lui scrobită avea butoni de perle în loc de nasturi. Cînd intrase în dubă, își scosese politicos pălăria, care lăsase

o urmă adîncă în păr și o dungă roz pe fruntea mult mai deschisă la culoare decît restul feței bronzate de soare. Era solid și avea un mers ușor legănat.

În realitate, nu era fermier, ci patronul a cinci fast-food-uri și locuia în Hera pentru a scăpa de orașele mari, precum Tulia și Floydada.

Calloway îl întîmpinase cu un „Mulțumesc că ați venit atît de repede, domnule Davison“.

– Oricum aș fi venit, indiferent dacă mă chemați sau nu. Eram nerăbdător să ajung aici. Mă pregăteam să ies din casă, cînd ați sunat dumneavoastră.

Dendy, care tuna și fulgera pe undeva prin spate, îl apucă pe după umeri pe Davison și-l întoarse spre el.

– Din cauza ta se află fiica mea în beleaua asta. Dacă i se întîmplă ceva, ești un om mort, ca și criminalul pe care l-ai făcut.

– Domnule Dendy, îl întrerupse Calloway sec. Din nou sînt în situația de a vă evacua din această mașină. Dacă mai spuneți un singur cuvînt, o să fiți dat afară.

Milionarul nu ținu cont de avertismentul lui Calloway și continuă să vorbească nepolitic:

– Băiatul dumitale, spuse el, a sedus-o pe fiica mea, a lăsat-o însărcinată și, pe urmă, a răpit-o. O să am grijă să stea după gratii toată viața.

Spre meritul lui, Davison își păstră calmul:

– Mie mi se pare că și dumneavoastră aveți o bună parte de vină, domnule Dendy. Dacă nu ați fi fost atît de neînduplecat

cu acești copii, n-ar fi fost nevoiți să fugă. Știi la fel de bine ca și mine că Ronnie nu a luat-o pe fiica dumneavoastră împotriva voinței ei. Copiii se iubesc și au fugit de dumneavoastră și de amenințările dumneavoastră. Asta e părerea mea.

– Puțin îmi pasă de părerea dumitale.

– Ei bine, mie îmi pasă, spuse Calloway, răstindu-se la Russel Dendy. Aș vrea să cunosc punctul de vedere al domnului Davison.

– Puteți să-mi spuneți Cole.

– Bine, Cole. Ce părere ai? Poți să ne spui câte ceva despre fiul dumitale și despre ce crezi că are de gând să facă în continuare?

Dendy ripostă:

– Cred că niște trăgători de elită, niște jandarmi ar fi mai folositori.

– Dacă recurgem la forță punem în pericol viața fiicei dumneavoastră și a copilului ei.

– Copil? exclamă Davison. S-a născut deja?

– Din câte am înțeles noi, a născut o fetiță acum două ore, îl informă Calloway. Se pare că amîndouă sînt bine.

– Se pare, mormăi Dendy. Din câte știu eu, fiica mea e moartă.

– Nu e moartă, cel puțin așa ne-a comunicat domnișoara McCoy.

– Poate că a spus-o ca să-și salveze pielea. Poate că nebunul ăla îi ținea pistolul la tâmplă!

– Nu cred, domnule Dendy, spuse Calloway, încercînd

să-și păstreze calmul. Psihologul nostru, care a ascultat convorbirea telefonică cu domnișoara McCoy este de aceeași părere. Felul în care vorbea demonstra că nu se afla sub tensiune.

– Cine e McCoy asta? dori să afle Davison.

Calloway îi explică, apoi continuă discuția cu el.

– Cînd ai vorbit ultima oară cu Ronnie?

– Aseară. Intenționau să meargă amîndoi acasă la familia Dendy ca să le spună despre copil.

– De cînd știi Sabra că e însărcinată?

– De cîteva săptămîni.

Fața lui Dendy deveni stacojie.

– Și nu ți-ai dat osteneala să-mi spui și mie?

– Nu, domnule, nu. Fiul meu mi-a mărturisit asta. Și nu puteam să-i trădez încrederea. Eu l-am sfătuit să vă spună. Întorsese capul spre Dendy, dar ultimele cuvinte i le adresă lui Calloway.

– A trebuit să dau o fugă pînă la Midkiff astăzi, din cauza unui incendiu. Am sosit acasă tîrziu. Am găsit un bilet de la Ronnie pe masa din bucătărie. Scria că au venit la mine, sperînd că mă vor găsi acasă. Spunea că au fugit de acasă împreună și că vor pleca spre Mexic. Mai spunea că mă vor anunța cînd vor ajunge unde doreau ei.

– Mă uimește faptul că te-a vizitat. Nu le-a fost frică că o să încerci să-i convingi să se întoarcă acasă?

– Domnule Calloway, i-am spus lui Ronnie că îl voi ajuta dacă va avea nevoie de mine.

Dendy atacă atît de brusc, încît nimeni, nici chiar Davison,

nu reuși să reacționeze. Dendy sări în spina lui Davison care ar fi căzut, dacă nu l-ar fi prins în brațe Calloway. Cei doi se izbîră de peretele dubei, plin cu terminale de calculator, monitoare TV, aparate video de înregistrare și alte echipamente de supraveghere. Șeriful Montez îl prinse pe Dendy de guler și îl împinse înapoi, izbindu-l de peretele opus.

Calloway le ordonă subordonaților să-l scoată pe Dendy din mașină.

– Nu! Dendy se lovise și respira greu, dar reuși să rostească: Vreau să aud ce spune el. Te rog.

Oarecum îmbufnat, Calloway se mai calmă.

– Sper să nu mai faci prostii, Dendy. M-ai înțeles?

Dendy era roșu la față și furios, dar dădu din cap aprobator.

– Da. O să mă răfuiesc eu și cu nenorocitul ăsta mai târziu. Dar acum vreau să știu ce se întîmplă.

După ce fu restabilită ordinea, Calloway îl întrebă pe Davison dacă totul era în regulă. Davison își ridicase pălăria de cow-boy de pe podea și și-o scutura de praf, de pantaloni.

– Nu-ți face griji în privința mea. Eu sînt îngrijorat pentru copii.

– Crezi că Ronnie a venit la tine ca să-ți ceară bani?

– S-ar putea. Indiferent de ce crede domnul Dendy, eu nu m-am oferit să-i ajut să fugă de acasă. Adevărul este că m-am împotrivit. I-am sfătuit să-l înfrunte. Cei doi tați schimbă priviri pline de ură. Oricum, continuă Davison, bănuiesc că aveau nevoie de bani. Ronnie lucrează după școală într-un atelier auto ca să

mai cîștigate niște bani de buzunar, dar nu cred că avea destul ca să ajungă pînă în Mexic. Pentru că nu ne-am întîlnit astăzi, cred că s-a hotărît să facă ceea ce-a făcut. Fiul meu nu e un hoț. Mama lui și tatăl vitreg l-au educat bine. Este un băiat bun. Cred că s-a gîndit doar cum să poată avea grijă de Sabra și de copil.

– Și a avut mare grijă de ea. I-a distrus viața.

Ignorîndu-l pe Dendy, Davison îl întrebă pe Calloway:

– Ce intenționați? Aveți un plan de bătaie?

Calloway ajunsese pe ultima sută de metri cu informarea lui Davison. Uitîndu-se la ceasul de la mînă, el spuse:

– Acum cincizeci și șapte de minute, băiatul ne-a dat un răstimp de o oră să-l convingem pe domnul Dendy să-i lase în pace. Vor cuvîntul lui de onoare că nu se va mai amesteca în viața lor și că nu va da copilul spre adopție.

– Să dea copilul spre adopție? Davison îl privi pe Dendy cu o ură nedisimulată. I-ai amenințat că vei da copilul spre adopție? Privirea lui disprețuitoare spunea multe. Scuturînd cu tristețe din cap, se întoarse spre Calloway și spuse: Cu ce pot să vă ajut?

– Trebuie să înțelegi, domnule Davison, că Ronnie se va confrunta cu acuzații grave.

– Bănuiesc că știe asta.

– Cu cît îi eliberează mai repede pe ostatici și se predă, cu atît mai ușor îi va fi lui. Pînă acum nu este nimeni rănit. Oricum, nu grav. Aș vrea să nu avem probleme mai mari în continuare, de dragul lui Ronnie, dar și de dragul celorlalți.

- N-o să i se facă vreun rău?
- Ai cuvîntul meu de onoare.
- Spune-mi ce să fac.

Conversația s-a soldat cu telefonul lui Cole Davison, dat în clipa în care expira termenul.

- Tată! exclamă Ronnie. De unde telefonezi?

Tiel și Doctorul se apropiară și ascultară atenți discuția ce se purta la telefon. Judecînd după reacția lui, Ronnie nu se aștepta la un telefon din partea tatălui. Din ceea ce-i spusese Gully mai devreme, Tiel știa că cei doi se înțelegeau bine. Tiel își imagina că Ronnie trăia un sentiment de rușine amestecată cu jenă, așa cum are orice copil cînd este prins că face ceva rău, de părintele pe care îl respectă. Poate că domnul Davison ar putea să-l convingă de gravitatea situației și să-l determine să-i pună capăt.

– Nu, tată, Sabra se simte bine. Știi cît de mult o iubesc. Nu i-aș fi făcut nimic rău. Da, știu că ar trebui să fie la spital, dar...

- Spune-i că nu plec fără tine, îi strigă Sabra.

– Dar nu este vorba doar despre mine, tată. Sabra spune că nu vrea să plece de aici. În timp ce asculta la telefon, privirea îi era îndreptată spre Sabra și spre fetiță. Și ea se pare că se simte bine. Domnișoara McCoy și Doctorul au avut mare grijă de ele. Da, știu că e o problemă gravă.

Trăsăturile tînărului erau încordate. Tiel privi în jur. Toți, inclusiv cei doi mexicani, care nici măcar nu înțelegeau limba, rămăseseră nemișcați, tăcuți și atenți.

Doctorul simți privirea îndreptată spre el. Ridică din umeri ușor, apoi se uită din nou la Ronnie, care ținea receptorul atît de strîns încît încheieturile degetelor i se albiseră. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea în timp ce strîngea în mîini patul armei.

– Și mie mi se pare un om de treabă domnul Calloway, tată. Dar nu mă interesează ce zice sau ce îmi garantează el. Nu de autorități fugim noi. Ci de domnul Dendy. Nu intenționăm să renunțăm la fetița noastră ca să o adopte niște străini. Ba da, poate face așa ceva! strigă băiatul cu un glas plin de emoție. Și o va face.

– Ei nu-l cunosc, spuse Sabra, cu o voce la fel de disperată ca a lui Ronnie.

– Tată, te iubesc, spuse Ronnie în receptor. Și iartă-mă dacă te-am pus în situația să-ți fie rușine de mine, dar nu pot să renunț. Nu renunț pînă cînd domnul Dendy nu ne promite că o lasă pe Sabra să păstreze copilul.

Ceea ce auzea Ronnie în receptor îl făcu să scuture din cap și să-i zîmbească trist lui Sabra.

– Atunci, trebuie să-ți spun că există un pact pe care l-am făcut noi – Sabra și cu mine – înainte de a pleca din Fort Worth. Trebuie să știți toți, tu, domnul Dendy, FBI-ul și ceilalți.

Tiel simți cum i se strînge inima.

– Ah, nu.

– Noi nu vrem să trăim despărțiți. Cred că tu știi ce înseamnă asta, tată. Dacă domnul Dendy nu încetează să se amestece în viața noastră, în viitorul nostru, noi nu ne mai dorim nici un viitor.

– Dumnezeuule, exclamă Doctorul și își trecu palma peste față.

– Da, tată, da, insistă băiatul. O privea pe Sabra, care dădu din cap cu gravitate. Nu vrem să trăim unul fără celălalt. Spune-le asta domnului Dendy și domnului Calloway. Dacă nu ne lasă să plecăm și să ne vedem de viața noastră, nimeni nu va ieși de aici viu.

Ronnie închise apoi repede telefonul. Nimeni nu mișcă și nu rosti vreun cuvânt timp de câteva clipe. Apoi, începură să vorbească toți în același timp. Donna se văicărea, agentul repeta „Nu vei scăpa ușor cu asta“, Vern își exprima dragostea pentru Gladys, în timp ce aceasta îl implora pe Ronnie să se gândească la copil.

Ei i se adresa Ronnie:

– Tata o s-o ia pe fetiță și o s-o crească. N-o să-l lase pe domnul Dendy să pună mîna pe ea.

– Am hotărît asta, spuse Sabra. Aseară.

– Sper că nu vorbești serios, interveni Tiel. Nu poți face așa ceva.

– Ba da. Este singurul mod de a-i face să înțeleagă ce simțim unul pentru celălalt.

Tiel îngenunche lângă ea.

– Sabra, sinuciderea nu este o modalitate de a câștiga o bătălie. Gîndește-te la fetiță. Sau la Ronnie.

– Oricum ea nu ne va cunoaște, dacă tata va continua să se încăpățîneze.

Tiel se ridică în picioare și se îndreptă spre Doctor, care-i adresa aceleași rugămînți lui Ronnie.

– Dacă iei atîtea vieți, inclusiv pe a Sabrei, nu vei face decît să confirmi ceea ce crede Dendy despre tine. Trebuie să fii mai deștept decît el, Ronnie.

– Nu, spuse băiatul cu încăpățîinare.

– Asta e moștenirea pe care vrei s-o lași fiicei tale?

– Ne-am gîndit mult la toate astea, spuse Ronnie. I-am dat domnului Dendy ocazia să ne accepte așa cum sîntem, iar el ne-a refuzat. Țasta este singurul mod de a ieși din situația dată. Am vorbit serios. Mai degrabă am muri...

– Ei nu cred lucrul ăsta.

Ronnie se uită la Tiel, care îl întrerupsese. Și Doctorul o privi întrebător, la fel de surprins de spusele ei.

– Pot să pun pariu că ei cred că voi faceți numai paradă de vorbe.

Îi venise o idee ceva mai devreme, cînd Ronnie încerca să-l convingă pe Calloway de faptul că toți ostaticii sînt teferi, inclusiv agentul Cain. Se gîndise la ea, cît timp o ajutase pe Sabra să alăpteze. Acum își expuse gîndurile, concretizîndu-le în timp ce vorbea.

– Pentru ca ei să înțeleagă cît de importantă este hotărîrea voastră, trebuie să fie convinși că vorbiți serios.

– Dar le-am spus, răspunse Ronnie.

– Da, dar oamenii nu cred decît atunci cînd văd.

– Și ce propui? întrebă Doctorul.

– Afară sînt, cu certitudine, și reporteri. Sînt sigură că printre ei se află și o echipă de filmare de la postul de televiziune la care lucrez eu. Dă-i voie unui cameraman să intre și să te

înregistreze. Băiatul asculta, deci ea își atinsese scopul. O să vedem atunci cât de sinceri sînteți voi, spuse ea, arătînd spre ceilalți. Dar e imposibil să-ți exprimi sinceritatea prin telefon. Dacă agentul Calloway te va vedea cînd îi vorbești, dacă va vedea că Sabra este total de acord cu tine, atunci cred că tatăl tău și domnul Dendy ar putea într-adevăr să creadă că tot ce spuneți voi este adevărat.

– Vrei să spui că o să apar la televiziune? întrebă Donna, părînd încîntată de perspectivă.

Buza de jos a lui Ronnie era în acele momente masacrată de dinții de sus.

– Sabra, tu ce zici?

– Nu știu, spuse ea nesigură.

– Mai este ceva, insistă Tiel, dacă domnul Dendy și-ar putea vedea nepoata, poate că s-ar îndupleca. Pretindeți că vouă vă este mai teamă de el decît de FBI.

– Da. El este mult mai dur, mai nemilos.

– Dar este și el doar un om. Imaginile video cu Katherine s-ar putea să-l convingă. Pînă acum ea a fost doar „copilul“, doar un simbol al revoltei voastre contra lui. O imagine a ei o s-o transforme într-o ființă reală și poate că o să-l facă să se mai gîndească. Și mai sînt și tatăl tău și domnul Calloway care să-l convingă. Eu cred că se va trezi la realitate și se va da bătut.

– Agentul Calloway nu va compromite politica FBI, se băgă în discuție și agentul Cain, deși ar fi fost cazul ca el să-și țină gura, mai ales că nimeni nu avea nevoie de părerile lui.

– Ce zici? îl întrebă Tiel pe Ronnie. Nu ar merita să

încerci? Doar nu vrei să ne omori, Ronnie. Și nici s-o omori pe Sabra și să te sinucizi și tu. Sinuciderea este o soluție definitivă la o problemă temporară.

– Doar nu fac pe nebunul!

Tiel exploată starea lui emoțională.

– Foarte bine! Ei trebuie să vadă și să audă. Folosește-te de imaginea video ca să-i convingi că nu intenționezi să te dai bătut.

În Ronnie se dădea o luptă.

– Sabra, tu ce zici?

– Poate că ar trebui să facem asta, Ronnie. Sabra privi spre copilul care îi dormea în brațe. Ce-a spus Doctorul despre moștenirea pe care i-o lăsăm lui Katherine?... Dacă ar mai exista și o altă cale, nu crezi că merită s-o încercăm?

Tiel își ținea respirația. Era îndeajuns de aproape de Doctor ca să-și dea seama că și acesta vibra ca o coardă de pian.

– Bine, spuse în cele din urmă Ronnie, epuizat. Poate să intre un individ. Și ai face bine dacă le-ai spune să nu mai recurgă la trucuri, așa cum au făcut cu el, mai adăugă Ronnie, arătînd spre Cain.

Tiel răsuflă ușurată.

– Chiar dacă ar încerca, nu i-aș lăsa eu. În cazul în care nu a sosit încă o echipă de la televiziunea mea, o să așteptăm să sosească una. Dacă nu-l recunoasc pe cameraman, nu intră, da? Îți promit. Tiel se întoarse spre Cain. Cum dau de Calloway?

– Nu...

– Nu mai umbla cu fofirlica. Ce număr de telefon are?

Tiel se ștergea pe piept cu un scutec, când auzi o mișcare în spatele ei. Privi repede în jur și în clipa aceea era greu de spus cine se simțea mai jenat, ea sau Doctorul. Ochii lui se opriră fără să vrea pe sutienul ei brodat, liliachiu. Tiel simți cum o inundă un val de căldură.

– Scuză-mă.

– Mă simțeam îngrozitor, îi explică ea. Avea bluza plină de sânge deoarece ținuse la piept copilul după ce acesta se născuse. Doctorul discuta cu Ronnie, așa că Tiel profită de o clipă de neatenție ca să-și scoată bluza și să se spele. Dar el se întorsese mai curînd decît se așteptase. M-am gîndit să mă spăl puțin înainte de a apărea în fața camerei de luat vederi.

Aruncă scutecul și puse mîna pe tricoul rămas disponibil dintre cele pe care le luase mai devreme de pe raft. După ce-l îmbracă, se răsuci și întinse mîinile lateral. Pe tricou era imprimat steagul statului Texas, iar sub el cuvîntul ACASĂ.

– Nu-i prea elegant, observă ea cu tristețe.

– Pentru locul în care ne aflăm este cît se poate de elegant.

Doctorul se mai ocupă puțin de Sabra, apoi veni lîngă Tiel, care se așezase cu spatele sprijinit de frigider. Ea îi întinse o sticlă cu apă. El bău după ea fără să ezite.

– Cum se simte? Este mai bine?

Doctorul dădu ușor din cap, dar sprîncenele încruntate exprimau îngrijorare.

– A pierdut foarte mult sânge. Hemoragia a cedat, dar perineul trebuie cusut.

– Nu există instrumentar de sutură în geanta medicală?

El clătină din cap.

– Nu. Chiar dacă hemoragia a încetat, există încă pericolul unei infecții.

Sabra și fetița dormeau. După discuția telefonică a lui Tiel cu agentul Calloway pentru pregătirea înregistrării video, Ronnie reveni pe poziții. Era foarte îngrijorat din pricina celor doi mexicani și a lui Cain. Acum îi supraveghea atent. Vern și Gladys moțăiau, rezemați unul de celălalt, cu capetele alăturate. Donna răsfoia o revistă, așa cum făcea în orice seară în care nu avea vînzare. Pentru moment, era liniște.

– Și fetița? îl întrebă Tiel pe Doctor.

– Se descurcă. Doctorul o controlase cu stetoscopul din trusa medicală. Inima îi bate puternic. Plămîinii par în ordine, dar m-aș simți mai liniștit dacă ar vedea-o un pediatru.

– Poate că nu mai durează mult. Prietenul meu, Gully, se

ocupă de emisiunile noastre de știri. El știa că mă aflu printre ostatici. Sînt sigură că a trimis deja o echipă încoace. O să verifice Calloway, care mi-a promis că o să revină cu un telefon, cît mai repede posibil. Am foarte mare încredere în eficiența înregistrării video. Se va termina totul în curînd.

– Și eu sper asta, spuse el, privind îngrijorat spre mamă și spre copil.

– Ai făcut o treabă minunată, Doctore. El o privi nedumerit, de parcă s-ar fi așteptat la altceva. Vorbesc serios. Ești foarte priceput. Poate că ar fi fost mai bine să te ocupi de obstetrică sau de pediatrie și nu de oncologie.

– Poate, spuse el încruntat. Nu am avut succese prea mari în combaterea cancerului.

– Ba ai avut. Peste medie.

– Da...

„Da, dar n-am vindecat-o tocmai pe aceea pe care aș fi vrut cel mai mult s-o salvez, soția mea“, sfîrși Tiel în gînd ceea ce ar fi vrut el să spună. N-ar fi avut nici un rost să mai discute despre extraordinarele lui eforturi în lupta contra acestei cumplite boli; după părerea lui, o singură victimă l-a costat pierderea băătăiei.

– Ce te-a determinat să alegi oncologia?

La început șovăi să răspundă, dar pînă la urmă se hotărî.

– Fratele meu mai mic a murit din cauza unui limfom, la vîrsta de nouă ani.

– Îmi pare rău.

– Asta a fost de mult.

– Cîți ani aveai atunci?

– Doisprezece, treisprezece.

– Dar moartea lui te-a impresionat mult.

– Îmi amintesc cît au suferit părinții mei.

Așadar, el pierduse doi oameni apropiați, într-o luptă cu un dușman pe care nu reușise să-l înfrîngă, își zise Tiel.

– N-ai avut cum să-ți salvezi fratele sau soția, spuse ea cu voce tare. De asta ai plecat de la clinică?

– Ai fost acolo. Știi foarte bine de ce am plecat.

– Eu știu doar ceea ce ai vrut tu să le spui ziariștilor, și nu a fost mare lucru.

– Consider că a fost suficient.

– Erai prost dispus.

– Eram supărat.

El ridicase puțin vocea, dar suficient ca s-o trezească pe Katherine, care începu să se miște în brațele mamei ei.

– Pe cine erai supărat? Tiel era conștientă că forța nota. Dacă se dovedea prea dură și prea insistentă, s-ar fi putut ca el să nu mai continue discuția. Tiel hotărî să-și încerce norocul... Ai fost supărat pe socrii tăi pentru că ți-au adus acuzații nefondate? Sau pe colegii care nu te-au mai sprijinit?

– Am fost supărat pe toți și pe tot, pe propria mea neputință. Nenorocitul ăsta de cancer...

– Așa că ai capitulat.

– Da. M-am gîndit că nu are nici un rost să continui lupta.

– În consecință, te-ai autoexilat în acest loc aflat la capătul pămîntului ca să devii folositor.

Sarcasmul ei îl deranjă și chipul i se crispă brusc.

– Știi ceva? Nu doresc ca tu sau oricine altcineva să judece

hotărîrea mea și s-o pună sub semnul întrebării. Dacă m-am hotărît să devin fermier, e treaba mea.

– Ai dreptate. Nu este treaba altcuiva.

– Și, pentru că tot vorbim, rosti el cu același ton acru, ideea asta a ta cu înregistrarea video...

– Ce e cu ea?

– O faci doar de dragul Sabrei și al lui Ronnie?

– Bineînțeles.

El o privi chicotind neîncrezător, lucru care o deranjă.

Tiel continuă, ignorînd insinuările lui:

– Cred că dacă l-am putea convinge pe Dendy, am salva situația. Chiar și în urechile ei această afirmație avea un iz de autoapărare. Nu cred că agentul Calloway este mulțumit de lupta asta oarbă. Calloway pare un om de treabă care-și face în mod onest meseria și nu dorește să înceapă să păcăne armele și să curgă sînge. Cred că intenționează să înceapă negocierile și să ajungă la o înțelegere. Eu mi-am oferit serviciile, în ideea că pot înlesni o decizie pozitivă.

– Da, dar o să fie în același timp și un reportaj grozav pentru tine.

Glasul lui molcom și insinuant, ca și privirea lui pătrunzătoare îi aminti de înregistrarea audio care se efectua pe reportofonul aflat în buzunarul pantalonilor ei. Se simți vinovată.

– E adevărat, recunosc eu jenată, o să fac un reportaj grozav. Dar m-am legat de puștii ăștia. I-am ajutat să-și aducă bebelușul pe lume, așa că nu se poate spune că am fost egoistă. Ai idei preconcepute, Doctore. Nu-ți plac reporterii în general, asta e clar. Și, dată fiind experiența pe care ai avut-o cu presa,

aversiunea ta este de înțeles. Totuși, eu nu sînt chiar așa de insensibilă cum crezi tu. Îmi pasă mult de ceea ce se va întîmpla cu Ronnie, cu Sabra și cu Katherine. Îmi pasă de ceea ce se va întîmpla cu noi toți.

După o lungă pauză el spuse cu blîndețe:

– Te cred. Ochii lui erau la fel de pătrunzători, dar expresia lor se schimbase. Știi, ai fost nemaipomenită, spuse el. Ai fi putut să nu cooperezi cu mine. Să te sperii. Să ți se facă rău. Să leșini. Orice. Ai avut o influență binefăcătoare asupra Sabrei și m-ai ajutat mult. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Tiel rîse ușor. Am fost foarte emoționată.

– Și eu.

– Nu se poate!

El desenă un X mare în dreptul inimii.

– Nu se știe niciodată.

– Am avut emoții. Nu prea am experiență în domeniul nașterilor. Am asistat la cîteva cînd eram student și apoi rezident, dar în spitale dotate, cu toate ustensilele sterile, și în prezența unor medici specialiști. Uitasem aproape tot ce învățasem. A fost o experiență dură pentru mine. M-am străduit să-mi amintesc tot ce știam.

Tiel privi o clipă în gol, apoi se uită iar la el.

– Mie mi-a fost frică pînă cînd a început să apară capul copilului. Pe urmă, miracolul nașterii m-a copleșit. A fost... extraordinar. Nu avea cuvinte să explice acea experiență miraculoasă pe care o trăise. Sincer, Doctore. A fost extraordinar.

– Știu ce vrei să spui.

Timp de câteva clipe, care păreau că nu se mai sfîrșesc, se priviră în ochi. În cele din urmă, el spuse:

– Dacă o să mai fiu vreodată într-o astfel de situație...

– Vei ști pe cine să chemi în ajutor. Partenere!

Ea îi întinse mîna, iar el i-o luă cu duioșie. Nu i-o strînse pentru a fi confirmat parteneriatul, ci i-o luă într-a lui cu un gest intim, plin de căldură.

Cu excepția clipei în care îi tamponase umărul rănit – și asta se întîmplase atît de repede încît nici nu contase –, era pentru prima dată cînd se atingeau. Atingerea se dovedi electrizantă. Tiel simți că se înfioară.

– Îmi faci un serviciu? o întrebă el cu tandrețe.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Nu vreau să apar în reportajul tău.

Ea își retrase mîna involuntar.

– Dar rolul tău e covîrșitor.

– Ai spus că reportajul e pe planul doi.

– Dar am și recunoscut că ar fi un reportaj grozav.

– Nu vreau să apar, repetă el. Încearcă să nu faci asta.

– Îmi pare rău, Doctore, dar nu pot. Ești deja implicat. Ești implicat pînă peste cap în povestea asta.

– Pentru cei de față sînt, într-adevăr. N-am avut încotro și m-am implicat. Dar nu datorez nimic celor de afară și, mai ales, n-am chef să se strecoare în intimitatea mea. De acord?

– Să văd ce pot face. Reportofonul afîrna greu în buzunarul pantalonilor ei. Nu hotărîsc eu ce face cameramanul.

El o privi muștrător, sugerîndu-i să nu-l subestimeze.

– Bineînțeles că poți. Tu faci înregistrarea. Nu vreau să apar în ea.

Doctorul accentuă fiecare cuvînt, astfel încît ea să înțeleagă că nu glumește.

Apoi plecă să se ocupe de Sabra. În timp ce el se îndepărta, Tiel se întrebă dacă nu cumva complimentele lui și faptul că o strînsese de mînă fuseseră premeditate ca să o facă să cedeze, un fel de a convinge, specific unui bărbat bine. În loc să facă pe durul, îi arătase partea lui tandră? O abordare blîndă și nu una dură, cum s-ar zice.

Se mai întrebă și ce avea să zică el cînd va afla că înregistrarea video, care urma să fie făcută, nu reprezenta singura sursă de imagini pentru reportajul ei. El fusese deja înregistrat, fără să știe, pe camera video a celor doi bătrîni.

Deocamdată renunță să se mai gîndească la toate acestea, pentru că suna telefonul.

Calloway se ridică brusc, cînd ușa dubei se deschise. Șeriful Montez, pe care Calloway ajunsese să-l considere ca pe un om al legii plin de intuiție, priceput și inteligent, intră primul, urmat de un bărbat aproape chel, cu burtă mare și crăcănat, care mirosea ca pachetul de Camel care i se vedea ieșind din buzunarul de la piept.

– Numele meu este Gully.

– Agent special Calloway. În timp ce-și strîngeau mîinile, acesta mai adăugă: Ar fi mai bine să vorbim afară. Înăuntru este destul de aglomerat.

În dubă se mai aflau trei agenți FBI, psihologul FBI, Russel Dendy, Cole Davison, șeriful Montez și noul venit, care izbucni:

– N-ai decît să-i dai afară pe ceilalți, pentru că eu nu mă mai mișc de-aici pînă nu o știu pe Tiel în siguranță.

– Dumneata ești editorul de la știri, nu?

– De o jumătate de secol. Iar în seara asta mi-am lăsat treaba pe mîinile unui ageamiu emotiv, cu părul decolorat și cu trei cercei atîrnați de fiecare sprînceană, proaspăt diplomat în studii audiovizuale. Zîmbi disprețuitor la ideea că jurnalismul putea fi învățat la un colegiu. Rareori îmi părăsesc postul, domnule Calloway. Și niciodată nu las conducerea lui pe mîinile unor incompetenți. Faptul că am făcut așa ceva în seara asta, ar trebui să te facă să înțelegi cît de mult țin la Tiel McCoy. Așa că, nu, domnule Calloway, n-o să-mi mut fundul din mașina asta, pînă nu rezolvăm problema. Dumneata ești Dendy, nu?

Gully se întoarse brusc spre milionarul din Fort Worth.

Dendy nici măcar nu se obosi să răspundă la un salut atît de brusc și neprotocolar.

– Un lucru să știi, îi spuse Gully, dacă i se întîmplă ceva lui Tiel, o să-ți scot mațale afară. Consider că dumneata ești cauza tuturor relelor. Lăsîndu-l pe Dendy plin de furie, Gully se întoarse spre Calloway. Ei, ce dorește Tiel?

– Am fost de acord cu ea să trimitem înăuntru un camera-man.

– Este afară, pregătit și nerăbdător.

– Mai întîi, trebuie să punem la punct niște reguli în legătură cu înregistrarea asta.

Ochii lui Gully se îngustară exprimînd neîncredere.

– Ca de exemplu?

– Înregistrarea trebuie să ne servească și nouă.

Cole Davison făcu un pas în față.

– La ce să vă servească?

– Am nevoie de imaginea interiorului magazinului.

– Pentru ce?

– Este o situație fără ieșire, domnule Davison. Ostacicii sînt ținuți înăuntru sub amenințarea armelor. Trebuie să știu ce se întîmplă acolo, ca să reacționez în consecință.

– Mi-ai promis că fiul meu n-o să fie rănit.

– Nu va fi rănit. Nimeni nu va fi rănit. Asta dacă reușesc să facă ceva.

– S-ar putea ca băiatul să se sperie văzînd că vă preocupați mai mult decorul interior decît mesajul lui, observă Gully.

– Vreau să știu unde se află fiecare persoană. Calloway vorbea pe un ton autoritar, excluzînd orice eventual comentariu. Nu-i păsa dacă cuiva nu-i convenea; era o condiție nenegociabilă.

– Asta-i tot? întrebă Gully nerăbdător.

– Asta-i tot. Acum o s-o sun pe domnișoara McCoy.

Gully îl împinse pe Calloway spre telefon.

– Dă-i telefon. Dacă te aștepți să-i dau eu, ești un laș.

În alte circumstanțe, pe Calloway l-ar fi amuzat obrăznicia individului. Acum, însă, vocea lui răsună grav cînd luă legătura cu Ronnie.

– Agent Calloway. Dă-mi-o pe domnișoara McCoy.

– Vreți să ne lăsați să facem înregistrarea video?

– Despre asta vreau să vorbesc cu ea. Dă-mi-o la telefon, te rog.

Tiel veni imediat la telefon.

– Domnișoară McCoy, cameramanul dumitale...

– Kip, îi suflă Gully.

– Kip așteaptă.

– Mulțumesc, domnule Calloway.

– Nu facem un film documentar. Va dura maximum cinci minute. Numărătoarea începe din clipa în care cameramanul intră pe ușa magazinului. Va primi și el instrucțiuni.

– Cred că e bine așa. Ronnie și Sabra să-și expună mesajul în cinci minute.

– O să-i spun lui Kip să ia o panoramă...

– Nu, nu, îl întrerupse ea repede. Fetița este bine. O să fac în așa fel încât Kip să o filmeze de aproape.

– Vrei să spui că nu se va filma interiorul magazinului?

– Da. Fetița este minunată. Acum doarme.

– Ăăăă... Calloway nu-și dădea seama ce dorea ea să-i spună de fapt. După treaba cu Cain, nu-și mai permitea să facă greșeli.

– Ce spune? dori Gully să afle.

– Nu vrea să fie filmat interiorul magazinului. Domnișoară McCoy, te voi pune pe megafon. Calloway apăsă pe buton.

– Tiel, sînt eu, Gully. Ce faci, copilă?

– Gully! Ești aici?

– Poți să-ți închipui asta? Eu, care nu mă îndepărtez niciodată mai mult de zece kilometri de postul de televiziune.

Am sosit cu un elicopter. Cel mai zgomotos mijloc de transport în care am călătorit vreodată. Nu m-au lăsat nici să fumez în timpul zborului. Am avut o zi împuțită. Tu ce faci?

– Sînt bine.

– De-ndată ce ieși de acolo, fac cinste cu ceva de băut.

– Să ții minte ce-ai spus.

– Calloway nu prea înțelege de ce nu vrei ca amicul Kip să filmeze întreg magazinul? Așa e?

– Da.

– Am speria pe cineva?

– E posibil!

– Bine. Dar o vedere mai largă?

– Da, este foarte important.

– M-am prins. O vedere largă, dar să nu știe nimeni.

Asta vrei să spui?

– Întotdeauna am știut că mă pot bizui pe tine, Gully. Îl așteptăm pe Kip. Tiel închise telefonul.

– Ai auzit-o, spuse Gully, îndreptîndu-se spre ușa dubei ca să-i dea instrucțiuni cameramanului care aștepta afară. O să ai și interiorul magazinului, domnule Calloway, dar nu știu din ce motiv Tiel nu vrea ca persoanele de acolo să-și dea seama că sînt filmate.

Tiel se privi în oglinjoara ei, dar o închise fără să se mai aranjeze. Își zise că dacă arăta mai neglijent, efectul avea să fie mai mare. Singura concesie pe care o făcuse deja consta în schimbarea bluzei pătate de sînge cu acel tricou. Dacă telespectatorii ar fi văzut-o așa cum arăta de obicei – coafată, bine îmbrăcată și îngrijit machiată –, înregistrarea ar fi pierdut mult din punct de vedere al impactului asupra telespectatorilor.

Dorea să facă o impresie puternică și asupra celor care conduceau postul de televiziune. I se oferise pe tavă această ocazie și dorea să profite de ea. Deși avea o slujbă excelentă și era foarte apreciată pentru flerul de jurnalist și cunoștințele profesionale, își dorea să ajungă gazda emisiunii *Nine Live*.

Acea emisiune zilnică de știri fusese planificată de luni de zile. La început reprezentase doar o dorință a conducerii postului, ce urma să fie transpusă în viață într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat.

Acum se părea că are șanse să fie realizată. Emisiunea, de o jumătate de oră, urma să fie difuzată după *Riști și câștigi*, chiar înaintea primei ediții a știrilor de seară. Scenografia prezentaseră deja propunerile lor. Avuseseră loc ședințe în care se discutaseră concepția emisiunii, importanța ei și subiectele. Departamentul de promovare a programelor avea un stil clar și ușor de identificat. Fusese finanțată o campanie serioasă de promovare. *Nine Live* avea să devină foarte curînd realitate.

Tiel își dorea să devină realitatea ei, viitorul ei.

Cu acest reportaj urma să-și încerce șansele de a-și adjudeca emisiunea. Această încheștare între voințe, care avea loc în acel magazin, putea deveni un reportaj extraordinar; și nu numai pentru o ediție. Discuțiile care ar fi urmat cu toți cei implicați ar fi oferit și alte ediții în care să fie prezentate procesul și sentința lui Ronnie, încheștarea dintre Davison și Deny și chiar o retrospectivă după un an de zile.

Putea face interviuri cu agentul special Calloway, cu familia Dendy, cu tatăl lui Ronnie și cu șeriful Montez. Și chiar cu discretul doctor Bradley Stanwick.

Bineînțeles că rămînea de văzut dacă Doctorul va fi de acord să dea vreun interviu. Posibilitatea nu trebuia exclusă, iar Tiel era o optimistă.

În următoarele zile și săptămîni, ea s-ar fi găsit în mijlocul atenției lumii de televiziune. Desigur că ar fi provocat și multe comentarii, în ziare și în periodice. Postul de televiziune la care lucra ar fi beneficiat imens de pe urma impactului acestei emisiuni la scară națională. Cotele de audiență ar fi crescut, ea ar fi devenit

vedeta știrilor, iar popularitatea ei ar fi ajuns pînă sus, în birourile mochetate.

„Să mori de invidie, Linda Harper!“ gîndi ea.

Ronnie îi întrerupse reveria:

– Domnișoară McCoy? Țasta este?

Cameramanul apăruse din spatele pompelor de benzină. Camera video îi atîrna greu pe umărul drept, dar pentru el era ca o prelungire a propriei persoane. Rareori era văzut fără acea cameră de luat vederi.

– Da, este Kip.

Repetă în gînd ceea ce urma să spună în deschidere. „Vă vorbește Tiel McCoy din magazinul din Rojo Flats, Texas, unde, în ultimele cîteva ore se desfășoară drama unor adolescenți din Fort Worth. După cum v-am mai informat, astăzi ceva mai devreme, Ronnie Davison și Sabra Dendy...“

Dar ce să fie ăsta? Un acces de conștiință? Îl ignoră. Țasta era munca ei. Cu ăsta se ocupa. Așa cum doctorul Stanwick și-a pus îndemînarea în valoare, asistînd la o naștere dificilă, ea își folosea talentul în aceeași situație dată. Ce era rău în ăsta? Doar nu exploata subiectul!

Într-adevăr nu -l exploata!

Dacă Sam Donaldson s-ar fi trezit într-un avion deturnat și ar fi avut ocazia să alimenteze rețeaua lui cu acest subiect, ar fi refuzat s-o facă numai pentru că erau în pericol viețile celorlalți? La dracu', nu! I-ar fi spus el oare șefului său că a renunțat la subiect, pentru că nu dorea să intre în intimitatea celorlalți ostatici? S-ar fi făcut de rîsul lumii.

Oamenii sînt cei care fac știrile. Cele mai interesante

reportaje s-au dovedit a fi cele legate de oameni a căror viață se află în pericol. Cu cît era pericolul mai mare, cu atît mai interesant era reportajul. Nu crease ea această situație ca să avanseze în carieră. Desigur, cariera ei ar fi înregistrat un succes, dar ea nu-și făcea decît meseria.

„Mai devreme, în cursul zilei de azi, Ronnie Davison și Sandra Dendy au fugit de la liceu ca să scape de tirania părintească – și în final au intrat în conflict cu legea. Cei doi tineri se află în acest moment într-un punct mort, în relațiile cu FBI-ul și cu celelalte agenții judiciare. Eu sînt unul dintre ostatici.“

Kip ajunsese la ușă.

– De unde să știu eu că nu este înarmat? o întrebă Ronnie.

– Este un geniu în materie de înregistrări video, dar mă îndoiesc că știe cu care parte a armei să țintească. Și Tiel nu exagera. Kip era la fel de periculos ca un iepuraș. Prin lentilă însă, el găsea lumina și unghiurile care produceau imagini frumoase și impresionante, deși era atît de miop, că nu-și deslușea clar chipul în oglindă. Sau cel puțin așa părea. Era simpatic, chiar și așa dezordonat și neîngrijit.

Ronnie îi ceru Donnei să acționeze butonul electronic. Kip împinse ușa și intră. Declicul metalic al ușii care se închisese îl făcu pe Kip să sară ca ars.

– Bună, Kip.

– Tiel! Ești bine? Gully este încordat ca un arc de ceas.

– Sînt bine, după cum vezi. Să nu pierdem timpul. El este Ronnie Davison.

Era evident faptul că naivul Kip se aștepta să vadă o matahală pocită, nu un băiat drăguț, cum era Ronnie.

– Bună.

– Bună.

– Unde este fata? întrebă Kip.

– Acolo.

Kip privi în direcția Sabrei și o salută cu un gest din cap:

– Bună.

Katherine dormea în brațele mamei sale. Tiel observă că Doctorul ședea în continuare pe podea cu spatele rezemat de frigider, de unde putea s-o supravegheze pe Sabra și în același timp era ascuns de un raft plin cu conserve.

– Hai să începem, spuse Kip. Tipul ăla, Calloway, a exagerat dîndu-mi voie să filmez doar cinci minute.

– Eu am ceva de spus în introducere, pe urmă poți să-l înregistrezi pe Ronnie. Și la urmă pe Sabra, cu copilul.

Kip îi dădu lui Tiel microfonul fără fir, apoi își puse camera pe umăr și-și potrivi vizorul la ochi. Becul montat pe cameră se aprinse. Tiel avansă, astfel încît Kip să poată prinde cît mai mult din interiorul magazinului.

– E bine?

– E bine. Nivelul sonor este bun. Am început.

– Vă vorbește Tiel McCoy, își începu ea scurta introducere pe care o pregătise. Prezentarea faptelor era alertă, dar nu melodramatică și conținea simpatie și detașare profesională. Rezistă tentației să mai adauge detalii spumoase, considerînd că Ronnie și cu Sabra aveau comentarii mult mai interesante decît ea.

După ce termină ce avea de spus, Tiel îi făcu semn lui Ronnie să vină spre ea. El ezită să se apropie de lumina puternică.

– Și dacă mă împușcă?

– În timp ce ești în fața camerei de luat vederi și nu reprezinți nici un pericol? FBI are și-așa destule pe cap ca să-și creeze și alte probleme.

Ronnie înțelese logica argumentelor lui Tiel și veni la locul indicat.

– Spune-mi cînd să încep, îi ceru el.

– Acum, spuse Kip. Haide.

– Nu am răpit-o pe Sabra Dendy, începu el nervos. Noi doi am fugit. Pur și simplu. Am făcut rău că am jefuit magazinul ăsta. Recunosc acest lucru. Ronnie continuă să explice că fugiseră din cauza domnului Dendy, care i-a amenințat că o să-i despartă și că o să le ia și copilul. Sabra și cu mine vrem să ne căsătorim și să trăim alături cu Katherine. Asta-i tot. Domnule Dendy, dacă nu ne lăsați să rămînem împreună, o să ne sinucidem chiar aici. Acum.

– Două minute, șopti Kip, anunțîndu-le timpul scurs.

– Foarte bine, Ronnie. Tiel îi luă microfonul și îi făcu semn lui Kip să o urmeze spre Sabra. El căută repede cel mai bun unghi.

– Să fii atent să prinzi și copilul, îi spuse Sabra.

– Da, doamnă. Gata.

Ronnie luase o atitudine bărbătească – agresivă, certărească, provocatoare. Declarația Sabrei fu mai calmă, dar la fel de fermă. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu avu nici o ezitare cînd termină astfel:

– Tu nu poți să înțelegi, tată, pentru că tu nu știi cum e să iubești pe cineva. Spui că îmi vrei tot binele din lume, dar nu este adevărat. Ești gata să mă sacrifici, să renunți la nepoata ta, doar ca să fie așa cum vrei tu. E trist. Eu nu te urăsc. Mi-e milă de tine.

Ea termină chiar în clipa în care Kip spuse:

– S-a scurs timpul.

Kip întoarse camera și o coborî de pe umăr.

– Nu vreau să depășesc timpul și să provoc neplăceri.

În vreme ce el și Tiel se îndreptau spre ușă, Kip îi spuse:

– A sunat la birou de mai multe ori un tip pe nume Joe Marcus.

– Cine?

– Joe Mar...

– A, Joseph.

– A făcut atîta tam-tam, încît pînă la urmă mi-au făcut legătura cu el aici.

– Oare cum a aflat?

– Ca și ceilalți, probabil, răspunse Kip. A auzit la știri. Dorea să știe cum te simți. Spunea că este foarte îngrijorat pentru tine.

În orele scurse de la conversația telefonică avută cu el, aproape că uitase de faptul că Joseph o mințise și nu-i spusese că e însurat. Un laș. Și ea care urma să petreacă o vacanță romantică cu el. I se părea că trecuse un secol de cînd îl iubise pe Joseph Marcus. De-abia își mai amintea cum arată.

– Dacă mai sună cumva, trimite-l la plimbare.

Cameramanul ridică din umeri flegmatic.

– Cum spui tu, zise el.

– Kip, te rog să-i spui lui Calloway că agentul Cain și toți ceilalți sîntem bine.

– Vorbește doar în numele tău, interveni Cain. Să-i spui lui Calloway că eu...

– Gura! strigă Ronnie la el. Sau îl las pe mexicanul ăla să te mai tăvălească puțin.

– Du-te la dracu'!

Lui Kip nu-i venea să o lase pe Tiel în acel mediu ostil, dar două faruri se aprinseră semnalizîndu-i că timpul expirase.

– E timpul să plec. Ai grijă de tine, Tiel, mai zise el și se strecură afară. Ronnie o puse pe Donna să închidă ușa în urma lui.

Cain începu să rîdă.

– Ești un prost, Davison. Chiar crezi că înregistrarea asta video înseamnă mare lucru? Calloway s-a folosit de ea ca să mai cîștige ceva timp, să mai aducă forțe proaspete.

Privirea lui Ronnie se mută de la Cain la Tiel, care clătină capul negînd spusele agentului.

– Nu cred, Ronnie. Doar ai vorbit cu Calloway. Părea sincer îngrijorat pentru toți. Nu cred că o să te păcălească.

– Atunci nici tu nu ești mai brează decît el, rînji Cain. Calloway are un psiholog alături, care îl învață cum să trateze. Ei știu cum să te ducă cu vorba. Știu pe ce butoane să apese. Calloway lucrează de douăzeci de ani în FBI. Situația provocată de tine este o nimica toată pentru el. Ar putea s-o rezolve și în somn.

– Ia mai taci tu din gură! spuse Ronnie iritat.

– Mai pupă-mă undeva!

Vern, care se trezise atunci cînd sosise cameramanul, interveni:

- Hei, ai grijă cum vorbești în fața soției mele!
- N-are a face, Vern, spuse Gladys. Este un timpit.
- Trebuie să merg la toaletă, se miorlăi Donna.
- Toată lumea să se liniștească și să tacă din gură! strigă

Ronnie.

Era confuz. Se controlase în fața camerei de luat vederi, dar acum începeau să-l lase nervii. Oboseala și încordarea își spuneau cuvîntul.

Lui Tiel îi venea să-l strîngă de gît pe Cain pentru că îl provoca. După părerea ei, FBI-ul s-ar fi descurcat mai bine fără serviciile agentului Cain.

– Ronnie, ne lași să mergem la toaletă să ne spălăm? S-au scurs ore întregi. Poate că așa ne mai odihnim și noi pînă cînd vom avea alte vești de la Calloway. Ce zici?

Ronnie reflectă.

– Voi, femeile. Una cîte una. Bărbații, nu. Dacă au alte nevoi, pot să le rezolve aici.

Donna se duse prima la toaletă. Apoi, Gladys. Tiel intră ultima. Cînd ajunse în cabină, derulă înapoi caseta din reportofon și o verifică. Se auzea vocea Sabrei, mai înăbușită, dar destul de clară, spunînd despre tatăl ei: „Așa este el. Nu-i place să fie contrazis.“ Derulă rapid înainte, îl opri iar, apăsă pe „Pornit“ și auzi vocea baritonală a Doctorului: „... pentru toți, pentru tot. Nenorocitul ăsta de cancer. Și neputința mea.“

Era O.K.! Îi fusese teamă că banda să nu se fi terminat înainte de discuția lor confidențială. Doctorul ar fi fost un invitat fantastic pentru *Nine Live*. Dacă l-ar convinge să vină. Va trebui

să încerce. Va începe programul cu prezentarea problemelor lui după moartea soției, apoi îi va solicita o părere asupra acelor evenimente nefericite care-i schimbaseră viața. Ar putea discuta despre visuri destrămate. Ar putea invita și un psiholog, poate chiar un preot, ca să discute despre ce se întîmplă cu sufletul omului atunci cînd viața i se destramă.

Încîntată de idee, Tiel puse reportofonul în buzunar, ieși din cabină și se spălă pe față și pe mîini. Cînd se înapoie, Vern tocmai se îndrepta spre toaleta bărbaților ca să golească găleata pe care o folosiseră bărbații. Cînd trecu pe lîngă Cain, Vern îl întrebă pe Ronnie:

- Și el?
- Nu. Doar dacă vrei tu să-i deschizi fermoarul și să-l ajuți.

Vern mormăi ceva și-și continuă drumul.

– Se pare că o să faci pe tine, polițaiule.

Mexicanii, prinzînd sensul cuvintelor, rîseră batjocoritor.

Tiel se apropie de Doctor; acesta îi privea pe cei doi mexicani aflați lîngă camera frigorifică, al cărei geam se spărsese. Tiel îi studia gînditor.

- Ce e?
- Cei doi.
- Juan și Doi?
- Poftim?
- Așa i-am poreclit eu: pe cel scund, Juan. Pe cel înalt...
- Doi, am înțeles.

Doctorul își reluă locul lîngă Sabra. Tiel îl privi întrebător și se așază lîngă el.

- Ce te frămîntă în legătură cu ei?

Doctorul ridică din umeri.

– Mi se pare că ceva nu e în regulă cu ei.

– Ce anume?

– Nu știu sigur, dar am observat ceva ciudat când au intrat în magazin.

– Ce anume?

– Își încălzeau niște mâncare la cuptorul cu microunde, dar am avut impresia că nu se aflau aici ca să mănânce. Păreau că își omorau timpul. Parcă așteptau ceva. Sau pe cineva.

– Hmmm.

– Am avut impresia asta... nu știu... ciudată. Chicoti. Eu pe ei îi urmăream; Ronnie nu mi-ar fi atras atenția. Ca să vezi cât poate fi de înșelătoare prima impresie.

– Nu sînt de acord cu asta. Eu te-am remarcat de cum ai intrat în magazin.

Doctorul ridică întrebător o sprînceană. Felul în care o privea o emoționa.

– Ai o statură impunătoare, Doctore, mai ales cu pălăria aia.

– A, da. Mereu am fost prea înalt pentru vîrsta mea.

Tiel profită de gluma lui și reuși să-și recapete siguranța de sine.

Apoi, el spuse:

– Mulțumesc că te-ai ținut de promisiune și nu o să apar la televiziune.

De data asta, o lovi în plin. Tiel se încordă și murmură ceva de complezență. Apoi, dorind să schimbe subiectul, arătă spre Sabra:

– Vreo schimbare în starea ei?

– Din nou sîngerează. Totuși, nu așa rău ca înainte. Ar trebui să o alăpteze din nou pe fetiță. A trecut mai bine de o oră, dar n-aș vrea s-o trezesc.

– Probabil că ei vizionează acum caseta. Poate că va ajunge curînd la spital.

– A rezistat, dar e extenuată.

– La fel și Ronnie. Dă semne de oboseală. Poate că era mai bine să nu mă fi uitat la filmele alea cu ostatici. Cu cît durează mai mult, cu atît mai nervoși devin toți. Nervii cedează, temperamentele se dezlănțuie...

– Și pe urmă armele.

– Doamne ferește. Tiel se cutremură. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că frica lui Ronnie față de trăgătorii de elită ar putea fi îndreptățită. Dacă mă păcălea Calloway? Ar fi putut pune la cale un scenariu în care Kip, Gully și cu mine am fi fost papagalii.

Așezîndu-se mai bine, Doctorul întrebă:

– Cine este Gully?

Ea îi vorbește de el și de relațiile lor profesionale.

– Este un tip interesant. Pot să pun pariu că le face fițe acum, spuse ea zîmbind.

– Și cine este Joe?

Întrebarea neașteptată îi șterse zîmbetul de pe buze.

– Nimeni.

– Ba este cineva. Vreun prieten?

– Un așa-zis prieten.

– Un așa-zis preiten?

Deranjată de insistența lui, Tiel intenționa să-i spună să-și vadă de treaba lui și să nu mai tragă cu urechea la discuțiile altora. Apoi, amintindu-și de caseta audio pe care o

avea la ea, se răzgîndi. Era un bun prilej de a-i cuceri încrederea confesîndu-i-se.

– Joseph și cu mine ne-am întîlnit de cîteva ori. Era pe cale să-și cucerească titlul de „prieten“, dar a uitat să-mi spună că e însurat. Azi am descoperit.

– Hmmm. Ești supărată?

– Bineînțeles. Sînt furioasă.

– Ai regrete?

– În ce-l privește? Nu. Deloc. Sînt supărată pe mine. Am fost o gîscă. De acum înainte, toți cei cu care mă voi întîlni vor trebui să vină cu acte notariale.

– Și soțul tău?

Două puncte pentru Doctor. Avea un adevărat talent să o pună în încurcătură cu întrebările lui neașteptate și serioase.

– Ce-i cu el?

– Încă te mai interesează?

– Nu.

– Ești sigură?

– Sigur că sînt sigură.

– Nu ți-e dor de el?

– Nu.

El se încruntă neîncrezător.

– Dar ai fost tulburată cînd te-am întrebât despre el.

În sinea ei, Tiel îl ruga să n-o pună în situația de a-i povesti. În același timp, dacă-i spunea mai multe, avea să-i arate ea lui că fusese prea curios.

– John Malone. Sună frumos numele la televizor, nu? Și la fel îi era și chipul și vocea. Ne-am întîlnit și ne-am îndrăgostit nebunește. Primele luni au fost minunate. Apoi, la scurt timp

după ce ne-am căsătorit a fost angajat de către o rețea de televiziune și trimis corespondent în străinătate.

– Aha. Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi încă, îi replică ea. Nu înțelegi chiar nimic. Nu a intervenit vreo gelozie profesională. A fost o ocazie nemaipomenită pentru John de a se remarca, iar eu l-am încurajat. Gîndul că aș fi putut locui în străinătate mă fascina. Mă și vedeam la Paris, la Londra sau la Roma. Dar el a optat pentru America de Sud sau Bosnia. Și asta se întîmpla într-o vreme cînd puțini americani auziseră de Bosnia. Luptele de-abia începuseră.

Luă, fără să-și dea seama, un fir de ață de pe tivul tricoului.

– Bineînțeles că eu l-am tocat la cap să aleagă locul mai puțin periculos – Rio, acolo unde, din întîmplare, aș fi putut merge și eu. Nu prea mă bucuram de faptul că proaspătul meu soț pleca din Statele Unite și mergea într-o zonă de război, mai ales într-un loc unde granițele nu erau strict delimitate și lumea se mișca de colo-colo. Dar el a ales ceea ce era mai incitant. Voia să fie în mijlocul acțiunii, acolo unde putea sta mai mult timp în aer liber. Ne-am certat. Foarte rău. În final i-am spus: „Bine, John, du-te. Du-te să mori.“

Ridicînd fruntea, ea îl privi pe Doctor drept în ochi.

– Și asta s-a și întîmplat.

Doctorul nu comentă și Tiel continuă:

– Fusese într-o zonă interzisă reporterilor – lucru care nu m-a surprins, adăugă ea rîzînd trist. Era născut să fie aventurier. A fost ucis de un glonț tras de un trăgător de elită. I-au trimis corpul acasă. L-am îngropat chiar în ziua aniversării a trei luni de la căsătoria noastră.

După o pauză, Doctorul spuse:

– Cumplit. Scuză-mă...

– Nu-i nimic. A trecut.

Rămaseră tăcuți multă vreme. Tiel fu aceea care rupse tăcerea:

– Și tu cum stai?

– Cu ce?

– Cu legăturile amoroase.

– De fapt...

– Haide, Doctore. Nu te preface că nu înțelegi, îl tachină ea. Eu am fost sinceră cu tine.

– Pentru că așa ai vrut tu.

– Sinceritate pentru sinceritate. Spune-mi.

– N-am ce să-ți spun.

– Despre cum stai cu dragostea? îl întreabă ea nevenindu-i să creadă. Nu te cred.

– Și ce ai vrea? Nume, date? Începînd de cînd, domnișoară McCoy? Contează și liceul, sau să încep de la colegiu?

– De cînd a murit soția ta.

– Ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta.

– Dacă mă gîndesc bine la ceea ce s-a întîmplat cu soția ta, cred că ți-e greu să mai ai încredere în altă femeie.

Gura lui deveni o linie aspră și subțire, ceea ce-i demonstra că atinsese o coardă sensibilă.

– Ce știi tu despre...

Dar Tiel nu apucă să mai afle despre ce anume, pentru că Doctorul fu întrerupt de țipătul ascutit al Donnei.

Caseta video înregistrată de Kip era derulată simultan pe două ecrane din duba FBI și toți cei de acolo erau adunați în jurul lor ca s-o vadă. Unul din agenți manevra comenzile și oprea la cîte o imagine, de cîte ori îi spunea Calloway.

– Unde este fiica mea? N-o văd pe Sabra.

Calloway simți miros de băutură în respirația lui Dendy. Din cînd în cînd, acesta ieșea afară „ca să ia aer”. Se părea însă că mai mult bea decît inspira.

– Ai răbdare, domnule Dendy. Toți dorim să vedem integral caseta. Vreau să știu unde sînt amplasați cei dinăuntru. După ce o să am o vedere de ansamblu, o să ne oprim asupra imaginilor care merită să fie studiate mai atent.

– Poate că Sabra a încercat să-mi transmită un mesaj. Vreun semnal.

– Poate, replică neutru agentul.

Calloway stătea la douăzeci de centimetri de monitorul color și asculta introducerea lui Tiel McCoy. Femeia era calmă, trebuia s-o recunoască. Arăta puțin mai obosită acum în tricoul ei cu steagul Texas-ului pe piept, dar se exprima clar și se controla, de parcă se afla într-un studio de televiziune, în siguranță, și prezenta știrile.

– Nenorocitul dracului, mormăi Dendy când Ronnie apărui pe ecran.

– Dacă nu-ți ții gura, Dendy, o să am eu grijă să ți-o închid. Cole Davison rostise amenințarea fără să ridice vocea, dar tonul era categoric.

– Domnilor, vă rog, spuse Calloway.

Nimeni nu scoase o vorbă cât timp își ținuse discursul Ronnie. Tăcerea deveni și mai apăsătoare atunci când camera de luat vederi se îndreptă spre Sabra și spre pruncul ei. Imaginile erau impresionante, iar mesajul sfîșietor. Proaspăta mamă, care-și ținea bebelușul strîns în brațe, amenința că-și va lua viața.

Timp de cîteva secunde după terminarea înregistrării, nimeni nu scoase un cuvînt. În cele din urmă, Gully avu curajul să rostească cu glas tare ceea ce gîndeau toți cei prezenți:

– Cred că am găsit răspunsul la întrebarea cine este răspunzător pentru toate astea.

Calloway ridică mîna, pentru a opri eventualele comentarii nedorite la adresa lui Russell Dendy și se întoarse spre Cole Davison.

– Ce zici de Ronnie? Cum ți s-a părut?

– Epuizat. Speriat.

– Se droghează?

– Nu, domnule, protestă Davison iritat. Ți-am mai spus, este un băiat cuminte. Poate că mai bea și el cîte o bere cînd și cînd, dar atît.

– Nici fiica mea nu este o drogată, asta-i sigur, interveni Dendy.

Calloway continuă să vorbească cu Davison:

– Ai observat ceva care ne-ar putea face să gîndim că are probleme psihice?

– Domnule Calloway, fiul meu în vîrstă de optsprezece ani vrea să se sinucidă. Eu cred că asta arată ce gîndește el acum.

Deși îl simpatiza pe Davison – avea și el copii adolescenți

– Calloway îl presă în continuare cu întrebările:

– Dumneata îl cunoști, domnule Davison. Crezi cumva că Ronnie ar minți? Ți s-a părut sincer? Crezi că ar fi în stare să facă ceea ce a spus?

Bărbatul șovăi înainte de a răspunde, apoi plecă fruntea și zise:

– Nu, nu cred. Sincer, nu cred. Dar...

– Dar ce? dori Calloway să afle. Dar ce? A mai avut Ronnie vreodată astfel de gînduri?

– Niciodată.

– Vreo stare de furie? Vreo criză nervoasă?

– Nu, răspunse el sec. Și totuși părea jenat de răspunsul lui sigur. Își mută privirea de la Calloway la ceilalți și înapoi. Ei, bine, da. O singură dată. A fost un incident izolat. Și era un copil pe atunci.

Calloway mugii în sinea sa. Nu dorise cu nici un preț să audă că Ronnie Davison a avut asemenea antecedente, caz în care pentru el meciul ar fi fost deja pierdut.

– Poate că nu este important – cu siguranță că nu este –, dar te rog să-mi povestești ce s-a întâmplat atunci.

După o lungă și apăsătoare tăcere, Davison începu:

– Ronnie stătea cu mine în vacanța de vară. Nu trecuse mult timp de când divorțasem de mama lui. Ronnie se adapta greu la noua situație, spuse Davison mutîndu-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Se legase afectiv de o cățelușă care trăia la cîteva străzi mai încolo. Îmi spunea că stăpînul ei nu se îngrijea de ea, că nu o hrănea la timp, că nu o spăla niciodată. Davison tăcu două-trei clipe, după care continuă: Eu îl cunoșteam pe proprietarul cățelușei. Era un ticălos, umbla beat mai tot timpul, așa că Ronnie nu mințea. Din păcate nu era treaba noastră. I-am zis să lase în pace cățelușa, dar, așa cum ți-am spus, se atașase mult de ea. Cred că simțea nevoia unui prieten. Sau poate că îi plăcea cățelușa pentru că era tristă, așa cum se simțea și el în acea vară. Nu știu. Nu sînt bun psiholog.

Dendy îl întrerupse:

– Și povestea asta tristă înseamnă ceva?

Calloway îl fulgeră cu privirea și îi spuse să tacă din gură, după care i se adresă din nou lui Davison:

– Și ce s-a întâmplat, Cole?

– Într-o bună zi, Ronnie a dezlegat cățelușa și a adus-o acasă la noi. Eu i-am spus să o ducă imediat înapoi. Atunci el a început să plîngă și mi-a spus că mai degrabă ar vrea s-o știe

moartă, decît să trăiască așa cum trăia. Eu l-am certat și m-am dus după chei, ca să duc cățelușa acasă cu mașina. Cînd m-am întors, am constatat că Ronnie nu mai era acolo și nici cățelușa. Ca să nu mai lungesc povestea, i-am căutat toată noaptea, ajutat de vecinii și prietenii mei. A doua zi dimineată, un fermier i-a găsit ascunși într-un grajd și l-a chemat pe șerif. Pe cînd ne apropiam de grajd, l-am strigat pe Ronnie și i-am spus că era cazul să ducă cățelușa acasă. El mi-a răspuns că nu intenționa să renunțe la cățelușă și că nu putea s-o lase în grija celui ticălos.

Cole Davison tăcu și-și privi pălăria pe care o învîrtea în mîini.

– Cînd am ajuns în spatele grajdului, plîngea de mama focului și mîngîia cățelușa care zăcea moartă lîngă el. O lovide în cap cu o piatră și o omorîse.

Cole îl privi, gata să plîngă, pe Calloway.

– Domnule Calloway, l-am întrebat pe băiat cum a putut să facă ceva atît de îngrozitor. Mi-a spus că a făcut-o pentru că o iubea foarte mult. Cole oftă deznădăjduit. Scuză-mă că ți-am consumat timpul, dar m-ai întrebat dacă el ar fi în stare să facă ceea ce spune. A fost felul meu de a-ți răspunde la întrebare.

Calloway se abîinu să-l bată pe umăr pe Davison și spuse:

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Așadar, are ceva la activ, mormăi Dendy. Am avut dreptate.

Deși remarcă lui Dendy era inutil de crudă, Calloway nu putea să nu fie de acord cu ea. Incidentul din copilăria lui Ronnie putea fi o paralelă periculoasă cu criza în care se afla. Povestea

lui Cole Davison mai adăuga un element și nu era unul pozitiv. De fapt, nici un element al situației create nu era pozitiv. Nici măcar unul.

Calloway se întoarse spre Gully.

– Și domnișoara McCoy? Ai sesizat cumva că este forțată? A vrut ea să spună ceva mai mult decât vorbele prin care s-a exprimat? Ai subînțeles ceva?

– Din câte mi-am putut da eu seama, nu. Și l-am întrebat și pe Kip.

Agentul FBI se întoarse spre cameraman.

– Totul se prezenta așa cum ne-au spus ei? Nu era nimeni rănit?

– Nu, domnule. Tipul de la FBI era legat cu bandă adezivă. N-a scos o vorbă, de unde presupun că și el e bine. Apoi îl privi îngrijorat pe Dendy, de parcă și-ar fi amintit ce li se întâmpla celor ce aduc vești proaste. Dar... fata?

– Sabra? Ce-i cu ea?

– Erau răspândite multe scutece pline de sânge în jurul ei. Îmi amintesc că le-am văzut și că mi-am spus: „Iisuse“.

Calloway continuă să vorbească cu Kip.

– Ai observat ceva la colaboratoarea ta, ceva în maniera ei de a se exprima?

– Tiel era exact așa cum o știu eu. Arăta groaznic, dar era stăpînă pe ea.

În final, agentul se întorsese spre Dendy, care nu se mai putuse abține și bea acum dintr-o sticlută de buzunar din argint.

– Ai spus că s-ar putea ca Sabra să-ți fi transmis vreun mesaj. Ai sesizat ceva deosebit în declarația ei?

– Cum aș putea să-mi dau seama din moment ce am văzut caseta doar o singură dată?

Răspunsul arogant și evaziv al tiranicului om de afaceri era elocvent. Dendy se confruntase în sfîrșit cu adevărul gol-goluț: felul mitocănesc în care tratase situația celor doi provocase hotărîrea acestora de a recurge la măsuri disperate.

– Dă-l înapoi, spuse Calloway agentului care se ocupa de aparate. Hai să mai urmărim o dată caseta. Dacă observați ceva, spuneți-mi.

Caseta începu să se deruleze din nou.

– Tiel a ales locul ăla, ca să îi putem vedea pe cei din spatele ei, remarcă Gully.

– Uite frigiderul a cărui ușă de sticlă s-a spart, spuse unul dintre agenți, arătînd spre ecran.

– Oprește aici.

Aplecîndu-se în față, Calloway privea atent nu spre reporteră, ci spre grupul de oameni din fundal.

– Femeia care stă sprijinită de tejghea probabil că este casiera.

Șeriful Montez încuviință:

– Este Donna. Nu poate fi confundată cu coafura aia.

– Și uite-l și pe agentul Cain, nu, Kip? arătă Calloway spre două picioare, care se vedeau de la genunchi în jos.

– Da. Stătea cu spatele, rezemat de tejghea.

– Și este legat cu bandă adezivă, în jurul gleznelor, nu?

Rînjetul batjocoritor al lui Gully trecu neobservat. Calloway se uită la cei doi bătrîni, care stăteau aproape unul de celălalt, pe podea, lîngă Cain.

– Și bătrînii? Sînt bine?

– Sînt cu ochii-n patru și puși pe harță, din cîte mi-am dat seama.

– Ceilalți doi?

– Doi mexicani. I-am auzit vorbind în spaniolă, dar nu am înțeles ce au spus.

– Vai, Dumnezeuule!

Calloway fîșnise din scaunul cu roțile care zbură cît colo.

– Ce e?

Ceilalți agenți, ca urmare a alertei evidente a superiorului lor, îi dădură pe ceilalți la o parte și se făcură ciorchine în jurul lui.

– Ăsta. Calloway arată cu degetul pe ecran. Uitați-vă bine la el și spuneți-mi dacă-l cunoașteți. Poți să-l mărești?

Agentul care se ocupa de aparataj izolă fața mexicanului. Reuși să mărească imaginea, dar aceasta lăsa de dorit. Agenții priveau spre imaginea plină de punctulețe, apoi unul dintre ei exclamă:

– Ah, la dracu'!

– Ce e? întrebă Dendy.

Interveni și Davison:

– Ce s-a întîmplat?

Calloway îi dădu la o parte și începu să dea ordine subordonaților săi:

– Sunați la birou. Mobilizați-i pe toți. Montez, tu și oamenii tăi ne-ați putea da ajutor.

– Bineînțeles. Dar la ce?

Șeriful ridică brațele neputincios.

– Eu n-am înțeles despre ce e vorba.

– Cheamă-ți toți asistenții. Anunță și celelalte regiuni.

Spune-le să caute un autocamion abandonat. Un camion.

– Un camion? Dar ce se întîmplă?

Dendy fu nevoit să urle ca să se facă auzit în debandada creată de ordinele lui Calloway.

– Și fata mea?

– Toți sînt într-un pericol mai mare decît am crezut noi.

Parcă adevărind cuvintele lui Calloway, se auzi clar un foc de armă.

Țipătul înfiorător al Donnei o făcu pe Tiel să sară în picioare.

– Ce s-a întîmplat?

Ronnie flutura pistolul și striga:

– Înapoi! Înapoi! Te împușc!

Mexicanul mai înalt îl atacase. Ronnie îl oprise îndreptînd spre el pistolul.

– Unde-i celălalt? strigă el înnebunit. Unde este prietenul tău?

Sabra țipă.

– Nu! Nu!

Tiel se întoarse și-l văzu pe Juan cum o smulge pe Katherine din brațele Sabrei. Pruncul începu să scîncească, iar Sabra țipă cum numai o mamă poate țipa atunci cînd copilul ei este în pericol. Încercă să se ridice, agățîndu-se de pantalonii lui Juan.

– Sabra! strigă Ronnie. Ce s-a întâmplat?

– A luat copilul! Dă-mi copilul! Să nu-i faci vreun rău!

Tiel se aruncă în față, dar Juan o opri proptindu-i podul palmei în piept și împingînd-o înapoi. Tiel strigă de durere și de teamă pentru copil.

Doctorul protestă și el monosilabic, iar Tiel se gîndi că și acestuia îi era frică să se arunce asupra lui Juan, de teamă ca acesta să nu-i facă vreun rău copilului.

– Spune-i să-i dea copilul înapoi! Ronnie ținea acum pistolul cu ambele mâini, țintind pieptul lui Doi și strigînd din toate puterile, de parcă tonul înalt ar fi putut sparge bariera limbii. Spune-i prietenului tău să-i dea copilul înapoi, altfel te omor!

Juan făcu greșeala să privească spre partea din față a magazinului, unde se confruntau cei doi.

Doctorul se folosi de acea clipă ca să se arunce spre el, dar mexicanul reacționează și îl lovi în plex pe Doctor. Acesta se aplecă în față și apoi se prăbuși pe podea, în fața frigiderului.

– Spune-i să-i dea copilul! repetă Ronnie cu o voce ascutită.

Donna se tînguia:

– O să murim cu toții!

Tiel îl implora pe Juan să nu-i facă rău copilului.

– Să nu-i faci rău. Dă-i copilul înapoi. Te rog, te rog, nu face asta.

Sabra, deși neputincioasă, reuși, împinsă de instinctul matern, să se ridice în picioare. Era atît de slăbită încît de-abia

se putea ține pe picioare. Cu mîna întinsă, ea îl implora pe mexican să-i dea copilul.

Juan și Doi țipau unul la celălalt, încercînd să se facă înțeleși în hărmălaia generală. Gladys și Vern țipau ca din gură de șarpe. Donna se tînguia isteric. Agentul Cain îi arunca lui Ronnie acuzații veninoase că, dacă s-ar fi predat mai devreme, nu s-ar fi ajuns aici. El afirma că în cazul în care situația se încheia tragic, vina aparținea lui Ronnie.

Zgomotul unei împușcături îi reduse pe toți la tăcere.

Tiel, care se tot rugase de Juan, văzu grimasa omului lovit de glonț. Din reflex, acesta se aplecă în față și duse mîna la coapsă. Poate că ar fi scăpat-o din mîini pe Katherine, dacă Tiel n-ar fi fost acolo să o prindă.

Ținînd bine copilul, ea se răsuci întrebîndu-se cum reușise Ronnie să tragă cu atîta precizie, încît să-l pună pe Juan în dificultate, fără să periclitaze viața copilului.

Dar Ronnie mai stătea cu pistolul ațintit spre pieptul lui Doi și părea la fel de surprins, ca și ceilalți, de zgomotul împușcăturii.

Doctorul fusese acela care trăsese. Era întins pe spate, pe podea, cu un mic revolver în mînă. Tiel recunoscuse arma agentului Cain, cea pe care ea o împinsese sub frigider și de care uitase. Îi mulțumi lui Dumnezeu că Doctorul își amintise de ea.

Doctorul profită de liniștea care se așternuse și spuse:

– Gladys, vino aici.

Bătrînica veni repede.

– L-ai omorât?

– Nu.

– Păcat.

– Ia tu copilul pentru ca Tiel să o poată ajuta pe Sabra.

Eu o să am grijă de mexican, spuse el, referindu-se la Juan.

Ronnie, liniștește-te. Totul este în regulă. Nu intra în panică.

– Copilul este în siguranță?

– Da.

Gladys i-l duse lui Ronnie ca acesta să se convingă.

– E speriată rău fetița și îi dau dreptate. Uitându-se înapoi spre Juan, care stătea pe podea, ținându-se de coapsă, ea scoase un sunet disprețuitor.

Cu câteva semne făcute cu mîna în care ținea pistolul, Ronnie îl trimise pe celălalt mexican la locul de unde plecase.

Doctorul puse revolverul lui Cain pe un raft, departe de Juan și îngenunche ca să-i taie pantalonul cu foarfeca.

– N-o să mori din asta, spuse el calm, după ce examină rana și o tamponă cu o bucată de tifon. Ai avut noroc că glonțul nu ți-a atins artera femurală.

Juan îl fulgeră cu o privire plină de ură.

– Doctore? Tiel apucase s-o ajute pe Sabra să se culce din nou, dar fata reîncepuse să sîngereze.

– Știu, spuse Doctorul, înțelegînd spaima lui Tiel. Cu siguranță că i s-a redeschis ruptura de perineu. Așaz-o cît poți mai bine. Vin și eu imediat.

Doctorul bandajă rana mexicanului în grabă. Juan transpirase abundant și ținea dinții încleștați ca să nu țipe de

durere. Doctorul îl ridicase în picioare destul de brutal, după care îl sprijinise să meargă.

Cînd trecură pe lângă agentul Cain, acesta i se adresă celui ce trăsesese:

– Ești nebun. Puteai să ne omori pe toți. La ce...

Nu apucă să-și termine vorba, căci atacînd mai rapid ca un șarpe, Juan îl lovi în cap pe Cain, cu laba piciorului său rănit. Mișcarea aceea iute îl costă însă mult. Urlă de durere. Călcîiul cizmei lui lovide puternic craniul lui Cain, care fu redus brusc la tăcere. Bărbia îi căzu în piept și își pierdu cunoștința.

Doctorul îl obligă pe Juan să se așeze și îl propti de frigider, lângă concetățeanul său.

– Oricum nu pleacă nicăieri. Dar, pentru mai multă siguranță, leagă-i mîinile, Ronnie. Și lui la fel, adăugă el, arătînd spre celălalt mexican.

Ronnie îi ordonă lui Vern să le lege celor doi mexicani mîinile și picioarele, la fel cum procedase și cu Cain. Ronnie ținea pistolul îndreptat spre ei, în timp ce bătrînul îi urma întocmai instrucțiunile. Juan era mult prea preocupat de rana lui, ca să-și mai consume energia pe înjurături, dar Doi nu avu nici o reținere în această privință. El bolborosea ceva care în mod cert erau înjurături în limba spaniolă. Ronnie îl amenință că-l pocnește, dacă nu tace din gură.

Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. Tiel, care-și pusese o pereche de mănuși cu o îndemînare ce o uimise pînă și pe ea, se ocupa de schimbarea scutecelor pline de sînge de sub Sabra, cînd telefonul se opri din sunat și îl auzi pe Ronnie spunînd:

– Lăsați-ne acum, sîntem ocupați! după care trînti receptorul în furcă. Apoi, strigă: Cum se simte Sabra?

Tiel îi răspunde peste umăr:

– Nu prea bine. Era foarte bucuroasă că se întorsese Doctorul. Ce s-a întîmplat?

– Juan l-a lovit cu piciorul în cap pe Cain, iar acesta a leșinat.

– N-aș fi crezut vreodată că o să-i fiu recunoscătoare lui Juan în vreun fel.

– Vern îi leagă acum. Mă bucur că sînt... ținuiți.

Tiel îi observă trăsăturile încordate și înțelese că starea Sabrei nu era singurul motiv.

– Sînt niște descreierați. Nu au nimic de pierdut dacă încearcă să preia controlul.

– Adevărat. Dar ce ar avea oare de cîștigat?

Să fi reprezentat Ronnie Davison o chiar atît de mare amenințare pentru cei doi bărbați duri? După ce se mai gîndi o vreme, Tiel spuse:

– Nu văd ce.

– Tu nu vezi, și nici eu. De asta sînt așa de îngrijorat. Trebuie să fie ceva la mijloc, continuă el ceva mai încet. Afară au început să se miște oameni cu puști. Probabil că e o trupă antitero.

– Ah, nu.

– I-am văzut cum își ocupau pozițiile.

– Ronnie i-a văzut?

– Nu cred. Presupun că focul de armă pe care l-am tras

eu i-a speriat pe toți. Probabil că acum se gîndesc că s-a întîmplat ceva rău. Poate că înconjoară clădirea și o să încerce să intre prin acoperiș.

– Ronnie o să facă o prostie.

– La asta mă gîndeam și eu.

Telefonul sună din nou.

– Ronnie, răspunde, îi spuse Doctorul. Explică-le tot ce s-a întîmplat.

– Nu răspund, pînă nu sînt sigur că Sabra se simte mai bine.

Deși Tiel nu avea nici o calificare medicală, starea Sabrei i se părea din cale-afară de proastă. Dar, ca și Doctorul, nu intenționa să-l sperie și mai rău pe Donnie.

– Unde este Katherine? întrebă fata cu o voce stinsă. Doctorul, care se străduise să oprească hemoragia, își scoase mînușile și îi ridică părul care-i căzuse pe frunte.

– Se ocupă Gladys de ea. A legănat-o pînă a adormit. Se pare că fiica este la fel de curajoasă ca mama ei.

Sabra încerca să schițeze un zîmbet, dar nu-i reuși.

– Doar n-o să mă prăpădesc, nu?

– Să nu spui asta, Sabra, spuse Tiel cu convingere, uitîndu-se la fața Doctorului, în timp ce acesta îi lua fetei tensiunea. Nici nu te gîndi la așa ceva.

– Tata n-o să cedeze. Și nici eu. Și nici Ronnie. Oricum, el nu mai poate da înapoi. Dacă ar renunța, l-ar închide.

Sabra privea cînd la Tiel, cînd la Doctor.

– Spuneți-i lui Ronnie să vină aici. Vreau să discut cu el.

Deși Sabra nu vorbise clar despre înțelegerea lor în legătură cu sinuciderea, era limpede că ea la asta se referea acum. Tiel fu cuprinsă de disperare.

– Noi nu vă putem lăsa să faceți asta, Sabra. Știi doar că nu e bine ceea ce vreți să faceți. Nu asta e soluția.

– Vă rog să ne ajutați. Doar asta vă cerem.

Apoi, pleoapele i se închiseră. Era mult prea slăbită și începu să moțăie.

Tiel îl privi pe Doctor.

– Este rău, nu-i așa?

– Foarte rău. Scade tensiunea. Pulsul este mărit. O să sângereze iar.

– Și ce-o să facem?

Privind nemișcat la fața palidă, aproape fără de viață a fetei, Doctorul se gândi o clipă, apoi spuse:

– O să-ți arăt eu ce-o să fac.

Se ridică, luă revolverul din raft, trecu pe după frigider și se apropie tiptil de Ronnie, care aștepta noutăți legate de starea Sabrei.

13

Oare de ce nu răspund la telefon? Succesiunea rapidă a evenimentelor redusese tonul arogant al lui Dendy la un schelelăit ascuțit. Era total depășit.

Într-adevăr, focul de armă produsese o profundă panică în rîndul celor din mașina FBI. Cole Davison se repezise afară, dar după cîteva clipe revenise pentru a-i reproșa lui Calloway că mobilizase trupele antitero.

– Doar mi-ai promis! Mi-ai spus că Ronnie n-o să pățească nimic. Dacă îi forțezi mîna, dacă simte că e încolțit, s-ar putea să facă ceva ce-a mai făcut cîndva.

– Liniștește-te, domnule Davison. O să iau toate măsurile posibile.

Calloway ținea răbdător receptorul la ureche, dar nu obținu nici un răspuns.

– Puteți vedea ceva?

– Mișcare, strigă unul din agenți. Acesta comunica prin

radio cu un agent aflat afară și care avea binoclu. Dar nu se vede ce fac.

– Ține-mă la curent.

– Am înțeles. O să-i spuneți puștiului despre Huerta?

– Cine mai e și ăsta? dori să afle Dendy.

– Louis Huerta. Unul din cei mai căutați zece oameni de FBI. Calloway îi răspunse celui alt agent: Nu, n-o să le spun. S-ar putea să-i sperie pe toți, inclusiv pe Huerta. Și ăsta e în stare de orice.

Ronnie răspunse în sfârșit la telefon.

– Lăsați-ne acum! Avem treabă!

Calloway înjură zdravăn când auzi tonul telefonului. Ronnie părea speriat. Formă numărul din nou.

– Unul dintre mexicani este pe lista celor căutați de FBI? Cole Davison devenea din ce în ce mai disperat. Pentru ce? Ce a făcut?

– Ajută conaționali de-ai lui să treacă granița, cu promisiuni de viză și slujbe bine plătite și pe urmă îi vinde pentru muncă la negru. Vara trecută, grănicerii au avut niște indicii în legătură cu un transport de mexicani și i-au luat urma. După ce și-au dat seama că sînt pe care să fie prinși, Huerta și doi dintre oamenii lui au abandonat camionul în deșertul New Mexico și s-au dispersat ca niște șobolani ce sînt. Toți au scăpat. Camionul a fost găsit după o căutare de mai bine de trei zile. Patruzeci și cinci de oameni – bărbați, femei și copii – fuseseră închiși în dubă. Probabil că înăuntru căldura a ajuns în cursul zilei la vreo cincizeci de grade și chiar mai mult. Au murit toți. Huerta este

căutat pentru uciderea a patruzeci și cinci de oameni și pentru diverse alte infracțiuni. Timp de un an s-a ascuns undeva în Mexic. Autoritățile de acolo colaborează cu noi și vor și ele la fel de mult ca și noi să pună mîna pe el, dar este un ticălos viclean. Un singur lucru l-ar putea determina să iasă la iveală – banii. Deci, dacă a ieșit din ascunzătoare, înseamnă că pe undeva pe-aproape există un transport de oameni care urmează să fie vînduți.

Lui Davison i se făcu rău.

– Și cine este celălalt mexican?

– Unul din bodyguardii lui, probabil. Sînt extrem de periculoși, n-au scrupule. Mă nedumerește faptul că sînt neînarmați. Sau, în caz că sînt, mă miră că nu s-au folosit de arme ca să iasă din magazin.

Dendy respira zgomotos, scoțînd niște sunete ca niște hohote.

– Ascultă, Calloway. M-am gîndit bine.

Chiar dacă ținea în continuare receptorul la ureche, Calloway era foarte atent la Russell Dendy. Bănuia că trăsese zdravăn la măsca. Avea la el o sticlă de băutură. Părea foarte supărat, gata să-și piardă controlul. Aroganța îi dispăruse.

– Te ascult, domnule Dendy.

– Scoate-i de acolo sănătoși. Asta e important acum. Spune-i Sabrei că poate să păstreze copilul. Eu nu mă mai bag. Caseta aia cu fiica mea... Își șterse ochii înlăcrimați cu dosul palmei. M-a impresionat. Acum nu mai contează nimic. Vreau ca ea să iasă sănătoasă de acolo.

- Și eu vreau același lucru, domnule, îl asigură Calloway.
- Sînt de acord cu toate condițiile puse de băiat.
- O să tratez cu el, dar mai întîi trebuie să-l fac să vorbească cu mine.

Telefonul continua să sune.

– Ronnie?

Tînărul nu observase că Doctorul ținea un pistol în mînă. În nebunia de acolo, Ronnie uitase de arma lui Cain. Doctorul ridică mîna și, cînd băiatul văzu arma, se crispă. Donna țipă de frică și își duse ambele mîini la gură.

Dar Doctorul îi întinse pistolul lui Ronnie.

– Iată dovada încrederii mele că vei lua cea mai bună decizie.

Arătînd foarte tînăr, foarte nesigur pe el și foarte vulnerabil, Ronnie luă arma și o băgă sub cureaua jeansilor.

– Cunoști deja decizia mea, Doctore.

– Sinuciderea? Asta nu e o decizie. Este o modalitate de a fugi de răspundere ca un laș.

Băiatul clipi surprins de vorbele tăioase care păreau a-l face să se îndoiască de decizia lui. Tiel își zise că asta era și intenția Doctorului.

– Nu vreau să mai discut despre asta. Sabra și cu mine ne-am hotărît.

– Răspunde la telefon, îl îndemnă Doctorul, pe un ton calm și convingător. Spune-le ce s-a întîmplat aici. Doar au auzit și ei împușcătura. Habar n-au ce se întîmplat aici, dar probabil că se gîndesc că s-a întîmplat ceva rău. Alungă-le

temerile, Ronnie. Altfel, oricînd ne putem trezi cu o echipă antitero și cineva s-ar putea să moară sau să fie rănit.

– Care echipă antitero? Minți.

– Te-aș minți eu după ce ți-am dat în mînă un pistol? În timp ce tu erai ocupat să-i legi pe cei doi mexicani, am reușit să-i văd pe cei care au încercuit magazinul. Echipa antitero este afară și așteaptă un semnal de la Calloway. Nu-i da prilejul să-i pună în mișcare.

Ronnie privi speriat prin geamul magazinului, dar nu reuși să vadă decît numeroasele mașini ale autorităților care se adunaseră în zonă, împiedicînd circulația pe autostradă.

– Ronnie, lasă-mă să răspund eu la telefon, îi sugeră Tiel, încercînd să profite de nehotărîrea lui. Să vedem ce au decis după ce au văzut caseta. Probabil că reacția lor este bună. S-ar putea să sune și să spună că sînt de acord cu toate condițiile voastre.

– Bine, șopti el, făcîndu-i semn să meargă la telefon.

– Tiel la telefon, spuse ea după ce ridică receptorul.

– Domnișoară McCoy, cine a tras? Ce se întîmplă acolo?

Graba lui Calloway îi trăda îngrijorarea. Nedorînd să-l țină în tensiune, ea îi explică cît putu de rapid cum se trăsesese cu arma lui Cain.

– A fost o nebunie aici, dar acum situația este sub control. Cei doi care au provocat-o sînt acum legați.

– Te referi la cei doi mexicani?

– Da.

– Sînt legați bine?

– Da.

– Și unde este acum arma agentului Cain?

– Doctorul i-a dat-o lui Ronnie.

– Poftim?

– În semn de încredere, domnule Calloway, spuse ea tîfnosă, sărind în apărarea Doctorului.

Agentul FBI expiră prelung.

– Cam multă încredere, domnișoară McCoy.

– A fost cea mai bună soluție. Numai dacă ai fi aici, ai înțelege.

– Așa se pare, spuse el sec.

În timp ce vorbea cu Calloway, Tiel trăsesese cu urechea la încercarea Doctorului de a-l convinge pe Ronnie să se predea. Îl auzise spunînd:

– Acum ești tată. Ești răspunzător pentru familia ta. Starea Sabrei este proastă, iar eu nu mai pot să fac nimic pentru ea.

Calloway întrebă:

– Nu te simți amenințată de el?

– Absolut deloc.

– Dar ceilalți ostatici sînt în pericol?

– Pentru moment, nu, dar nu știu ce se va întîmpla dacă cei de afară încearcă să intre înăuntru.

– Nu intenționez să dau un astfel de ordin.

– Atunci de ce se află aici?

Calloway făcu o pauză lungă, iar Tiel avu impresia clară și neplăcută că el îi ascundea ceva, ceva important.

– Domnule Calloway, ar trebui să știu ceva?

– Avem o schimbare de atitudine.

– Ați renunțat? În acel moment, aceasta era dorința ei cea mai arzătoare.

– Caseta video a avut efect. Poți să fii mulțumită, și-a

atins scopul. Domnul Dendy a fost impresionat de rugămintile fiicei sale și este gata să consimtă. Dorește ca totul să se termine cu bine. Ca noi toți de altfel. Care este starea de spirit a lui Ronnie?

– Doctorul încearcă să-l convingă.

– Și cum reacționează?

– Cred că favorabil.

– Bine. Asta-i bine.

Calloway părea ușurat dar, din nou, Tiel avu impresia că agentul federal îi ascundea ceva ce ar fi trebuit să știe.

– Și crezi că o să se predea?

– El a precizat condițiile în care se predă, domnule Calloway.

– Dendy este de acord că fata a fugit de acasă și nu a fost răpită. Bineînțeles că celelalte acuzații rămîn în picioare.

– Doresc să li se permită să păstreze copilul.

– Dendy a fost de acord. Dacă și Davison acceptă, Ronnie are cuvîntul meu că nu voi folosi forța.

– O să-i transmit mesajul și mai vorbim.

– Aștept.

Tiel închise telefonul. Ronnie și Doctorul o priviră întrebător. De fapt, toți își îndreptară atenția spre ea. Se părea că îi acordaseră rolul de mediator, lucru de care Tiel nu era deosebit de încîntată. Dacă se întîmpla ceva rău, în ciuda intențiilor bune? Dacă această încheștare se termina prost, ea s-ar fi simțit răspunzătoare tot restul vieții.

Pe parcursul ultimelor ore, prioritatea lui Tiel se schimbase. Totul se petrecuse gradat și, pînă în clipa aceea, nu-și dăduse seama de schimbarea care avusese loc. Reportajul

trecuse pe planul doi. Oare cînd anume se răzgîndise? Cînd a văzut sîngele Sabrei pe mîinile ei? Cînd Juan pusese în primejdie viața fragilei Katherine?

Acum, eroii reportajului deveniseră mai importanți decît reportajul în sine. Exclusivitatea reportajului, care-i putea oferi un post bun și un premiu, nu mai era atît de importantă ca înainte. Acum își dorea ca hotărîrea ce urma a fi luată să fie de bun augur. Dacă greșea cu ceva...

Nu-și putea permite asta, era clar.

– S-a renunțat la acuzația de răpire, îi spuse ea lui Ronnie, care aștepta nerăbdător. Va trebui să te confrunți cu alte acuzații. Domnul Dendy a acceptat ca Sabra să păstreze copilul. Dacă ești de acord cu aceste condiții și te predai, domnul Calloway îți garantează că nu va folosi forța.

– Este o înțelegere bună, Ronnie, spuse Doctorul. Fii de acord cu ea.

– Ăăă...

– Nu, să nu faci asta.

Sabra rosti aceste cuvinte în șoaptă. Reușise să se ridice în picioare și acum se sprijinea de frigider ca să nu cadă. Avea ochii duși în fundul capului și fața foarte palidă.

– Te păcălește, Ronnie. Este unul din tertipurile tatei.

Doctorul se grăbi să o susțină.

– Eu nu cred asta, Sabra. Tatăl tău a reacționat la mesajul pe care i l-ai trimis pe casetă.

Sabra se agăță recunoscătoare de Doctor, dar ochii încețoșați îl căutau pe Ronnie.

– Dacă mă iubești, să nu fii de acord cu asta. Eu nu plec de aici, dacă nu pot rămîne alături de tine.

– Sabra, dar la copil te-ai gîndit? o întrebă Tiel cu tandrețe. Gîndește-te la copil.

– O iei tu.

– Ce spui?

– Du-o afară. Dă-o cuiva care să aibă grijă de ea. Indiferent ce se va întîmpla cu noi doi – cu Ronnie și cu mine –, e foarte important pentru mine să știu că fetița se află în siguranță.

Tiel privi rugător spre Doctor, dar expresia de pe chipul lui exprima aceeași îngrijorare care o copleșea și pe ea.

– Da, asta-i, spuse Ronnie ferm. Așa o să procedăm. Te lăsăm să o scoți afară pe Katherine, dar noi nu plecăm de aici decît dacă ne lasă liberi. Liberi și fără nici o acuzație. Nu fac nici un compromis.

– Dar ei nu vor putea fi de acord cu asta, spuse Tiel disperată. Ceri prea mult.

– Ai comis un jaf armat, adăugă Doctorul. Trebuie să răspunzi pentru asta, Ronnie. Datorită circumstanțelor și cu puțin noroc, o să scapi de condamnare. Dacă fugiți, faceți cea mai mare greșală a vieții voastre. Nu veți rezolva nimic.

Tiel îl privi pe Doctor, întrebîndu-se dacă acesta nu se referea în această tiradă la el însuși. Consecințele fugii lui și circumstanțele nu erau valabile în cazul celor doi. Doctorul nu observă privirea ei, deoarece era atent la Ronnie, care-i cumpănea vorbele.

– Sabra și cu mine ne-am jurat să nu ne lăsăm despărțiți, indiferent de situație. Ne-am jurat unul altuia să rămînem împreună.

– Tatăl tău...

– Nu vreau să mai discut despre asta, spuse tânărul. Întorcându-se spre Tiel, Ronnie o întrebă dacă e de acord s-o ducă pe Katherine de acolo și să transmită și mesajul.

– Și ceilalți? O să le dai drumul?

Ronnie îi privi pe cei aflați în magazin.

– Celor doi mexicani, nu. Și nici lui, spuse el arătând spre agentul Cain. Acesta își recăpătase cunoștința, dar părea încă amețit după lovitura primită în cap de la Juan. Bătrînii și cu ea pot pleca.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, zise ea.

– Eu nu vreau să plec, spuse Gladys. Încă mai ținea în brațe pruncul adormit. Vreau să văd ce se întâmplă.

– Ar fi mai bine să facem cum spune el, interveni Vern, bătînd-o pe umăr. Putem să-i așteptăm pe ceilalți afară. O ajută pe Gladys să se ridice de pe podea. Înainte de a pleca, Sabra va dori să-și ia la revedere de la Katherine.

Bătrînica o duse pe fetiță la Sabra, care se sprijinea de Doctor.

– Să-l informez pe Calloway în legătură cu decizia ta? îl întrebă Tiel pe Ronnie.

Ronnie se uita la Sabra și la copilul lor.

– Jumătate de oră.

– Ce spui?

– Atît le acord ca să-mi dea un răspuns. Dacă nu ne lasă să plecăm într-o jumătate de oră, noi... noi ne vom pune în aplicare planul, spuse el grav.

– Ronnie, te rog.

– Asta-i situația, domnișoară McCoy.

Calloway răspunse la telefon după primul apel.

– Ies cu fetița. Să fie personal medical pregătit care să o aștepte. Și aduc cu mine și trei dintre ostatici.

– Doar trei?

– Trei.

– Și ceilalți?

– O să-ți spun cînd ajung la voi.

Tiel închise telefonul.

Cînd se apropie de Sabra, tînăra începu să plîngă.

– Adio, dulcea mea Katherine. Frumoasa mea fetiță.

Mama ta te iubește mult.

Stătea aplecată peste copil, acoperindu-i fețișoara cu sărutări. Apoi își ascunse fața la pieptul Doctorului și începu să plîngă în hohote.

Tiel luă copilul de la Gladys, care o ținuse pentru că Sabra nu mai avea putere, și îl duse la Ronnie. Cînd își privi copilul, ochii tînărului se umplură de lacrimi. Buza de jos îi tremura și era gata să izbucnească în plîns. Încerca din răspuțeri să fie tare, dar nu reușea.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut, îi spuse el lui Tiel. Știu că Sabra s-a bucurat că ai fost lîngă ea.

Tiel încercă din nou să-l înduplece:

– Eu nu cred că o veți face, Ronnie. Refuz să cred că vei apăsa – *că vei putea apăsa pe trăgaci* ca să vă curmați viața.

Ronnie nu răspunse, ci sărută fetița pe frunte.

– Adio, Katherine. Te iubesc.

Apoi, cu mișcări nervoase, merse în spatele tejghelei și deschise ușa.

Tiel îi invită pe ceilalți să meargă în fața ei. Înainte de a trece pragul, privi peste umăr la Doctor. Acesta o depusese pe

Sabra pe podea, dar ridică ochii, ca și cum privirea lui Tiel l-ar fi atenționat. Ochii lor se întâlneau o fracțiune de secundă; acest schimb de priviri avu însă o semnificație deosebită.

Apoi, Tiel ieși și auzi închizătoarea păcănind în spatele ei.

Cei de la Salvare ieșiră repede din întuneric. Pentru fiecare ostatic erau pregătiți câte doi asistenți medicali. Vern, Gladys și cu Donna au fost înconjurați imediat și supuși unui tir de întrebări, la care Gladys răspunse pe un ton certăreț.

În fața lui Tiel apărură un bărbat și o femeie care purtau uniforme medicale identice. Femeia întinse mâinile spre Katherine, dar Tiel nu i-o dădu imediat.

– Cine ești dumneata?

– Doctor Emily Garrett, șefa maternității din Midland. Iar el este doctorul Landry Giles, șeful clinicii de obstetrică.

Tiel ascultă prezentările făcute, apoi spuse:

– Indiferent ce ați auzit, să știți că părinții fetei nu vor s-o dea spre adopție.

Privirea doctorului era fermă și sinceră și Tiel se bucură.

– Înțeleg foarte bine. O să așteptăm sosirea mamei.

Tiel o sărută pe Katherine pe creștetul capului. Se născuse o legătură între ea și acest copil, pe care probabil că n-ar fi putut-o avea cu vreo altă ființă umană – fusese martoră la nașterea lui, la prima lui respirație, auzise primul lui țipăt. Tiel era totuși surprinsă de emoția pe care o trăia.

– Aveți grijă de ea.

– Vă dau cuvântul meu.

Doctorul Garrett luă fetița și porni alergând spre elicopterul care aștepta în apropiere, ale cărui pale se roteau deja, producând un curent puternic.

– Cum se simte mama? Întrebă doctorul Giles.

– Rău.

Tiel îi povesti pe scurt despre travaliu și naștere, apoi îi descrie starea prezentă a Sabrei.

– Doctorul este îngrijorat cel mai mult din cauza hemoragiei și a unei eventuale infecții. Sabra este din ce în ce mai slăbită. Tensiunea i-a scăzut. Ținând cont de tot ce v-am spus, ați putea să-l sfătuiți ce să facă?

– Aduceți-o la spital.

– Ne-am străduit din răputeri, spuse ea tristă.

Bărbatul care se apropia de ea cu un mers hotărât nu putea fi decât Calloway. Era înalt și suplu și chiar și în cămașă emana un aer autoritar.

– Bill Calloway, spuse el de cum se apropie de Tiel și de doctorul Giles. Dădură mâna.

Gully tropăia spre ea cu un mers de rață.

– Dumnezeule, fetiço, dacă nu mor de inimă în seara asta, o să trăiesc o sută de ani.

Tiel îl îmbrățișă.

– O să trăiești cel mai mult dintre noi toți.

În grupul care creștea văzînd cu ochii, Tiel remarcă un bărbat bine făcut, îmbrăcat cu o cămașă albă de cow-boy, cu nasturi de perle. Ținea în mâini o pălărie asemănătoare cu cea a Doctorului. Înainte de a apuca să-i întindă mâna, acesta fu dat brutal la o parte.

- Domnișoară McCoy, vreau să vorbesc cu dumneata.
- Tiel îl recunosc imediat pe Russell Dendy.
- Cum se simte fiica mea?
- E pe moarte.

Afirmația părea cumplit de dură, dar Tiel nu simțea nici un fel de compasiune pentru Dendy. În plus, dacă tot trebuia să rezolve impasul în care se aflau, atunci va ataca direct.

Kip se afla în spatele lor și prindea pe peliculă întreaga adunare. Lumina de pe camera video era orbitoare. Pentru prima oară în cariera ei, Tiel simți o aversiune față de acea lumină și considera că ea reprezenta o imixtiune violentă în viața particulară.

Răspunsul ei direct la întrebarea lui Dendy îl luă cu totul pe nepregătite pe acesta, fapt ce-i dădu lui Calloway posibilitatea să i-l prezinte pe celălalt bărbat.

- Cole Davison.
- Tiel McCoy.

Asemănarea dintre Ronnie și tatăl său era evidentă.

- Ce face el? întrebă bărbatul îngrijorat.
- E hotărât, domnule Davison. Înainte de a continua, ea se uită pe rând la cei de față. Tineriiăștia vorbesc serios. Ei au făcut un jurământ pe care intenționează să și-l țină. Acum, că fetița este în siguranță și primește îngrijiri medicale, nimic nu-i mai poate opri să se sinucidă, așa cum au hotărât.

Tiel spuse toate astea pentru a sublinia seriozitatea și iminența situației.

Calloway își păstră detașarea profesională și vorbi primul:

- Șeriful Montez spune că Doctorul este un bărbat înalt și vînjos. N-ar putea să-l anihileze pe Ronnie și să-i ia arma?

– Și să riște să fie împușcat? Doi bărbați s-au folosit de forță cu puțin timp în urmă și s-a sfârșit cu vărsare de sînge. Cred că asta este și părerea Doctorului. El a încercat să-l convingă pe Ronnie să pună capăt situației în mod pașnic. Ar pierde avantajul pe care îl are în fața băiatului, dacă ar încerca să-l anihileze prin forță.

Calloway își trecu o mînă prin părul rar și privi spre elicopterul care decola avîndu-i la bord pe doctorul Garrett și pe fetiță.

- Ostaticii sînt în pericol? întrebă el.

– Nu cred. Deși nu se poate vorbi de simpatie între Ronnie și agentul Cain și cei doi mexicani.

Înainte ca Tiel să-l poată întreba ce era de făcut, Calloway spuse:

- Cu alte cuvinte, Ronnie și Sabra pun la bătaie propriile lor vieți.

– Exact, domnule Calloway. Am fost trimisă să vă spun că aveți o jumătate de oră ca să le răspundeți.

- Ce să le răspund?

– Că îi iertați și că le garantați libertatea.

– Dar n-am dreptul să iau o asemenea hotărîre.

– În acest caz, o să aveți de-a face cu doi copii morți.

– Dumneata ești o persoană înțeleaptă, domnișoară McCoy. Știi prea bine că nu pot face o astfel de înțelegere cu un infractor.

– Știu și, sincer să vă spun, vă stimez pentru poziția dumneavoastră, domnule Calloway. Dar eu sînt doar un mesager. Eu v-am transmis ce mi-a spus Ronnie, dar simt că nu glumește. Și chiar dacă el ar forța doar nota, Sabra este sinceră.

Privi direct spre Dendy.

– Dacă nu poate trăi lângă Ronnie, este dispusă să se sinucidă. Doar dacă nu moare înainte, din cauza hemoragiei. Întorcându-se spre Calloway, Tiel adăugă: Din păcate pentru dumneavoastră, nu contează ceea ce simt eu. Decizia nu depinde de mine. Vă aparține.

– Nu în totalitate, interveni Dendy. Am și eu un cuvânt de spus în toate astea. Calloway, pentru numele lui Dumnezeu, promite-i băiatului orice, ca să iasă fiica mea de acolo.

Calloway își consultă ceasul.

– O jumătate de oră, spuse el nervos. Nu prea mult timp și trebuie să dau câteva telefoane.

Se întoarseră cu toții spre duba staționată pe marginea parării.

Gully observă primul că Tiel nu-i urmează. Se întoarse și o privi curios:

– Tiel?

Tiel o pornise înapoi, spre magazin.

– Eu mă întorc.

– Doar nu vorbești serios?

– Nu pot s-o las singură pe Sabra.

– Dar...

Tiel scutură ferm din cap, punînd capăt protestelor lui Gully și continuă să meargă. Se opri doar o clipă pentru a spune:

– Așteptăm hotărîrea dumneavoastră, domnule Calloway.

14

Tiel rămase în fața ușii magazinului mai bine de un minut, după care auzi clinchetul care o anunța că poate intra. Ronnie o privi cercetător.

Ea îi risipi suspiciunea.

– Nu am nici o armă ascunsă, Ronnie.

– Ce a spus Calloway?

– Se gîndește la ce i-ai transmis. Zice că trebuie să dea câteva telefoane.

– Cui? De ce?

– Presupun că nu depinde de el să fii iertat.

Ronnie își mușcă buza de jos.

– Bine. Dar tu de ce te-ai întors?

– Ca să-ți spun că fetița este pe mîini bune. Apoi Tiel îi povesti despre Emily Garrett, doctorița care o preluase pe Katherine.

– Spune-i Sabrei. O să fie bucuroasă să afle asta.

Ochii proaspetei mămici erau pe jumătate închisi. Tiel nu-și putu da seama dacă fata era conștientă și înțelegea ce îi spunea ea. După ce-i povesti despre doctoriță, Sabra șopti:

– E drăguță?

– O s-o cunoști, când vă veți întâlni. Tiel privi către Doctor, care îi lua tensiunea. Și mai este încă un medic drăguț care de-abia așteaptă să se ocupe de tine. Îl cheamă Giles. Ți-e frică să mergi cu elicopterul?

– Am mai mers o dată. Cu tata. Nu mi-a fost frică.

– Doctorul Giles așteaptă să te ducă la spital în Midland. Katherine va fi bucuroasă să te vadă. Probabil că o să-i fie foame.

Sabra zîmbi, apoi închise ochii.

Printr-o înțelegere tacită, Tiel și Doctorul reveniră la locurile lor inițiale. Se așezară pe podea cu spatele sprijinit de frigider, cu picioarele întinse în față și priviră secundarul ceasului de pe perete, în așteptarea termenului dat de Ronnie. Era un moment prielnic pentru Doctor ca să-i pună lui Tiel o întrebare.

– De ce ai venit înapoi?

În ciuda faptului că se aștepta la acea întrebare din partea lui, Tiel nu avea un răspuns pregătit.

Trecură câteva secunde. Tiel observă că Doctorul avea o barbă țepoasă; probabil trecuseră deja douăzeci și patru de ore de când nu se mai răsese. Ridurile subțiri din jurul ochilor erau mai vizibile decît înainte, semn clar de oboseală.

Tiel înțelese acum că sîngele poate fi un element de legătură. Nu era neapărată nevoie să se creeze o legătură puternică, mistică prin intermediul propriului lor sînge. Ca și în

cazul supraviețuitorilor unor accidente de avion, de tren, ai unor calamități naturale sau ai atacurilor teroriste, care au realizat prietenii solide, datorită clipelor de groază trăite împreună.

Veteranii aceluiași război aveau propriul lor limbaj, de neînțeles pentru ceilalți, care nu participaseră și nu fuseseră martorii unor orori. Masacrul datorat exploziei de la Oklahoma City, asasinările din școli și alte asemenea evenimente grave au adus laolaltă oameni care pînă atunci nu avuseseră nimic comun, iar prieteniiile legate n-au putut fi niciodată zdruncinate.

Supraviețuitorii aveau același punct de plecare. Legătura dintre ei era unică, deosebită, deseori fiind prost interpretată și înțeleasă și, de cele mai multe ori, inexplicabilă pentru cei care nu trăiseră aceleași sentimente.

Deoarece Tiel nu-i răspunsese la întrebare, Doctorul i-o mai puse o dată:

– De ce ai venit înapoi?

– Pentru Sabra, îi răspunse ea. Nu mai rămăsese nici o femeie aici. M-am gîndit că poate are nevoie de mine. Și...

Doctorul își cuprinse genunchii cu brațele, continuînd s-o privească cu răbdare, așteptînd să-și termine ideea.

– Nu-mi place să încep un lucru și să nu-l duc la bun sfîrșit. Am fost aici cînd a început totul și am considerat că trebuie să rămîn pînă la sfîrșit.

De fapt, lucrurile nu erau atît de simple. Motivul pentru care se întorsese nu-i era clar nici ei însăși. Ar fi trebuit să se afle afară și să facă un reportaj pe viu de la distanță, profitînd de faptul că fusese în miezul evenimentelor.

– Ce căutai tu aici?

Întrebarea Doctorului o trezi la realitate.

– În Rojo Flats? Tiel rîse. Eram în concediu. Îi povesti cum se îndrepta spre New Mexico și cum auzise de așa-zisa răpire la radio. L-am sunat pe Gully, care mi-a cerut să-l interviuez pe Cole Davison. În drum spre Hera, m-am rătăcit. Am oprit aici, ca să merg la toaletă, și l-am sunat pe Gully să-mi explice cum să ajung în oraș.

– De asta vorbeai tu la telefon cînd am intrat eu? Tiel îl privi surprinsă și în același timp curioasă.

El ridică din umeri ușor.

– Te-am văzut acolo, în spate, la telefon.

– Da? Aha.

Se priviră îndelung. Apoi Tiel continuă:

– Am închis telefonul și tocmai cumpăram niște gustări pentru drum cînd au intrat Ronnie și cu Sabra.

– Țasta-i un subiect demn de un alt reportaj.

– Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tiel zîmbi amar. Trebuie să știi întotdeauna ce-ți dorești mai mult în viață.

– Eu știu, spuse Doctorul și după cîteva secunde adăugă: Acum.

De data asta Tiel fu cea care așteptă ca el să-și termine gîndul. Probabil că și el simțea aceeași tensiune pe care o simțise și ea mai devreme în așteptarea explicațiilor, căci mușchii brațelor i se încordară vizibil.

* – După ce am aflat de trădarea soției mele, mi-am dorit ca ea să... Tăcu o clipă și apoi continuă: Eram așa de supărat încît doream ca ea să...

– Să sufere.

– Da, continuă el și oftă îndelung, parcă ușurat că în sfîrșit se putea confesa. Lucrul acesta nu era ușor pentru un bărbat ca el care se confruntase zilnic cu situații critice – o luptă pe viață și pe moarte. Ca să ai curajul să te lupți cu un dușman atît de puternic precum cancerul, însemna să dispui de multă tărie, trăsătură de caracter care nu-i lipsea doctorului Bradley Stanwick. Vulnerabilitatea nu era compatibilă cu personalitatea lui.

Tiel se simți flatată că el își mărturisise slăbiciunea, dezvăluindu-i astfel o mică părticică din sufletul lui. Asta se datora și situației în care se aflau. Era ca o mărturisire pe patul de moarte. Poate că el considera că aceasta putea fi ultima lui șansă de a se descărca de vina pe care și-o făcea vizavi de boala soției sale.

– Dar cancerul de care a suferit nu a reprezentat pedeapsa pentru păcatul comis, îi spuse Tiel cu blîndețe, și cu atît mai puțin o modalitate de răzbunare din partea ta.

– Știu. Logic accept asta, dar în clipele cele mai cumplite ale vieții ei – și crede-mă că a fost un calvar –, ideea că eu am dorit în subconștient ca să se întîmple așa m-a obsedat.

– Așadar, acum te pedepsești singur renunțînd să mai profesezi.

– Tu nu faci același lucru? replică el.

– Adică...

– Te pedepsești singură pentru că soțul tău a murit. Lucrezi ca o nebună ca să compensezi lipsa lui.

– Dar e caraghios!

– Oare?

– Da. Lucrez pentru că îmi place ceea ce fac.

– Dar n-o să fii niciodată mulțumită, nu?

O replică tăioasă îi amuți pe buze. Nu se gândise niciodată la ceea ce se afla în spatele ambiției ei. Nu-și „permisese” niciodată să se gândească. Dar acum, când era confruntată cu această ipoteză, trebuia să recunoască cum că acesta e adevărul. Întotdeauna fusese ambițioasă. Avea o personalitate puternică și înregistrase succese profesionale remarcabile. Își urmărea cu tenacitate scopurile și o dureau cumplit eșecurile. Munca o acaparase total. Nu existase altceva în afară de carieră care să ocupe un loc primordial în viața ei. Oare dorința ei unică și nebunească de a reuși era pedeapsa pentru acele cuvinte grele spuse la minie? Oare sentimentul de vinovăție, pe care nu-l conștientizase pînă atunci, era motivația ambiției ei fără măsură?

Amîndoi tăcură, pierduți în propriile gânduri, luptîndu-se cu demonii pe care au fost nevoiți să-i recunoască.

– Și unde anume în New Mexico?

– Anume ce? Tiel se întorsese spre el. A, destinația mea.

În Angel Fire.

– Am auzit de Angel Fire, dar n-am fost niciodată acolo.

– Aer de munte, pîrîuri și plop. Cred că sînt verzi, nu argintii, dar am auzit că e frumos.

– Ai auzit? Nici tu n-ai mai fost acolo?

Tiel scutură din cap.

– O prietenă mi-a oferit apartamentul ei pentru o săptămînă.

– Ai fi fost demult acolo, dacă nu l-ai fi sunat pe Gully.

Tiel se uită la Sabra, apoi cercetă chipul aspru al Doctorului.

– Mi-ar fi părut rău să nu trăiesc ceea ce am trăit, zise ea, surprinsă de dorința bruscă de a-l atinge. Rezistă tentației, dar rămase cu ochii ațintiți în ochii lui. Se priviră îndelung.

Tiel tresări puternic când sună telefonul. Se ridică cu greu de pe podea, urmată de Doctor. Ronnie puse mîna pe receptor.

– Domnul Calloway?

El ascultă îndelung răspunsul; cel puțin așa i se păru lui Tiel. Ea își reprimă din nou dorința de a-l atinge pe Doctor. Ar fi vrut să-l ia de mînă și să-l strîngă tare, așa cum fac doi oameni apropiați cînd așteaptă vești foarte importante.

În cele din urmă, Ronnie se întoarse spre ei sprijinind receptorul de piept.

– Calloway spune că a vorbit cu procurorul districtual din Tarrant, nu știu ce district este ăsta, și au hotărît ca el și cei doi părinți să se întâlnească și să discute. Spune că dacă eu recunosc că am greșit și sînt de acord să merg la consiliere, s-ar putea să mi se ofere posibilitatea unei eliberări condiționate. Există această posibilitate.

Tiel izbucni fericită:

– Extraordinar!

– Înțelegerea e bună, Ronnie. În locul tău, aș fi de acord cu ea, îi spuse Doctorul.

– Sabra, tu ce zici?

Sabra nu răspunse și Doctorul aproape că o răsturnă pe Tiel cînd se repezi și îngenunche lângă fată.

– Este inconștientă.

– Vai, Dumnezeuule, strigă Ronnie. A murit?

– Nu, dar are nevoie imediat de ajutor, băiete. Cît mai repede.

Tiel o lăasă pe Sabra în mîinile Doctorului și se apropie de Ronnie. Îi era teamă ca, în disperarea lui, să nu se sinucidă.

– Spune-i lui Calloway că ești de acord cu condițiile puse. Eu o să-i dezleg pe Cain, pe Juan și pe celălalt. Bine?

Ronnie privea disperat cum Doctorul o ridicase pe Sabra în brațe. Fata sîngera puternic.

– Vai, Iisuse, vai, Dumnezeuule, ce am făcut!

– Lasă văicărelile pentru mai târziu, Ronnie, spuse Doctorul sec. Spune-i lui Calloway că ieșim.

Tînărul, năucit, începu să bolborosească ceva în receptor. Tiel luă repede foarfeca, ingenunche lîngă Cain și îi tăie banda adezivă din jurul gleznelor.

– Și mîinile?

Cain de-abia mai vorbea. Probabil că lovitura fusese foarte puternică.

– Cînd ajungi afară.

Tiel nu avea încredere în el și nu intenționa să-i dea ocazia să mai facă o dată pe eroul.

Cain o privi cu răutate:

– Ai dat de belea, cucoană.

– Ca de obicei, replică Tiel și se întoarse spre cei doi mexicani.

Juan rezista cu stoicism durerii provocate de rana de la

picior, dar privirea lui exprima ură. Tiel îi tăie banda adezivă de la glezne. Vern făcuse treabă bună cînd îl legase.

Instinctiv, Tiel simțea o aversiune și mai mare pentru cel pe care-l porecliseră Doi. Ochii lui negri o priveau cu răutate și exprimau o nedisimulată poftă sexuală, scabroasă, care trezi în Tiel o dorință imperioasă de a face un duș.

Cei doi rămăseseră cu mîinile legate.

Tiel spuse:

– Doctore, ieși tu primul și îi făcu semn să meargă spre ușă. Ești de acord, Ronnie?

– Da, da. Du-o pe Sabra la cineva care poate s-o ajute.

Tiel se duse la ușă și o ținu deschisă ca să poată ieși doctorul. Sabra părea o păpușă de cîrpă în brațele lui. Ronnie o mîngîie drăgăstos pe păr și pe obraz și gemu, văzînd că fata nu reacționează!

– Stai liniștit, Ronnie, trăiește încă, îl calmă Doctorul. O să se facă bine.

– Doctor Giles, îi spuse Tiel Doctorului, atunci cînd acesta trecu pe lîngă ea cu fata în brațe.

– Am înțeles.

Doctorul ieși și traversă în fugă parcare, purtînd în brațe ființa aflată în stare de inconștiență.

– Ieși tu acum, îi spuse Ronnie lui Tiel.

Ea scutură din cap.

– Eu stau cu tine. Vom ieși împreună.

– N-ai încredere în ei? întrebă băiatul cu un glas ascuțit și subțire din cauza fricii. Crezi că agentul Calloway o să încerce să facă ceva?

– N-am încredere în „ei”. Ea arată cu capul spre cei trei ostatici. Lasă-i pe ei să iasă înaintea noastră.

Ronnie ezită preț de o clipă.

– Bine. Ei, tu. Cain. Du-te.

Agentul FBI, încă zăpăcit de lovitură, se îndreaptă greoi spre ușă; Tiel o ținu deschisă pentru el. Asta era pentru el mai jignitor și mai dureros decât cele două lovituri primite în cap. Cu siguranță că se jena de colegii lui, și mai ales de Calloway.

Ronnie așteptă pînă cînd Cain fu luat pe sus de o echipă de asistenți de la salvare, după care le făcu semn lui Juan și lui Doi să se îndrepte spre ușă.

– Voi, ieșiți acum.

După ce încercaseră de două ori să scape, acum lăsau impresia că nu se grăbesc să iasă. Merșeră încet spre ușă, șușotind între ei în spaniolă.

– Haide, spuse Tiel, nerăbdătoare să-i vadă plecați. Abia aștepta să iasă și să afle cum se simțea Sabra.

Juan mergea înainte, schiopătînd puternic. În pragul ușii avu o ezitare și cercetă rapid parcare. Tiel observă că Doi mergea în spatele lui Juan, cu burta lipită de spatele acestuia, de parcă s-ar fi folosit de el ca de un scut. Trecură pragul.

Tiel se întorsese să vorbească cu Ronnie, cînd brusc, fațada magazinului fu invadată de o lumină orbitoare. Cei din echipa antitero se apropiau ca niște gîndaci imenși negri. Tiel constată cu surprindere că erau mult mai numeroși decât i se păruse atunci cînd se dusese să vorbească cu agentul Calloway.

Ronnie înjură și se ascunse după tejghea. Tiel tipă, dar de

furie, nu de frică. În mod inexplicabil, polițiștii îi înconjurară pe Juan și pe Doi și le strigară să se întindă cu fața la pămînt. Juan, care era rănit, nu avu încotro și se conformă. Pur și simplu se prăbuși.

Neținînd cont de avertismente, Doi o luă la fugă, dar fu prins imediat și pus jos pe ciment. Înainte ca Tiel să înțeleagă despre ce e vorba, totul luă sfîrșit. Cei doi mexicani fură imobilizați și luați de echipa antitero.

Luminile se stinseră la fel de brusc, precum se aprinseseră.

– Ronnie? Numele băiatului se auzi dintr-o portavoce. Ronnie? Domnișoară McCoy? Era Calloway. Nu vă speriați. V-ați aflat lîngă doi oameni foarte periculoși. I-am văzut pe casetă și i-am recunoscut. Sînt căutați de autorități și aici și în Mexic. De asta doreau ei atît de mult să scape. Dar acum am pus mîna pe ei. Puteți ieși.

În loc să se calmeze în urma informației primite, Tiel se înfurie. Cum au îndrăznit să nu o prevină despre pericol! Își zise că acum avea timp să-și exprime mînia. Va discuta despre asta ceva mai tîrziu, cu Calloway și cu ceilalți.

Încercînd să-și recapete calmul, ea i se adresă lui Ronnie:

– I-ai auzit. Totul este în ordine acum. Toată lumea asta și echipa antitero nu erau pentru tine. Hai să mergem.

Ronnie mai arăta încă speriat și neîncrezător. Oricum, nu se mișcase de după tejghea.

„Dumnezeule, te implor, să nu care cumva să fac o mare greșală tocmai acum”, se rugă Tiel. Nu putea să-l bruscheze, dar trebuia să-l determine într-un fel să iasă afară și să se predea.

– Cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa aici pistoalele, ce zici? Pune-le pe tejghea. Pe urmă, ieși afară cu mâinile sus; așa ei vor ști că nu ai trișat când ai spus că vrei să se termine toată treaba asta. Ronnie nu se mișcă. Părea obosit și înfrînt. „Nu, nu înfrînt“, se corectă ea. „Dacă el consideră situația în care se află o înfrîngere, s-ar putea să nu mai vrea să iasă. Probabil că el se gîndea acum la ce ar fi fost mai bine să facă în situația dată.“

– Ai procedat nemaipomenit de bine, Ronnie, că te-ai opus lui Russell Dendy și FBI-ului. Ai cîștigat. Voi n-ați dorit decît să vă asculte cineva și să fie cinstit cu voi. Și ați reușit. Ați realizat ceva.

Ronnie o privea. Ea îi zîmbi, sperînd să nu îi pară nesinceră, prefăcută, așa cum se simțea de fapt.

– Pune odată armele alea jos și hai să mergem. Te țin eu de mîna, dacă vrei.

– Nu, nu. Ies singur.

Puse pistoalele pe tejghea; în timp ce Ronnie își ștergea palmele umede de jeansi, Tiel răsufală ușurată.

– Ia-o înainte. Eu vin imediat în spatele tău.

Tiel avu o ezitare, îngrijorată de armele pe care el putea oricînd să pună mîna. Oare se prefăcuse că acceptă?

– Bine. Plec. Vii și tu?

Ronnie își umezi buzele rănite.

– Da.

Ea se întoarse îngrijorată spre ușă, o deschise și pași afară. Cerul nu mai era negru, ci de un cenușiu închis, astfel încît contururile vehiculelor și siluetele oamenilor se profilau bine în

contrast cu fundalul. Atmosfera era deja toridă. Un vînticel răscolea nisipul, răzuindu-i fața.

Tiel mai făcu cîțiva pași, după care privi înapoi. Ronnie ținea mîna pe ușă, gata s-o deschidă. Nu se vedea nici o armă în mîna lui. „Să nu faci nimic rău acum, Ronnie. Ești liber să mergi acasă.“

Pe Tiel o întîmpinară Calloway, Davison, Gully, șeful Montez.

Și Doctorul. Era acolo, stînd puțin mai retras față de ceilalți, cu umerii săi lați și cu părul fluturîndu-i în vînt.

Cu coada ochiului, Tiel recepționează echipa antitero care îl introducea pe Doi într-o dubă, sub pază puternică. Portiera fu trîntită cu zgomot și mașina prinse viteză ieșind din parcare, cu un scrișnet de roți. Juan fusese pus pe o targă, unde doi asistenți îi acordau primul ajutor.

Tiel își întoarse privirea de la el, apoi reveni. Mexicanul începuse să se lupte cu un asistent care voia să-i facă o injecție în mîna încătușată. Ca un nebun în cămașă de forță, se zvîrcolea, dădea din cap și din mîini. Gura i se mișca și se puteau ghici cuvintele pe care le rostea. Tiel se întreba ce i se părea anormal.

Apoi, înțelese că el urla în limba engleză.

„De unde pînă unde“, se întrebă ea prosteste, „parcă nu vorbea decît spaniola.“

Mai mult, cuvintele nu aveau nici un sens, pentru că el striga cît îl ținea gura:

– Are o pușcă! Uite! Omul acela! Vai, Dumnezeuule, nu!

Tiel auzi cuvintele cu o secundă înainte ca Juan să sară de pe targă, să se arunce peste acel bărbat doborîndu-l la pămînt.

Asta nu înainte ca Russell Dendy să tragă un foc de armă cu pușca de vânătoare.

Tiel auzi zgomotul de sticlă spartă, se roti rapid și văzu cum cădeau cioburile de sticlă pe Ronnie. Nu-și putea aminti dacă țipase sau nu. Nu-și amintea nici că străbătuse înapoi distanța pînă la intrarea în magazin într-o fugă și nici că se lăsase în genunchi și în mîini, cu toată sticla spartă de acolo.

Își amintea însă că Juan striga – ca să-și salveze viața:

– Sînt agentul Martinez de la Finanțe și lucrez sub acoperire! Sînt Martinez, de la Finanțe, și lucrez sub acoperire!

15

Antibioticul pe care i-l injecta asistenta îi provoca usturime. Cioburile perforaseră pantalonii, care-i fuseseră tăiați apoi deasupra genunchilor.

Tiel nu observase tăieturile decît în clipa în care asistenta de pe salvare începu să-i extragă cioburile cu o pensetă fină. Abia atunci începuse să o doară. Dar nu era o durere puternică. Pe Tiel o interesa mai degrabă ceea ce se petrecea în jurul ei, decît rănilor superficiale pe care le avea.

Stînd pe o targă – deoarece refuzase să urce în ambulanță – Tiel încerca să privească pe lîngă femeia care o îngrijea. În lumina zorilor abia ivite, farurile celor aproximativ zece mașini de poliție și de salvare produceau un amestec amețitor de lumini colorate. Personalul medical, care nu se grăbise să-l ajute pe Ronnie, se ocupa acum de ea, de agentul Martinez de la Finanțe și de Cain.

Presei i se interzisese accesul în imediata apropiere a

zonei de operațiuni, dar elicopterele cu reporterii de la știri zumzăiau deasupra ca niște imense insecte obraznice. Un convoi cu mașini de televiziune era parcat într-o zonă stîncoasă de unde se putea vedea depresiunea cunoscută sub numele de Rojo Flats. Farfuriile antenelor de comunicație prin satelit, montate pe acoperișurile lor, reflectau razele soarelui, care răsărise nu demult.

În mod obișnuit, Tiel McCoy s-ar fi bucurat nespuns de o asemenea scenă. Ar fi fost în elementul ei. Acum, însă, nu simțea efectul acelei revărsări de adrenalină ca atunci cînd privea prin obiectivul camerei video și își făcea reportajul pe viu.

Încercase să comenteze cu obișnuitul ei entuziasm, deși era conștientă că acum îi lipsea. Spera însă ca telespectatorii să nu observe acest lucru, sau, în cazul în care ar fi observat, să pună lipsa ei de vervă pe seama coșmarului prin care trecuse.

Reportajul se desfășura, totuși, pe un fundal dramatic. Tiel strigase în microfon, în timp ce elicopterul se ridica de la sol, pentru a-l duce pe Ronnie Davison la cel mai apropiat centru medical, unde o echipă de intervenție aștepta să-l ia în primire pe rănit. Curentul puternic, creat de palele care se învîrteau, îi umpluse ochii de nisip și Tiel încercă să-și pună lacrimile adevărate pe seama aceluia nisip.

Imediat ce încheie rezumatul evenimentelor petrecute în ultimele șase ore, ea îi dădu microfonul fără fir lui Kip, care o sărută pe obraz exclamînd: „Grozav“. Kip se grăbi să filmeze, profitînd de accesul pe care îl avea la locul acțiunii, acces datorat prezenței lui Tiel.

Tiel consimți în fine să-i fie examinate palmele și genunchii înșingerați.

– Probabil că știi ceva, i se adresă ea asistentei medicale.

– Scuzați-mă, domnișoară McCoy, dar nu știu nimic.

– Sau nu vrei să vorbești.

– Nu știu nimic, repetă femeia și puse la loc capacul sticlutei cu antibiotic.

– Ar trebui să mergeți la un spital ca să se uite cineva la mîinile dumneavoastră. S-ar putea să mai fi rămas niște cioburi, adăugă ea.

– N-au mai rămas. Mă simt bine.

Tiel sări de pe targă. O usturau genunchii, dar disimulă grimasa de durere în fața asistentei.

– Mulțumesc.

– Tiel, cum te simți? Gully venea plin de nervi spre ea. Nemernicii ăștia nu m-au lăsat să trec, decît după ce s-au ocupat de mîinile și genunchii tăi. Caseta e extraordinară, fetișo. A ieșit mai bine ca oricînd. Dacă n-o să primești postul de la *Nine Live*, înseamnă că nu mai există dreptate pe lume.

– Ai auzit cumva cum se simte Ronnie?

– Nu.

– Știi ceva despre starea Sabrei?

– Nimic, de cînd cow-boy-ul acela a dus-o la doctorul Giles și au plecat cu elicopterul.

– Că veni vorba, Doctorul este pe aici?

Gully nu o auzi. El scutură din cap și bodogăni:

– Aș fi vrut să pun eu mîna pe Dendy. Îți garantez că l-aș fi făcut să-și dorească moartea.

– Presupun că l-au arestat.

– Șeriful a ordonat celor trei asistenți ai lui să-l bage la zdup.

Deși văzuse totul cu ochii ei, lui Tiel nu-i venea să creadă că Dendy trăsesese în Ronnie Davison.

– Nu știu cum de s-a putut întâmpla asta, îi mărturisi ea lui Gully.

– Nimeni nu l-a supravegheat. L-a păcălit pe Calloway. Plîngea, își frîngea mîinile. E clar că ne-a păcălit. A reușit să ne convingă că își recunoaște greșelile și că nu dorea decît ca Sabra să scape sănătoasă. Ticălos mincinos.

Tiel nu se mai putu stăpîni și izbucni în lacrimi:

– Este greșeala mea, Gully. Eu i-am garantat lui Ronnie că va fi în siguranță cînd va ieși din magazin; i-am promis că, dacă se predă, n-o să pățească nimic.

– Dar asta i-am promis cu toții, domnișoară McCoy.

Tiel se întoarse furioasă spre cel care vorbea:

– Sînt foarte supărată pe dumneata, domnule Calloway.

– După cum ți-a spus și colegul dumitale, Dendy m-a păcălit. Nimeni nu și-a închipuit că are o armă la el.

– Nu e vorba de asta. Ai fi putut să mă previi în legătură cu Huerta, atunci cînd am ieșit cu fetița.

– Și, dacă ai fi știut cine era, ce-ai fi făcut?

Ce-ar fi făcut? Habar n-avea, dar oricum nu mai avea importanță.

– Știai că Martinez este agent la Finanțe?

Calloway o privi cu tristețe:

– Nu. Am crezut că e unul din oamenii lui Huerta.

Amintindu-și cum bărbatul acela rănit se aruncase asupra lui Dendy, Tiel remarcă:

– A făcut un lucru extraordinar. Nu numai că s-a lăsat deconspirat, dar și-a riscat și viața. Dacă un singur trăgător ar fi reacționat rapid... Se scutură la gîndul că trupul agentului ar fi putut fi ciuruit de colegii lui.

– M-am gîndit la asta, recunosc Calloway îngîndurat. Dorește să-ți vorbească.

– Mie?

– Ești pregătită?

Calloway o conduse la altă ambulanță, punînd-o între timp la curent cu starea în care se afla Martinez.

– Glonțul i-a trecut prin coapsă, fără să atingă vreun os sau vreo arteră. A avut de două ori noroc în noaptea asta. Calloway o ajută să urce în ambulanță pe ușa din spate.

Fașa improvizată pe care i-o pusese Doctorul fusese înlocuită cu un bandaj sterilizat. Tricoul plin de sînge zăcea alături. La vederea lui, Tiel simți cum i se strînge inima. Își aminti de mîinile Doctorului, care bandaja rana pe care chiar el o provocase.

Martinez era conectat la diverse aparate și i se făcea și o transfuzie de sînge, dar era conștient.

– Domnișoară McCoy.

– Agent Martinez. Ești un bun profesionist. Ne-ai păcălit pe toți.

Martinez zîmbi, arătîndu-și dinții albi și frumoși pe care Tiel îi remarcase de la bun început.

– Țasta este scopul oricărui agent care lucrează sub acoperire. Slavă Domnului că s-a păcălit și Huerta. Fac parte din banda lui încă din vara trecută. Azi-noapte a trecut frontiera un camion plin cu oameni.

– A fost găsit în urmă cu o oră, îi informă Calloway. Ca de obicei, condițiile de transport erau deplorabile. Cei închiși în camion s-au bucurat că au fost luați în custodie. Au considerat că au fost salvați.

– Huerta și cu mine eram pe cale să-i vindem unui fermier din Kansas. Huerta urma să fie arestat imediat după tranzacție. Ne-am oprit aici ca să mîncăm ceva.

Bărbatul ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că asta era tot. Restul îl știa și ea.

– Sînt bucuros că n-am intrat cu arme în magazin. Le lăsasem în mașină – ceea ce nu făceam de obicei. Trebuie să mulțumim soartei. Dacă Huerta ar fi fost înarmat, lucrurile s-ar fi sfîrșit prost.

– O să ai necazuri?

El zîmbi din nou.

– Sper ca serviciul meu să mă dea dispărut. Dacă o să mă mai întîlniți vreodată, probabil că n-o să mă mai recunoașteți.

– Înțeleg. Încă o întrebare, de ce ai încercat să iei copilul?

– Huerta voia să-l atace pe Ronnie și să-l anihileze. M-am gîndit să-i distrag atenția. De fapt, mi-era teamă că îi va face rău copilului. Era singura modalitate de a-l salva. Tiel se înfioră, gîndindu-se la ce s-ar fi putut întîmpla.

– Dar te-ai comportat cam dur cu Cain.

– M-a recunoscut, spuse Martinez. Am lucrat împreună la un caz cu vreo doi ani în urmă. N-a avut prezența de spirit să-și țină gura. Era cît p-aci să mă dea de gol de cîteva ori. A trebuit să-l fac să tacă. Uitîndu-se la Caloway, adăugă: Cred că are nevoie de niște cursuri de specializare la Quantico.

Tiel își ascunse zîmbetul.

– Ar trebui să-ți mulțumim pentru actele dumitale de curaj, domnule Martinez. Îmi pare rău că ai fost rănit.

– Tipul acela – Doctorul – a făcut ceea ce trebuia să facă. În locul lui, aș fi procedat la fel. Aș vrea să-i transmit că nu-i port pică.

Calloway spuse:

– A plecat deja.

Ascunzîndu-și dezamăgirea și strîngînd din dinți de durere, Tiel dădu mîna cu Martinez și îi dori sănătate, după care coborî din ambulanță. Gully o aștepta. După ce plecă ambulanța, veniră la ei Vern și Gladys.

Se vedea că dăduseră o raită pe la automobilul lor, pentru că erau îmbrăcați altfel și păreau vioi și proaspeți, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-un sejur de două săptămîni într-o stațiune balneară. Tiel îi îmbrățișă pe rînd.

– N-am vrut să plecăm fără să-ți dăm adresa noastră și să ne promiți că vom ține legătura. Gladys îi întinse o bucată de hîrtie pe care era scrisă adresa lor din Florida.

– Vă promit. Vă continuați luna de miere?

– După ce ne oprim în Louisiana ca să-mi văd fiul și nepoții, spuse Vern.

– Care sînt cu siguranță cei mai leneși și mai zăpăciți copii din lume, zise Gladys.

– Ei, Gladys, protestă Vern.

– Dar nu spun decît adevărul, Vern. Sînt niște bătărași, știi doar. Apoi, Gladys își șterse discret lacrimile care-i apăruseră în ochi. Sper din tot sufletul ca cei doi tineri să depășească toate momentele grele. Sînt foarte îngrijorată și abia aștept să aflu că sînt toți trei sănătoși.

– Și eu. Tiel strînse mîna micuță a lui Gladys.

– A trebuit să dăm niște declarații șerifului, apoi agenților FBI. Le-am spus că nu ne-am putut abține să nu-l lovim pe nenorocitul ăla de Cain cu conserva aia de chili. Prea a fost un idiot, zise Vern.

Gully rînji. Calloway se crispă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Donna a acaparat toate camerele de televiziune, spuse Gladys cu pică. Dacă o asculți poți să crezi că ea a fost eroina principală.

Vern băgă mîna în punga de plastic, scoase micuța casetă video și o puse în palma lui Tiel.

– Să nu uiți de asta, îi șopti el.

Adevărul era că Tiel uitase complet de caseta înregistrată pe camera video a celor doi bătrîni.

Gladys îi șopti pe furiș:

– Ne-am strecurat înapoi în magazin ca să o luăm.

– Vă mulțumesc pentru tot. Tiel se emoționează din nou, atunci cînd bătrîinii își luară la revedere și se îndreptară spre mașină.

– Lună de miere? întrebă Gully, în timp ce bătrîneii se îndepărtau.

– Au fost grozavi. O să-mi fie dor de ei.

El o privi uimit.

– Tu te simți bine?

– Da. De ce întrebi?

– Pentru că te porți cam ciudat.

– N-am dormit toată noaptea. Îndreptîndu-și umerii, Tiel luă poziția pe care o adopta atunci cînd urma să fie filmată și se întoarse spre Calloway: Presupun că aveți o mulțime de întrebări și pentru mine.

În duba FBI, Calloway o servi cu cafea și cu burrito, aduse de asistentele sociale de la biserica baptistă. Lui Calloway îi trebui o oră ca să consemneze informațiile pe care Tiel i le oferi.

– Cred că este de ajuns pentru moment, domnișoară McCoy; îți vom mai pune niște întrebări ulterior.

– Înțeleg.

– Nu m-ar mira dacă procurorul districtual te va ruga să fii de față cînd ne vom întîlni pentru a discuta acuzațiile aduse lui Ronnie Davison.

– Dacă vă veți aduna, spuse ea cu voce joasă.

Agentul FBI își feri privirea simțindu-se vinovat în mare măsură pentru ceea ce se întîmplase. Recunoscuse faptul că fusese indus în eroare de comportarea lui Russell Dendy. Nu observase că acesta se duse la elicopterul cu care venise și că luase de acolo o armă de vînătoare. Dacă Ronnie ar muri, Calloway ar trebui să răspundă pentru cele întîmplate.

– Ai vreo știre proaspătă în legătură cu starea lui Ronnie?

– Nu, răspunse Calloway. Tot ce știu este că trăia atunci cînd l-au urcat în elicopter. N-am mai aflat nimic despre el. Fetița se simte bine. Sabra nu și-a revenit total, dar este mai bine decît mă așteptam. A primit sînge suficient.

– Dar unde a dispărut domnul Cole Davison?

– L-au lăsat să-l însoțească pe Ronnie. Era... ei, îți dai seama.

Tăcură cîteva clipe. În cele din urmă, Calloway îi făcu semn să iasă din mașină.

– La revedere, domnule Calloway.

– Domnișoară McCoy? Tiel întoarse capul. Agentul special părea stînjinit de ceea ce dorea să-i spună. Cred că a fost un adevărat coșmar pentru dumneata, dar sînt recunoscător că am avut acolo, înăuntru, pe cineva atît de echilibrat. I-ai ajutat pe toți să-și păstreze cumpătul și ai acționat cu foarte mult calm.

– Eu nu sînt un om deosebit, domnule Calloway. Poate, doar, cu mai mult temperament, spuse ea cu un zîmbet trist. Dacă n-ar fi fost Doctorul... Ți-a dat vreo declarație?

– Declarația i-a luat-o șeriful Montez.

Calloway îi făcu semn în direcția șerifului Montez, pe care ea nu-l observase și care stătea sprijinit de dubă. El duse mîna la pălărie, o salută, dar se prefăcu că nu înțelege întrebarea nerostită în legătură cu Doctorul.

– Primarul nostru s-a oferit să vă invite la un motel din zonă. Nu este ca la Ritz, o avertiză el cu un chicotit, însă puteți sta cît doriți.

– Mulțumesc, dar mă întorc în Dallas.

– Ba nu te întorci la Dallas acum. Gully venise împreună cu Kip. Mergem la elicopter ca să dăm caseta asta pentru ca editorul să o aranjeze.

– Vin și eu. Sper că vei trimite pe cineva după mașina mea.

Gully scutură din cap, înainte ca Tiel să-și termine fraza.

– Nu e loc decît pentru două persoane, iar eu trebuie să mă întorc. Nici nu vreau să mă gîndesc ce mi-a făcut nebunul ăla cu cercei în sprîncene în biroul meu de la știri. Tu acceptă

invitația primarului. O să trimitem elicopterul după tine mai tîrziu, împreună cu cineva care să-ți aducă mașina la Dallas. Și, pe lîngă toate astea, miroși urît. Nu cred că ți-ar strica un duș.

– Dar știi că te pricepi s-o întorci din condei atunci cînd trebuie, zise Tiel supărată.

Se părea că n-avea de ales și în plus era prea obosită ca să continue discuția în contradictoriu. Au mai stabilit doar momentul și locul de unde avea să o ia elicopterul; șeriful Montez i-a promis că o va duce el acolo. Gully și Kip și-au luat la revedere și s-au grăbit spre elicopterul care îi aștepta.

Calloway îi întinse mîna.

– Mult noroc, domnișoară McCoy.

– La fel și dumneata.

Tiel dădu mîna cu agentul, iar cînd el încercă să și-o retragă, ea i-o reținu.

– Ai spus că ești bucuros că m-am aflat acolo, spuse ea, arătînd spre magazin. La rîndul meu, am fost bucuroasă că dumneata ai condus acțiunea, domnule Calloway. Și Tiel spuse asta cu sinceritate. Avuseseră noroc cu toții că el a fost cel însărcinat cu rezolvarea acelei situații delicate. Poate că altcineva n-ar fi fost în stare să dezamorseze criza într-un mod atît de înțelept.

Complimentul îl făcu să se simtă jenat.

– Mulțumesc, spuse el pe un ton reținut, apoi se întoarse și intră în duba FBI.

Șeriful Montez luă bagajele lui Tiel și le puse în portbagajul mașinii lui de patrulă.

– Pot să-mi conduc mașina, șerifule, încercă ea să protesteze.

– Nu e cazul. Ești mult prea obosită și mi-e teamă că o să adormi la volan. Nu-ți face griji pentru mașină, o să trimit un asistent de-al meu să o aducă. O s-o parcăm în fața biroului nostru.

În mod surprinzător, Tiel se bucură că nu mai trebuia să preia controlul și să ia hotărâri.

– Mulțumesc.

Drumul pînă la motel fu scurt. Existau șase camere, umbrite de un parasolar. Ușile erau vopsite în portocaliu.

– Nu e nevoie să mai mergi la recepție. Ești singurul client. Montez coborî de la volan și veni lîngă ea ca să o ajute.

Șeriful avea cheia de la cameră și îi deschise ușa. Climatizorul era deja pus în funcțiune. Aparatul de la fereastră hura puternic, iar una din piese păcănea din cînd în cînd, dar sunetele nu o deranjau. O vază plină cu flori, un coș cu fructe proaspete și ceva de mîncare o așteptau pe măsuta din cameră.

– Doamnele de la biserica catolică nu se lasă mai prejos față de cele de la biserica baptistă, glumi șeriful.

– Sînteți toți foarte drăguți.

– Ne face plăcere, domnișoară McCoy. Dacă nu erai dumneata, lucrurile ar fi mers mai rău. Nimeni de aici nu și-ar fi dorit ca Rojo Flats să apară pe hartă ca un loc unde s-a petrecut un masacru. Atinse borul pălăriei în semn de salut în timp ce se retrăgea. Înainte de a ieși îi spuse: În caz că dorești ceva, sună la recepție. Altfel nu te va deranja nimeni. Odihnește-te plăcută. O să trec mai tîrziu pe aici.

În mod obișnuit, primul lucru pe care îl făcea Tiel cînd intra într-o cameră era să deschidă televizorul. Îi plăceau mult știrile. Chiar dacă nu privea la ecran, era mereu conectată cu postul de știri care funcționa non-stop. Adormea și se trezea ascultînd știrile.

De data asta, trecu pe lîngă aparatul TV fără să-l observe și își duse geanta cu cele trebuincioase toaletei în mica baie. Cabina de duș era înghesuită, dar apa fierbinte o relaxă. Se săpuni și își șamponă părul, lăsînd apoi jetul de apă să-i maseze trupul obosit. Se rase pe picioare, ocolind rănile de pe genunchi. Își uscă puțin părul, apoi se aplecă peste chiuvetă și se spală pe dinți. Se simțea înviorată, dar și teribil de tristă. Se întreba de ce? În fond, realizase cel mai bun reportaj din viața ei. *Nine Live* îi aparținea, fără îndoială, Gully îi confirmase. Ar fi trebuit să danseze de fericire. Unde dispăruse euforia pe care o simțea atunci cînd făcea un reportaj bun? Starea ei de spirit era la fel de răsuflată ca o șampanie destupată în urmă cu trei zile.

Lipsa de somn. Asta era. După ce va dormi cîteva ore, va fi ca nouă. De fapt, va redeveni ea însăși. Cu bateriile reîncărcate, gata de muncă.

Se întoarse în cameră, scoase din valiză un sutien și niște chiloței, îi îmbrăcă, puse ceasul să sune și se îndreptă spre pat. Cearșafurile erau albe și moi.

În clipa aceea auzi o bătaie în ușă. Crezu inițial că e un păcănit în climatizor, dar cînd bătaia se repetă, se duse să deschidă.

Doctorul intră în cameră, închise ușa în urma lui, își scoase ochelarii de soare și îi puse pe măsută, împreună cu pălăria, lângă coșul neatins cu bunătăți aduse de doamnele de la biserica catolică.

Se bărbierise și mirosea a săpun. Purta o pereche curată de jeanși Levi's, o cămașă albă, o curea de piele și cizme de cow-boy.

Tiel nu se mai gândi la nimic și se aruncă în brațele lui. Sau el se aruncase în brațele ei? Ea nu-și mai amintea cine făcuse primul gest. Și, oricum, nu avea importanță cui îi aparținuse inițiativa. Important era că el o ținea strâns în brațe. Lacrimile pe care nu și le putea stăvili îi îmbibau Doctorului cămașa. Îi prinse ceafa cu palma lui lată și-i culcă obrazul pe pieptul lui ca să-i domolească hohotele de plâns.

– A murit? Ai venit să-mi spui că Ronnie a murit?

– Nu, nu de asta am venit. N-am noutăți despre Ronnie.

– Cred că ăsta e un semn bun.

– Așa sper și eu.

– Nu-mi venea să cred, Doctore. Zgomotul ăla. Zgomotul ăla asurzitor, oribil. Și, pe urmă, când l-am văzut întins acolo, nemișcat, peste toate cioburile alea, plin de sînge...

– Gata, nu s-a întîmplat nici o nenorocire.

Cuvintele liniștitoare le rosti cu gura lipită de tîmpla ei. Apoi tăcu și Tiel simți cum buzele lui îi sărutau pleoapele. Tiel ridică fruntea și îl privi printre lacrimi. Atingîndu-i fața, ea gemu încetișor, copleșită de dorință.

Buzele lui, insistente și flămînde, le desfăcură fără nici o împotrivire pe ale ei. Limba lui preluă cu autoritate inițiativa. Mîinile lui Tiel-i se încleștară de ceafă. Apoi își plimbă degetele prin părul lui și se supuse acelui sărut brutal, ce trăda dorința nestăvilă de a o poseda. Tiel fu străbătută de un fior puternic și simțurile ei se treziră la viață. Intensitatea dorinței care o cuprinse o sperie. Ca o adolescentă la prima ei întîlnire, era uimită și uluită de tumultul simțurilor, încîntată, copleșită, temătoare, dar plină de dorință.

Catarama lui îi atinge abdomenul, dar senzația nu era neplăcută. Metalul rece se încălzise de pielea goală dintre sutien și chiloți. Puternice și sigure, mîinile lui îi cuprinseseră șoldurile și o traseră mai aproape de el. Buzele lui coborîră de-a lungul gîtului. Tiel își lăsă capul într-o parte, iar el îi sărută și îi mușcă ușor lobul urechii. Suspinînd, Tiel se răsuci ușor oferindu-și gîtul și umărul spre a fi sărutate. Ridicîndu-i părul, el o sărută pe ceafă. Atingerea ușoară îi provocă fiori de plăcere ce se răspîndiră de-a lungul spinării.

Ajunsă cu spatele la el, ea se sprijini de pieptul lui lat. Bărbatul îi cuprinse sînii cu palmele, după care mîinile lui coborîră pînă la șolduri, unde se opriră. Dominat de dorință, trupul lui Tiel se undulă aștător. Prinzînd curaj, el își strecură mîna în jos, între coapsele ei fierbinți: „Tiel“, îi murmură numele, apoi întoarse capul și îi căută buzele.

Se sărutară, în timp ce degetele lui continuau să o mîngîie, să o exploreze. Tiel se ridică pe vîrfuri și se lipi de el, culcîndu-și obrazul pe umărul lui. Dorea să fie cît mai aproape de el. Apoi, întorcîndu-se brusc, ea se undui pe pieptul lui. Bărbatul gemu excitat, o prinse de fese și o ridică aproape de mijlocul lui. Se potriveau ca două piese de puzzle. Perfect. Uimitor. Tiel ridică un picior și îl puse pe șoldul lui. Excitat la maximum, el îi strivi gura cu buzele, apoi o luă în brațe și o așeză pe pat, acoperind-o cu trupul lui.

El îi îndepărtă șuvițele de păr, eliberîndu-i fața. Ochii lui, plini de dorință, o priviră îndelung.

– Nu știi ce îți place.

Glasul lui era aspru, mai aspru decît de obicei și Tiel își dori să-i simtă asprimea pe piele.

Vîrful degetului ei îi atinse sprînceana, apoi nasul și descrie conturul buzelor lui.

– Îmi placi, zise Tiel ușor derutată.

– Ce vrei să fac eu?

O clipă, ei îi fu teamă că va începe din nou să plîngă. Emoția îi blocase respirația, dar reuși să se controleze.

– Convinge-mă că trăiesc, Doctore.

El îi descheie sutienul și îi sărută sînii pe rînd, aștător,

mîngîindu-le sfîrcurile cu limba. Pe Tiel o cuprinse un freamăt și se simți copleșită de dorință.

Cînd buzele lui îi cuprinseseră sfîrcul, Tiel nu mai reuși să-și controleze trupul care se arcui în așteptarea plăcerii. Bărbatul gemu excitat cînd ea îi atinse sexul cu mîna.

Apoi se ridică de pe pat și își scoase grăbit hainele. Tiel îl privi. Avea mușchii frumos reliefați, abdomenul plat, iar bărbăția lui se etala cu agresivitate.

În clipa în care el puse un genunchi pe pat, Tiel se ridică. Degetele ei mîngîiară membrul fierbinte și dur. Fără urmă de pudoare, el îi permise să-l privească.

Tiel îi prinse apoi șoldurile cu mîinile și îl trase aproape; capul ei îi atinge pieptul, iar penisul lui se odihnea între sînii ei.

După o clipă, el gemu incapabil să se mai stăpînească, o culcă ușor pe spate, se aplecă peste ea și îi scoase chiloții. O clipă o privi admirativ, apoi se aplecă și o sărută chiar deasupra părului pubian. Sărutul excitant o făcu să se apropie de el copleșită de dorință.

Coapsele i se desfăcură, bărbatul o trase spre el și o penetra.

Zăceau goi, epuizați de senzațiile trăite. Climatizorul introducea aer rece în cămăruță, dar pielea lor era încă fierbinte.

Tiel stătea întinsă peste el, cu un genunchi strecurat între coapsele lui. El respira regulat și îi mîngîia ușor părul.

– Am crezut că te-a durut, că am fost prea brutal.

– Ce tot spui, murmură ea.
– Ai strigat.
Da. La prima zvicnire. Își amintea acum. Întoarse capul și-și frecă nasul de pieptul lui.
– Pentru că mi-a fost bine.
Brațele lui o înconjură strâns.
– Și mie. Ceea ce faci tu...
– Ce anume?
– Lucrul ăla.
– Eu nu fac nimic.
El deschise ochii și zîmbi.
– Ba da, faci.
– Da?
– Hmmm. Și e formidabil.
Roșind, își puse din nou obrazul pe pieptul lui.
– Sînt epuizată.
– Și eu.
– Dar nu vreau să dorm.
– Nici eu.
Mai trecură cîteva clipe de beatitudine. Apoi Tiel puse mîinile pe pieptul lui și-și sprijini bărbia de ele.
– Doctore?
– Hmmm.
– Ai adormit? Te deranjează dacă te întreb ceva?
– Întreabă-mă.
– Ce facem noi acum?
El deschise un ochi și o privi.

– Vrei să-ți dau denumirea științifică, toată vorbăria politicoasă sau merge și în argou?
Ea se încruntă.
– Voiam să spun...
– Știu ce voiai să spui.
Deschise și al doilea ochi și își ridică capul pe pernă ca să o privească mai bine.
– O să facem ceea ce ai spus tu mai devreme, Tiel. Ne convingem unul pe celălalt că trăim. Nu este un lucru neobișnuit ca oamenii să-și dorească să facă dragoste după o experiență în care au fost aproape de moarte. Sau după ce-și amintesc de faptul că sînt muritori, la o înmormîntare, de exemplu. A face dragoste este o confirmare a faptului că trăiești.
– Adevărat? Să știi că este cea mai fantastică manifestare a instinctului de supraviețuire pe care am trăit-o pînă acum.
El chicoti. Tiel tăcu, gînditoare, apoi suflă ușor peste părul de pe pieptul lui.
– Asta a fost, de fapt?
El îi ridică bărbia cu un deget pentru a o face să se uite din nou la el.
– Ne-am complica dacă ar fi ceva între noi, Tiel.
– Tot o mai iubești pe Shari?
– Iubesc amintirile frumoase legate de ea. Și le urăsc pe cele urîte. Dar dacă îți închipui că fantoma ei mă domină, pot să te asigur că greșești. Relația mea cu ea – bună, rea sau indiferentă – nu m-ar împiedica să mai am alta.
– Te-ai însura iar?

– Aș vrea. Dacă aș iubi o femeie, aș vrea să-mi petrec viața alături de ea; asta înseamnă pentru mine căsătorie. După o clipă, el o întrebă: Dar tu, ce amintiri și sentimente mai ai pentru John Malone?

– Ca și tine, dulci-amare. Am trăit o poveste romantică. Poate și pentru că ne-am căsătorit foarte repede, cuprinși de pasiune, înainte de a ne cunoaște foarte bine. Dacă n-ar fi murit, cine știe ce s-ar fi întâmplat? Poate că profesiunile noastre ne-ar fi pus în situații incompatibile.

– După câte înțeleg eu, va rămîne în amintirea ta ca Făt-Frumos martirizat.

– Nu, Doctore. Nici amintirea mea nu se leagă de o fantomă.

– Și Joe?

– Joe e căsătorit, îi aminti ea.

– Dar dacă n-ar fi fost?

Tiel se gîndi o clipă la Joseph Marcus, apoi scutură din cap.

– Probabil că legătura noastră ar fi mers o vreme, dar pînă la urmă în mod cert ar fi eșuat. Era doar o experiență, nu o iubire. Nimic serios, te asigur. Nici nu-mi mai amintesc de el.

Ea se ridică puțin și-și trecu mîinile peste pieptul lui.

– În mod cert, de tine o să-mi amintesc. Arăți exact așa cum mi-am imaginat.

– Ți-ai imaginat cum arăt eu dezbrăcat?

– Recunosc că da.

– Cînd anume?

– Cînd ai intrat ieri în magazin. Mă gîndeam în sinea mea: „O! Ce mai dulceată de bărbat!”

– Sînt dulce?

– Foarte dulce.

– Mulțumesc, doamna mea, rosti el rar, cu ochii ațintiți pe sîinii ei. Și tu ești dulce.

– Da, sînt sigură că le spui asta tuturor femeilor cu care te culci.

Zîmbind, el răsuci între degete o șuviță din părul ei. Încet, încet, zîmbetul îi dispăru și spuse pe un ton serios:

– Am trecut prin multe împreună, Tiel. O naștere. Aproape o moarte. Ore tensionate în care n-am știut cum se va termina totul. Traumele de genul ăsta le aduc ceva oamenilor. Îi unesc.

Cuvintele lui veneau ca un ecou al gîndurilor ei. Dar nu era prea măgulitor să audă că el atribuia legătura lor doar traumei prin care trecuseră; faptul că el putea reduce dorința carnală la o astfel de explicație pragmatică îi displăcu.

Dacă ei doi s-ar fi întîlnit la un cocteil cu o seară în urmă n-ar fi existat comunicare, senzații, nu s-ar fi aflat acum în pat împreună? De fapt asta voia el să spună. Dacă el reducea și explica totul printr-o reacție psihologică, nu mai avea nici un rost să mai întîrzie.

„Felicitări, Doctore. Ești primul – dar, probabil, și ultimul meu iubit de-o noapte. De fapt, iubit de o dimineață”.

Tiel dădu să se ridice, dar bărbatul se folosi de mișcarea ei ca s-o tragă deasupra lui.

– Cu tot pericolul care ne păștea – pe noi toți cei din

magazin —, am avut imagini incredibil de reale despre acest lucru.

Ea reuși să îngaime:

— Care lucru?

Mîinile lui o mîngîiau pe spate, pe fese și, atîta cît putea ajunge, pe coapse.

— Acela de a face dragoste cu tine.

El se ridică puțin ca să o sărute. La început, sărutul fu liniștit și pe îndelete pregătit; îi mîngîie buzele, în timp ce mîinile continuau să o dezmierde de la umeri pînă la coapse.

Tiel parcă torcea. De fapt, chiar asta făcea. Cînd el o simți vibrînd, sărutul deveni mai apăsător. Mîinile lui îi presară bazinul lipindu-l de penisul în erecție. Provocatoare, ea se mișcă peste el. Bărbatul îi șopti la ureche o porcărioară și îi depărtă coapsele. O penetră cuprîns de o dorință puternică, totală, împlinindu-i o nevoie de care ea nu știuse pînă acum, dar care exista de mult timp. Plăcerea fu imensă. Tiel trăi sentimentul de realizare, pe care nici măcar munca ei nu i-l putuse oferi.

Se mișcau într-un ritm perfect. Tiel simțea nevoia acută de contopire totală, ca și el de altfel. Atunci cînd ejaculă, bărbatul o ținu posesiv nemișcată și degetele lui lăsară urme în carnea ei. Ea își îngropă fața în umerii lui și îl mușcă pentru a-și stăpîni strigătul de plăcere.

Trăiră un orgasm plăcut, lent, prelung.

Tiel era atît de relaxată, atît de satisfăcută încît avea impresia că devenise o parte din el. Nu mai putea să facă diferența între pielea ei și pielea lui. Nici nu dorea asta. Nu se

mișcă nici atunci cînd el trase cearșaful și pătura peste ei. Adormi adăpostindu-l încă în trupul ei.

— Tiel?

— Hmmm.

— A sunat deșteptătorul.

Ea mormăi arțăgoasă și-și strecură mîinile și mai adînc în subsuorile lui fierbinți.

— Trebuie să te trezești. Vine elicopterul să te ia, mai ții minte? Da, își amintea, dar nu voia să se trezească. Voia să stea exact așa cum stătea acum, cel puțin următorii zece ani. Doar așa ar fi putut să recupereze lipsa de somn din noaptea trecută. Doar așa s-ar fi săturat de el.

— Haide! Sus! Trebuie să arăți bine înainte de a veni șeriful Montez după tine.

Ea se dădu la o parte gemînd, căscă îndelung și, apoi, întrebă:

— De unde știi toate astea?

— Mi-a spus el. Așa am aflat unde te pot găsi. Ea îl privi ca prin ceață, iar el spuse: Și-a dat seama că voiam să te văd. Asta ai vrut să știi?

— Da.

— Mi-e prieten. Jucăm pocher din cînd în cînd. El îmi cunoaște povestea, știe de ce m-am refugiat în locul ăsta și este în stare să păstreze un secret.

— Chiar și față de FBI.

— A întrebat dacă îmi poate lua el declarația și Calloway a fost de acord. Avea destule pe cap. Doctorul își aruncă

picioarele peste marginea patului. Pot să mă duc primul la baie?
Termin repede.

– Te rog.

În timp ce se apleca să-și ia chiloții, el o zări întinzându-se leneșă. Mai rămăse câteva clipe pe marginea patului, mîngîindu-i sîinii tari.

– Nu prea vreau să pleci cu elicopterul ăla.

– Roagă-mă și poate că n-am să plec.

– Trebuie să pleci.

– Trebuie, spuse ea îmbufnată.

Ofînd, el își retrase mîinile.

– Da.

Se ridică și se duse la baie.

– Poate, își șopti Tiel ca pentru sine, o să te conving să vii și tu cu mine.

Tiel scoase un sutien și niște chiloți din valiză și începu să se îmbrace; tocmai era pe punctul de a-și trage pantalonii, cînd simți privirea Doctorului.

Se întoarse, gata să-i zîmbească și să facă o remarcă despre băieții care trag cu ochiul, dar expresia de furie de pe chipul lui o făcu să renunțe.

Neînțelegînd ce se întîmplase, dădu să deschidă gura și să-l întrebe ce anume nu era în ordine, dar el întinse mîna cu reportofonul.

Acesta rămăsese în buzunarul pantalonilor ei, pe care îi lăsase, împreună cu alte haine murdare, pe capacul comodei. El le mișcase din loc și găsise reportofonul.

Probabil că pe fața ei se citea vinovăția. Cu o mișcare rapidă și sigură, el apăsă pe „play“. Vocea lui răsuna clar în încăpere:

„De exemplu, spitalul a fost închis din cauza proastei reclame. Reclamă proastă inițiată și susținută de oameni ca tine.“

La fel de hotărît, el opri caseta și aruncă reportofonul pe pat.

– Ia-l. Privind disprețuitor la lenjeria de pat răvășită, adăugă: Îl meriți.

– Doctore, ascultă-mă...

– Ai obținut ceea ce ai vrut. Un reportaj bun.

Dînd-o la o parte, el își ridică jeansii și îi îmbracă cu gesturi nervoase.

– Vrei să încetezi odată cu indignarea asta și să mă ascuți?

El îi arătă cu mîna reportofonul incriminator.

– Am auzit destul. Ai obținut ce-ți doreai? Toate detaliile vieții mele personale? Mă mir chiar că ai rezistat atît. Și n-ai zburat la Dallas ca vîntul ca să prelucrezi întreg materialul pe care îl ai despre mine.

Își trase fermoarul de la jeansi și smulse cămașa de pe scaun.

– A, nu, stai puțin. Mai întîi ai vrut să te culci cu mine. După ce cutărică s-a dovedit așa de jigodie, orgoliul tău a avut nevoie de o satisfacție.

Vorbele lui o dureau și reacționă spunîndu-i:

– Cine a venit aici? Eu nu te-am urmărit. Tu ai venit, îți amintești?

El trase o înjurătură pentru că nu-și găsea o șosetă și încălță oizma pe piciorul gol.

– Și nici nu este vina mea că tu ești demn de un bun reportaj, îi mai strigă ea.

– Dar eu nu vreau să fiu protagonistul nici unui reportaj. Nu am vrut asta niciodată.

– Păcat, Doctore, pentru că ai fi fost excelent în rol. De vreme ce ești foarte cunoscut, nimic nu te împiedică să devii un erou. Azi-noapte ai salvat niște vieți omenești. Crezi cumva că vei trece neobservat? Copiii ăia și părinții lor vor vorbi despre „Doctor”. Ca și ceilalți ostatici. Orice reporter care se respectă ar dori să aibă exclusivitatea. Nici prietenul tău Montez n-o să te poată proteja de publicitate. Oricum apăreai la știri, indiferent de situație. Dar de vreme ce „Doctorul” este sihastrul Bradley Stanwick, vei fi în centrul atenției. Senzaționala știre a zilei.

El făcu semn spre reportofon.

– Dar tu le-ai luat-o înainte, nu? Mai ai vreun reportofon și sub pat? Sperai să înregistrezi și cum fac dragoste?

– Du-te la dracu’.

– Nu poate fi nimic mai rău ca tine.

– Mi-am făcut meseria.

– Și eu care credeam că totul era confidențial. Dar vei folosi „materialul”, nu? Ceea ce ți-am mărturisit doar ție? Cel puțin așa credeam.

– Da, o să-l folosesc.

Doctorul o privi mînios timp de cîteva secunde, apoi se îndreptă către ușa. Tiel fugi după el, îl prinse de braț și-l întoarse cu fața spre ea:

– Ar fi cel mai bun lucru pentru tine acum.

El se zbătu pentru a-și elibera brațul.

– Eu nu cred.

– Te-ar putea obliga să te confrunți cu eroarea comisă atunci cînd ai fugit de lume: Azi... azi-noapte, spuse ea, grăbindu-se să-i transmită tot ce avea de transmis, înainte ca el să plece, i-ai spus lui Ronnie că nu poate fugi de problemele lui. Că fuga nu era o soluție. Dar tu cum ai procedat? Te-ai mutat aici și ți-ai băgat capul ca struțul în nisipul din Texas, refuzînd să recunoști adevărul. Adică faptul că ești un medic talentat, capabil să le oferi pacienților și familiilor acestora o amîinare a executării sentinței de condamnare la moarte. Numai Dumnezeu știe ce ai fi putut realiza în viitor. Din cauza mîndriei tale și a furiei și a deziluziilor în privința colegilor, ai abandonat totul. Dacă reportajul ăsta te va readuce în actualitate și dacă, cu puțin noroc, vei găsi motive să te întorci la munca ta, atunci zău că nu-mi voi cere scuze.

El îi întoarse spatele și deschise ușa.

– Doctore? strigă ea.

– A venit mașina să te ia, o anunță el pe un ton sec.

În biroul lui Tiel era o dezordine mai mare decât de obicei. Primise sute de mesaje, cărți poștale și scrisori de la colegi și telespectatori, care o laudau pentru felul în care reușise să realizeze reportajul legat de cazul Davison-Dendy. Toți apreciau felul în care se comportase în timpul acelei crize. Și mai avea încă multe scrisori de deschis. Deocamdată zăceau în mare neorânduială.

Nu mai era loc nici pentru buchetele de flori primite în săptămîna ce trecuse, deși Tiel trimisese multe în restul birourilor și în sălile de ședință.

Vern și Gladys îi trimisese o enormă plăcintă cu brînză pe care o comandaseră prin poștă. Cei de la știri mîncaseră pe rupte și nu reușiseră s-o dea gata.

După cum era de așteptat, se afla în centrul atenției și asta nu numai pe plan local. Fusese interviuată de către reporteri de la departamentele de știri internaționale, inclusiv de cei de

la CNN și Bloomberg. Datorită dramatismului poveștii de dragoste, a nașterii în condiții de urgență și a modului în care se încheiase conflictul, reportajul captase interesul telespectatorilor din întreaga lume.

Tiel primise o ofertă de la o companie de comerț cu automobile din zonă, ca să le facă reclamă, dar refuzase. Revistele pentru femei din SUA îi propuseseră să-i publice articole în care să povestească totul despre ea, de la secretul succesului și pînă la felul în care își decorase casa. Neoficial, era „Femeia Săptămîni”.

În ciuda succesului ei, nu se simțise niciodată mai mîhnită ca acum.

Încerca să facă puțină ordine pe biroul ei, cînd intră Gully.

– Bună, fetiço!

– Am dus restul de plăcintă cu brînză la cafeneaua noastră, zise ea.

– Eu am mîncat ultima bucată.

– Arterele tale n-or să mă ierte niciodată.

– Am reușit să-ți spun ce treabă minunată ai făcut?

– Întotdeauna îmi face plăcere să aud asta.

– Grozavă treabă.

– Mulțumesc. Dar sînt epuizată.

– Se vede. Arăți groaznic.

Tiel îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Nu spun decât ceea ce văd.

– Mama ta nu te-a învățat că uneori nu e frumos să spui anumite lucruri?

– Ce e cu tine?

– Ți-am spus, sînt...

– Nu ești doar obosită. Știu cum e cînd te simți obosit, însă tu nu ești numai obosită. Ar trebui să strălucești ca un pom de Crăciun, dar ți-ai pierdut pofta de viață. Să fie din cauza Lindei Harper? Ești supărată că a profitat de tine și ți-a furat puțin din prăjitură?

– Nu.

Tiel deschise liniștită un plic și citi cuvintele de felicitare. „Îmi plac reportajele tale de la TV. Ești modelul meu de viață. Aș vrea să fiu ca tine cînd o să cresc mare. Și îmi place și coafura ta.“

Gully spuse:

– Nu-mi vine să cred că nu l-ai recunoscut pe doctorul Bradley Stanwick cînd l-ai văzut în magazin.

– Hmmm.

Gully continua să vorbească, deși Tiel nu-i dădea atenție.

– Hai s-o luăm altfel, continuă el. Nu te cred că nu l-ai recunoscut pe Bradley Stanwick.

Schimbarea tonului lui Gully era evidentă și nu avea cum să se eschiveze de la răspuns. Puse pe birou bilețelul de la fata care se identificase cu numele de Kimberly și era în clasa a cincea și se roti încet cu scaunul ca să-l înfrunte pe Gully.

El o privi îndelung în ochi, iar ea îi susținu privirea fără să clipească.

În cele din urmă, el își frecă obrazul; pielea uscată i se întindea ca o mască de cauciuc de Halloween.

– Presupun că ai avut motivele tale să-i ascunzi identitatea.

– El m-a rugat.

– Aha.

Își lovi apoi fruntea cu palma.

– Bineînțeles! Ce timpit pot fi! Personajul principal al reportajului ți-a spus: „Nu vreau să apar la televizor“ și, în consecință, tu ai omis un element important din reportaj.

– Dar n-a avut nici o influență asupra departamentului tău de știri, Gully.

Nervoasă, Tiel se ridică și începu să-și strîngă lucrurile și să le pună în geantă, cu intenția să plece.

– Linda s-a ocupat de personaj. Așa că nu văd de ce te văicărești.

– M-am văicărit? M-ai auzit tu pe mine că mă plîng?

– Așa mi s-a părut.

– Sînt doar curios să aflu din ce motiv cel mai bun reporter al meu m-a tras în piept.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, m-ai tras în piept! Și încă bine de tot! Vreau să știu de ce.

Tiel se întoarse, îl privi și rosti enervată:

– Pentru că... Se opri, își îndreptă spatele, inspiră adînc și își termină ideea pe un ton mai blînd: ... s-ar fi complicat lucrurile.

– S-ar fi complicat...

– S-ar fi complicat.

Tiel îl ocoli pe Gully, își luă jacheta din cuier și o îmbrăcă, evitînd privirea plină de curiozitate a șefului ei.

– A fost ca în cazul lui Gît Lung, continuă ea.

– Ba nu a fost deloc ca în cazul lui Gît Lung, care era un informator. Bradley Stanwick a jucat un rol important în toată povestea asta, a fost personajul principal.

– Există o deosebire, dar o s-o discutăm altădată, nu acum cînd sînt gata de-a pleca în concediu.

– Așadar pleci?

Gully o urmă îndeaproape după ce ea ieși din birou și se îndreptă spre ieșirea din spate.

– Acum am nevoie de odihnă mai mult ca oricînd. Mi-ai aprobat cererea în urmă cu cîteva zile.

– E adevărat, spuse el pus pe ceartă. Dar m-am răzgîndit. Știi la ce m-am gîndit? M-am gîndit să faci un show-pilot pentru *Nine Live*. Și doctorul ăsta de cancer, în stil de cow-boy, ar putea fi primul tău invitat. Pregătește o emisiune în care el să vorbească despre ancheta în cazul morții nevastă-sii. Să spună ce părere are despre eutanasiu. Dacă el a ajutat-o să moară.

– A avut toate motivele s-o facă, dar n-a făcut-o.

– Vezi? Avem deja un dialog interesant. Și am putea continua cu rolul pe care l-a jucat în conflictul din magazin. Ar fi grozav! Le-am putea arăta show-ul ăsta pilot celor de sus. Poate că o să-l difuzeze ca un reportaj special într-o seară, după știri. Ar fi biletul tău de intrare la *Nine Live*.

– Nu te precipita, Gully.

Tiel împinse ușa grea ce dădea spre parcare. Pavajul era fierbinte ca un grătar încins.

– De ce, Tiel? Gully mergea în spatele ei. Nu asta ți-ai dorit? Pentru asta ai muncit atît. I l-ar putea da Lindei, mai ales

dacă vor afla că tu ai știut tot timpul cine e Stanwick. Amîna-ți concediul pînă îți rezolvi situația.

– Și după aceea n-o să mai pot pleca din cauza pregătirilor. Scutură din cap: Nu, Gully. Plec în concediu.

– Nu te înțeleg. Este vorba de sindromul premenstrual sau ce?

Tiel zîmbi, refuzînd cearta.

– M-am săturat de atîta muncă, Gully. Am obosit să mă tot lupt pentru un post. Șefii știu ce pot și de ce popularitate mă bucur și care acum este mai mare ca niciodată. Au auzit despre munca mea, despre cotele de popularitate și despre toate premiile. În mod normal, toate astea ar trebui să-i convingă că eu sînt cea mai bună în acest post.

Tiel deschise portiera și își aruncă geanta înăuntru.

– Agentul meu o să țină legătura cu ei, cît timp sînt plecată. Va pune în contractul meu și postul de la *Nine Live*. Dacă nu mi-l dau, nu-mi reînnoiesc contractul cu ei. Am primit deja zeci de oferte tentante în ultima săptămînă.

Se aplecă înainte și îl sărută pe obrazul căzut de uimire.

– Te iubesc, Gully. Îmi iubesc munca. Dar nu e decît o muncă; nu mai reprezintă în totalitate viața mea.

Se opri o dată în drumul de ieșire din oraș, lîngă un tomberon din spatele unui supermarket, și aruncă reportofonul și caseta video primită de la Vern și Gladys.

Tiel înjură undița pe care o ținea în mînă de pomană.

– La dracu'!

– Nu mușcă?

Vocea din spatele ei o făcu să tresară speriată și simțea că i se moaie genunchii când îl văzu. Stătea rezemat lejer de un copac și o privea. Trupul lui suplu și înfățișarea de cow-boy se potriveau perfect cu peisajul.

– Nu-mi închipuiam că te pricepi și la pescuit, spuse el.

Bătuse atîta drum ca să-i vorbească despre pescuit?

– Bineînțeles că știu. Trase afară undița și se încruntă. Treaba asta se face când ai vreun pîrîu limpede de munte, în spatele casei de vacanță... Doctore, ce faci aici?

– Ai vești bune despre Ronnie, nu?

Ronnie Davison își revenise. Exista posibilitatea să se întoarcă acasă în cîteva zile.

– Foarte bune. Și despre Sabra. Este din nou la Forth Worth. Am vorbit cu ea aseară la telefon. Ea și mama ei vor primi dreptul de tutelă asupra lui Katherine. Ronnie va putea s-o viziteze când dorește, dar au hotărît să amîne căsătoria pentru vreo doi ani. Indiferent de problemele lui judiciare, au căzut de acord să mai aștepte, ca să vadă dacă relația lor o să reziste timpului.

– Copii deștepți. Dacă o să fie bine, o să se căsătorească.

– Așa gîndesc și ei.

– Dendy poate fi mulțumit că nu l-au acuzat de omor.

– Da, dar l-au văzut foarte mulți că a încercat să-l omoare.

Sper să i se facă multe zile negre pentru această tentativă de omucidere.

– Și eu sper la fel. A pus în pericol mai multe vieți.

Cei doi nu mai scoaseră o vorbă. Tăcerea era întreruptă

doar de ciripitul păsărelelor și de susurul monoton și plăcut al pîrîului. Când tensiunea ajunsese la apogeu, Tiel vorbi din nou:

– Și, ce faci aici?

– Am primit o plăcintă cu brînză de la Vern și Gladys.

– Și eu.

– Enormă.

– De neimaginat.

Simțindu-se caraghioasă așa cum stătea, cu undița ridicată, o puse la picioare. Regretă imediat gestul; acum nu mai știa ce să facă cu mîinile, care i se păreau cumplit de grele. Și le strecură în buzunarele de la spate, cu palmele în afară.

– E frumos aici, nu?

– Da, desigur.

– Când ai venit?

– Acum o oră.

– Aha.

Apoi, repetă întrebarea:

– Doctore, ce faci?

– Am venit să-ți mulțumesc.

Tiel coborî capul și-și privi picioarele. Tenișii intraseră adînc în noroi.

– Nu e nevoie. Să-mi mulțumești, vreau să spun. N-am fost în stare să mă folosesc de înregistrare. Am avut și o casetă video. De la Gladys. Calitatea casetei nu era extraordinară, dar nimeni nu mai avea una la fel.

Tiel inspiră adînc, privi spre el, apoi în jos.

– Dar erai și tu pe casetă. Puteai fi recunoscut. Și n-am vrut să profit de tine după... după tot ce s-a înîmplat la motel.

Atunci totul a devenit ceva personal. Nu puteam să profit de tine, fără să profit și de mine însămi. Așa că le-am aruncat. Nimeni nu le-a văzut și nu le-a auzit.

– Hmmm. Știi, nu pentru asta doream să-ți mulțumesc.

Ea ridică fruntea.

– Da?

– Am văzut reportajele tale despre ceea ce s-a întâmplat în magazin; au fost extraordinare, vorbesc serios. Jurnalism TV de înaltă clasă. Ai meritat tot ce ai primit. Și îți mulțumesc și pentru faptul că nu ai făcut publice discuțiile noastre. Ai avut dreptate în legătură cu expunerea mea. Oricum se întâmpla, cu tine sau fără tine. Acum am înțeles asta.

Pentru prima dată în viața ei, Tiel nu știa ce să spună.

– Am venit să-ți mulțumesc pentru că m-ai făcut să-mi analizez viața. Să mă gândesc la cât de mult m-am irosit. După ce a murit Shari și după toate evenimentele care au urmat, am simțit nevoie de singurătate ca să reflectez, să-mi pun ideile în ordine. Asta a durat... să zicem șase luni. În rest am făcut exact ce-ai spus tu, m-am ascuns. M-am autopedepsit. Am fost un laș.

Tensiunea pe care o simțea se transformă în emoție. Ar fi vrut să se apropie de el, să-l îmbrățișeze, însă dorea să afle și ce mai avea el de spus.

– Mă întorc la vechea mea muncă. În ultima săptămână, am fost la Dallas și am vorbit cu câțiva medici și cercetători, nou-veniți, care împărtășesc ideea de a aborda lupta împotriva cancerului. Mulți au obosit să tot vorbească prin comitete și

comisii, ca să obțină o aprobare pentru un nou tratament, în vreme ce pacientul este în suferință și celelalte soluții sînt epuizate. Vrem să scoatem medicamentele din mîinile avocaților și birocrăților și să le redăm medicilor. Am format un grup, ne-am unit forțele și cunoștințele. O privi mirat. Plîngi?

– Mi-a intrat soarele în ochi.

– Da? Ei, bine, de asta am venit să-ți mulțumesc.

Tiel își șterse lacrimile cît putu de repede.

– Nu trebuia să faci atîta drum. Puteai să-mi transmiți un mesaj prin e-mail sau să-mi dai un telefon.

– Și asta ar fi fost un gest de lașitate. Doream să-ți spun toate astea personal.

– Cum ai aflat unde sînt?

– Am vorbit cu Gully, care mi-a cerut să-ți transmit un mesaj, care sună cam așa: „Spune-i că m-am lămurit. Tocmai mi-am dat seama de ce s-ar fi complicat lucrurile.“ Înțelegi ceva din asta?

– Da, zise Tiel zîbind.

– Vrei să-mi explici și mie?

– Poate mai tîrziu. Dacă mai stai pe aici.

– Dacă nu te deranjează.

– Cred că pot să te suport.

Doctorul zîmbi o clipă, apoi expresia feței deveni serioasă.

– Amîndoi sîntem dedicați profesiei noastre.

– Ceea ce ne-a apropiat.

– Dar nu va fi ușor.

– Nimic din ceea ce e important nu este ușor.

SANDRA BROWN

- Nu știm cum va fi.
- Dar știm unde dorim să ajungem. Și mai știm că n-o să ajungem nicăieri dacă nu încercăm.
- Mi-am iubit soția, Tiel, și iubirea te face să suferi.
- Durerea este mai mare atunci când nu ești iubit. Poate o să găsim modalitatea să ne iubim fără să ne rănim.
- Dumnezeu, aș vrea să te ating.
- Doctore, murmură ea. Apoi rîse: Bradley? Brad? Cum să-ți spun?
- Cred că ar fi de ajuns dacă mi-ai spune: „Vino aici“.

S F Î R Ș I T